RĂZBOIUL STELELOR

Din aventurile lui Luke Skywalker



Adaptare de
Alan Dean Foster

GEORGE LUCAS

Războiul stelelor 1

Din aventurile lui Luke Skywalker

George Lucas

PROLOG

O altă galaxie, un alt timp.

Vechea republică era republica legendară, mai vastă decît spaţiul şi timpul. Nu este nevoie să menţionăm unde se afla şi cum luase fiinţă, ci numai să ştim că... aceea era Republica.

Cîndva, sub guvernarea înţeleaptă a Senatului şi protecţia Cavalerilor Jedi, Republica se extinsese şi prosperase. Dar, aşa cum se întîmplă deseori, cînd bogăţia şi puterea încep să inspire o teamă respectuoasă, după ce iniţial au stîrnit doar simpla admiraţie, apar acei indivizi malefici a căror lăcomie este pe măsura valorilor rîvnite.

Astfel se întîmplă şi cu Republica cînd ajunse la apogeu. Aidoma celor mai măreţi copaci, aceasta, deşi capabilă să facă faţă unui atac din afară, se prăbuşi, măcinată pe dinăuntru.

Ajutat şi încurajat de indivizi din guvern, lipsiţi de scrupule şi însetaţi de putere, precum şi de influentele organisme comerciale, ambiţiosul senator Palpatine reuşi să se facă ales preşedinte al Republicii. Promise să restabilească încrederea între oameni şi să reînvie gloria vremurilor trecute.

Odată sigur de poziţia sa, se declară Împărat şi, închizîndu-se într-un adevărat turn de fildeş, îşi întoarse faţa de la popor. Curînd, căzu sub influenţa acelor consilieri linguşitori pe care chiar el îi propulsase în posturi înalte şi strigătele mulţimii care cerea dreptate nu mai ajunseră la el.

După ce exterminară, prin trădare şi înşelăciune, pe Cavalerii Jedi, păzitori ai dreptăţii în galaxie, guvernatorii imperiali şi birocraţii instituiră un regim de teroare în rîndul lumilor galactice descurajate. Mulţi folosiră puterea imperială, şi numele tot mai însinguratului Împărat pentru a-şi satisface propriile ambiţii.

Cîteva sisteme solare se răsculară însă împotriva acestor ultime fărădelegi. Declarîndu-se împotriva noii ordini, ele porniră

marea bătălie pentru refacerea vechii Republici.

La început, au fost mult mai puţine decît sistemele înrobite de Împărat. În acele prime zile de întuneric, părea sigur că strălucitoarea flacără a rezistenţei va fi stinsă înainte de a apuca să răspîndească lumina adevărului de-a lungul unei galaxii cu lumi opresate şi înfrînte...

Din Întîia Sagă
Cronica neamului Whill

"Nu au trăit nici în spaţiul potrivit, nici la timpul potrivit. De aceea au devenit eroi."
Leia Organa de Alderaan, Senator

I

Era un glob imens, strălucitor, care răspîndea în spaţiu o lumină licăritoare de topaz - dar nu era un soare, deşi multă vreme oamenii se înşelaseră crezînd astfel. De-abia după ce intraseră pe o orbită apropiată, exploratorii ei îşi dăduseră seama că era o planetă aparţinînd unui sistem binar şi nu un al treilea soare.

La început păru sigur că nimic nu putea vieţui pe o astfel de planetă, cu atît mai puţin, fiinţe omeneşti. Totuşi, imensele stele din clasele Gl şi G2 se roteau în jurul unui centru comun cu o regularitate neobişnuită, iar Tatooine le înconjura pe o orbită eliptică, destul de departe pentru a permite apariţia unei clime relativ stabile, deşi excesiv de fierbinţi. În cea mai mare parte, planeta era un deşert uscat, iar lumina ei neobişnuită, de stea galbenă, era rezultatul dublei reflexii a radiaţiei solare pe suprafaţa nisipurilor şi cîmpiilor de sare bogate în sodiu.

Aceeaşi lumină solară străluci brusc pe suprafaţa subţire a unei forme metalice ce se prăbuşea nebuneşte, prin atmosferă.

Cursul pe care nava galactică îl urma era intenţionat aiurit, nefiind deloc rezultatul unei avarii, ci al dorinţei disperate de a o evita. Prelungi descărcări de energie fulgerau pe lîngă carena

navei, într-o furtună multicoloră şi distrugătoare, asemeni un banc de peşti remora-curcubeu care se luptă să se ataşeze de o gazdă imensă şi neprimitoare.

Una dintre acele raze de sondaj şi cercetare reuşi să atingă nava aflată în zbor, lovind-o în generatorul solar principal. Fragmente strălucitoare de metal şi plastic erupseră în spaţiu, în timp ce capătul generatorului se dezintegra. Nava păru că se cutremură.

Sursa nenumăratelor raze de energie se ivi dintr-o dată: un crucişător imperial greoi, al cărui contur masiv era înţepoşat ca un cactus cu zeci de amplasamente pentru tunuri grele. Lumina încetă să mai ţîşnească din acei ţepi acum cînd crucişătorul se apropiase. În locurile unde fusese lovită nava mai mică se puteau observa fulgere de lumină şi explozii intermitente. Prin frigul absolut al spaţiului, crucişătorul ajunse deasupra prăzii sale rănite, îmbrăţişînd-o parcă.

O altă explozie, îndepărtată, zdruncină nava - cu siguranţă însă, ea nu-i păru îndepărtata lui R2-D2 sau lui C-3PO. Unda de şoc îi aruncase prin coridorul îngust ca pe nişte curele de transmisie ale unui motor învechit.

Privindu-i pe aceştia doi, cineva ar fi bănuit că cel înalt, cu aspect uman C-3PO, era şeful, iar celălalt robot, tripodal, mic şi îndesat, numit R2-D2, subordonatul. Dar, cu toate că C-3PO ar fi putut strîmba din nas cu dispreţ, ei erau, de fapt, egali în toate, mai puţin în vorbire. Aici, C-3PO era, în mod evident şi necesar, superiorul.

Încă o explozie cutremură coridorul, făcîndu-l pe C-3PO să-şi piardă echilibrul. Tovarăşul lui, mai bondoc, se descurca mult mai bine în asemenea momente, din pricina centrului de greutate aflat în partea de jos a trupului său cilindric, foarte stabil pe picioarele groase, dotate cu cleşti.

R2-D2 îi aruncă o privire lui C-3PO, care încerca să-şi recapete echilibrul, sprijinindu-se de un perete al coridorului. Luminiţe clipeau enigmatic din singurul lui ochi electronic în timp ce studia carcasa avariată a prietenului său. Învelişul exterior al acestuia, de obicei de un bronz strălucitor, era acoperit de un strat subţire de pulbere metalică şi pe alocuri se zăreau zgîrieturi, ca urmare a şocurilor suferite de nava rebelă la capturare.

Ultimul atac fusese însoţit de un vuiet grav şi persistent pe

care nici cea mai puternică explozie nu reuşise să-l acopere complet. Apoi, aparent fără nici un motiv, această vibraţie joasă încetă brusc, şi în coridorul de altfel pustiu, nu se mai auziră decît trosnetele stranii ale releelor de avarie sau păcăniturile circuitelor aflate pe moarte. Noi explozii începură să vuiască prin navă, dar de data aceasta, ele erau mult mai îndepărtate.

Cu un gest omenesc, C-3PO îşi întoarse încet capul într-o parte. Urechile-i metalice ascultară cu atenţie. Imitarea posturii umane nu era tocmai necesară - senzorii săi auditivi erau omnidirecţionali - dar zveltul robot fusese programat să se integreze perfect în societatea umană. Acest program cuprindea pînă şi imitarea celor mai fireşti gesturi omeneşti.

- Ai auzit? îl întrebă retoric pe răbdătorul lui companion, referindu-se la acea vibraţie. Au oprit reactorul principal şi comenzile.

Vocea lui era la fel de plină de neîncredere şi de grijă ca cea a oricărui om. Cu palma metalică îşi frecă o pată de un gri şters, pe locul unde o armătură desprinsă din carena vasului căzuse şi îi scrijelise pelicula de bronz strălucitor. C-3PO era un robot cusurgiu, pe care astfel de lucruri îl neliniştea.

- Asta-i nebunie curată.

Clătină uşor din cap.

- Sînt absolut sigur că, de data asta, vom fi distruşi.

R2 nu comentă imediat. Îşi aplecă pe spate torsul lui cilindric, apucîndu-se strîns cu picioarele puternice de podea şi se adînci în studiul tavanului. Deşi nu avea un cap pe care să-l poată întoarce omeneşte într-o parte sau alta, R2 reuşi cumva să lase impresia că ascultă. Din difuzorul lui se auzi o serie scurtă de piuituri şi fluierături. Pentru o ureche umană oricît de sensibilă, acestea erau doar nişte paraziţi electrostatici, dar pentru C-3PO ele formau cuvinte cu un înţeles tot atît de limpede ca şi noţiunea de curent continuu.

- Da, cred că într-adevăr au fost obligaţi să oprească comenzile, admise C-3PO, dar ce facem în continuare? Nu putem intra în atmosferă cu generatorul principal distrus. Nu pot să cred că o să ne dăm bătuţi pur şi simplu.

Deodată, îşi făcu apariţia un grup de oameni înarmaţi, pregătiţi de luptă. Expresiile feţelor lor erau marcate de îngrijorare şi aveau aerul unor fiinţe trimise la moarte.

3PO îi privi tăcut pe cînd dispăreau la o cotitură a coridorului,

apoi se întoarse spre R2. Roboţelul nu se clintise din poziţia de ascultare. 3PO îşi ridică şi el privirea, deşi ştia că auzul lui R2 era mai fin decît al lui.

- Ce se-ntîmplă, R2?

Ca răspuns, acesta emise un piuit scurt. Încă un moment, şi nu mai fu nevoie de senzorii lui foarte fini. Preţ de un minut, două, pe coridor se lăsă o tăcere de moarte. Apoi, de undeva de deasupra, se putu auzi un zgomot slab, ca de pisică hîrşîind la uşă. De fapt, erau paşii grei ai unor fiinţe ce deplasau echipamente voluminoase undeva, în interiorul navei.

La auzul cîtorva explozii înăbuşite, 3PO murmură:

- Au răzbit printr-o spărtură, undeva, deasupra noastră. De data asta, Căpitanul nu mai are nici o scăpare. Cred că ar fi mai bine..., zise, întorcîndu-se din nou spre R2.

Nu apucă să termine, căci un scrîşnet de metal supratensionat umplu aerul, şi în capătul îndepărtat al culoarului, izbucni un fulger orbitor de lumină actinică. Undeva în partea aceea, grupul înarmat al membrilor echipajului care trecuse pe lîngă ei cu cîteva clipe mai devreme dăduse peste atacatorii navei.

3PO îşi întoarse faţa şi delicaţii fotoreceptori - tocmai la timp pentru a evita fragmentele de metal care zburau în lungul coridorului. În capătul îndepărtat, se căscase o gaură în tavan prin care începură să cadă pe podeaua coridorului forme strălucitoare, asemănătoare unor boabe mari de metal. Ambii roboţi ştiau că nici o maşină n-ar fi putut avea coerenţa mişcărilor acestor forme care luau instantaneu poziţii de luptă. Noii sosiţi nu erau mecanisme, ci oameni în armură.

Unul dintre ei se uită drept la 3PO - nu, nu la el, gîndi robotul înnebunit de frică, ci în spatele lui. Cu arma în mînă, silueta se răsuci - prea tîrziu. O rază laser îi lovi capul, împroşcînd bucăţi de armură, oase şi carne în toate direcţiile.

Jumătate din trupele imperiale invadatoare se întoarseră şi răspunseră cu foc de-a lungul coridorului - ochind undeva, dincolo de cei doi roboţi.

- Repede, pe-aici! ordonă 3PO, încercînd să se retragă din faţa imperialilor.

R2 îl urmă. Nu apucară să facă decît cîţiva paşi, şi-i văzură pe rebelii din echipaj în faţa lor, trăgînd în lungul coridorului. În cîteva secunde, culoarul se umplu de fum şi de razele laser ale

schimbului de focuri.
Fulgere roşii, verzi şi albastre ricoşau din porţiunile lucioase ale pereţilor şi podelei sau crestau şanţuri lungi pe suprafeţele metalice. Gemetele răniţilor şi muribunzilor - un sunet cît se poate de nerobotic, gîndi C-3PO - reverberau răzbind pe deasupra vaietului materiei anorganice distruse.
Un fulger lovi podeaua, lîngă picioarele robotului şi, în acelaşi timp, un al doilea izbi peretele, chiar în spatele său, dezvelind nişte circuite parazitate şi cîteva mănunchiuri de cabluri. Forţa suflului celor două explozii îl răsturnă pe C-3PO peste cablurile zdrenţuite, unde o mulţime de curenţi diferiţi îl scuturară în fel şi chip.
Nervii lui metalici fură străbătuţi de senzaţii ciudate. Nu-i provocau durere, ci doar confuzie. De cîte ori încerca să se mişte ca să se elibereze, curenţii din cablurile ce se rupeau îl ţintuiau locului cu o nouă pîrîială. În tot acest timp, vacarmul şi străfulgerările laserelor nu conteniseră, căci lupta continua cu şi mai mare înverşunare.
O ceaţă groasă de fum inundă încetul cu încetul coridorul. R2-D2 se grăbi să vină în ajutorul prietenului său. Micul robot demonstra o indiferenţă flegmatică faţă de energiile care străbăteau furibunde culoarul. Era atît de scund prin construcţie, încît marea majoritate a fulgerelor laser treceau pe deasupra capului său.
- Ajutor! strigă C-3PO, dintr-o dată îngrozit de un nou mesaj primit de la un senzor intern. Cred că ceva se topeşte. Eliberează-mi piciorul stîng. Am probleme lîngă servomotorul pelvian.
Cum era şi de aşteptat, din rugător, deveni brusc jignitor:
- Este numai vina ta! ţipă el mînios. Ar fi trebuit să fiu mai deştept şi să nu mă încred în logica unui asistent demenajor subdimensionat şi termocapsulat. Nu ştiu de ce ai insistat să ne părăsim poziţiile şi să venim în acest stupid coridor de acces. Nu că asta ar mai conta acum. Cred că întreaga navă este...
R2-D2 îl întrerupse în mijlocul discursului cu un fel de piuituri enervate şi înjurături personale, deşi continua să taie şi să tragă cu precizie de încurcătura de cabluri de înaltă tensiune.
- Ei, chiar aşa? îi replică dispreţuitor C-3PO. La fel şi ţie atunci...
O explozie nemaiîntîlnit de violentă zgudui coridorul, făcîndu-

l pe robot să-şi înghită cuvintele. O miasmă înă-
buşitoare de elemente carbonizate inundă aerul, înnegurînd totul.

Avea doi metri înălţime. Era biped. O mască bizară din metal negru, în spatele căreia se ascundea un aparat pentru respiraţie, îi acoperea întotdeauna faţa. Era un Lord Întunecat al Sithului, o creatură impunătoare şi ameninţătoare, aşa cum traversa, cu trena robei negre fîlfîind, coridoarele navei rebele.

Teama se strecura pe urmele paşilor Lorzilor întunericului. Ceaţa malefică care îl învăluia îndeaproape pe acesta era atît de densă şi ameninţătoare, încît oţelitele trupe imperiale se dădeau înapoi din calea sa şi, din nimic, sub influenţa ei, soldaţii începeau să se certe unii cu alţii. Membrii echipajului rebel, pînă acum hotărîţi să reziste, rupseră rîndurile în panică şi o luară la sănătoasa la vederea siluetei în armură - armură care, deşi neagră, era mult mai puţin întunecată decît gîndurile care treceau prin mintea pe care oţelul o proteja.

Un singur gînd, un singur scop, o unică obsesie pusese stăpînire, arzător, pe mintea lui Darth Vader, în timp ce se îndrepta spre un alt coridor din nava avariată. Acolo, fumul începuse să se împrăştie, deşi se mai auzea încă zgomot de luptă, de undeva, din interiorul navei. Bătălia, încheiată aici, izbucnise în altă parte.

Un singur robot se mai mişca liber acolo pe unde trecuse Darth Vader. C-3PO reuşi în sfîrşit să se desprindă din capcana ultimelor cabluri. De undeva, din spatele lui, acolo unde neîndurătoarele trupe imperiale măturau ultimele rămăşiţe ale rezistenţei rebelilor, încă se mai auzeau ţipete omeneşti.

C-3PO privi în jos şi nu văzu decît podeaua scrijelită. Uitîndu-se de jur împrejur, zise plin de îngrijorare:

- R2, unde eşti?

Fumul păru că se mai împrăştie puţin. Privirea lui 3PO căută undeva, în lungul culoarului.

Se părea că R2 era acolo. Dar el nu privea în direcţia lui 3PO. Micul robot stătea neclintit, într-o poziţie de ascultare. Spre el se apleca - era dificil chiar şi pentru fotoreceptorii electronici ai lui 3PO să penetreze prin fumul gros şi acid - o siluetă omenească. Părea tînără, zveltă şi avea, după obscurele canoane estetice

ale oamenilor, o calmă frumuseţe, medită 3PO. O mînă delicată se mişca, parcă, prin faţa lui R2.

3PO porni într-acolo cînd ceaţa de fum începu să se îngroaşe din nou. Dar cînd ajunse la capătul coridorului, R2 stătea singur, aşteptînd. Nesigur, 3PO cercetă cu privirea de jur împrejur. Uneori, roboţii aveau halucinaţii electronice - dar de ce să fi avut viziunea unei făpturi umane?

Ridică din umeri... De fapt, de ce nu, avînd în vedere întîmplările tulburătoare din ultima oră şi doza brutală de curent pe care tocmai o absorbise? N-ar îi trebuit să fie surprins de nimic din ceea ce născoceau concatenatele lui circuite interne.

- Unde ai fost? întrebă 3PO într-un sfîrşit. Presupun că te-ai ascuns.

Hotărî să nu amintească nimic despre posibila siluetă omenească. Dacă fusese într-adevăr o halucinaţie, nu avea de gînd să-i ofere lui R2 satisfacţia de a afla în ce hal îl aduseseră evenimentele recente.

- Se vor întoarce pe aici, continuă el arătînd din cap spre coridor, fără să-i mai dea micuţului şansa de a-i răspunde. Vor veni să-i caute pe supravieţuitorii umani. Noi ce facem acum? N-or să creadă o boabă din spusele unei maşini aparţinînd rebelilor atunci cînd vor cerceta dacă nu ascundem nimic de valoare. Ne vor trimite la muncă silnică în minele din Kessel sau ne vor descompune pentru a monta din componentele noastre alţi roboţi, mai puţin merituoşi decît noi. Asta dacă nu ne vor considera nişte potenţiale programe-capcană şi nu ne vor spulbera la prima vedere. Dacă nu...

Dar R2 se întorsese deja şi se depărta grăbit spre capătul culoarului.

- Aşteaptă, unde te duci? Nu m-ai ascultat?

Rostind nenumărate înjurături, în mai multe limbi, unele dintre ele ieşindu-i mecanic pe gură, 3PO se grăbi să-şi urmeze prietenul. Îşi închipuia că în acest fel, unitatea de memorie a lui R2 putea fi scurtcircuitată după dorinţă.

La intrarea în centrul de comandă al navei galactice, coridorul gemea de prizonieri mohorîţi, păziţi de soldaţi imperiali. Unii zăceau răniţi, alţii erau pe moarte. Cîţiva ofiţeri fuseseră separaţi de rangurile inferioare şi stăteau grupaţi, înghesuiţi unul într-altul, aruncînd priviri belicoase şi ameninţări plutonului tăcut şi compact de soldaţi care-i ţineau la respect.

Ca la comandă, toată lumea - atît trupele imperiale cît şi rebelii - amuţiră cînd o siluetă masivă, înveşmîntată într-o capă, apăru de după o cotitură a culoarului. Doi dintre cei mai înverşunaţi şi încăpăţînaţi ofiţeri rebeli începură să tremure. Oprindu-se în faţa unuia dintre oameni, impunătoarea figură se apropie de el în tăcere. O mînă masivă îl înşfăcă pe acesta de gît şi-l ridică de la pămînt. Ochii ofiţerului rebel se bulbucară, dar el continuă să tacă.

Un ofiţer imperial, cu casca de protecţie ridicată pentru a i se vedea o rană proaspătă acolo unde o rază laser străpunsese blindajul, ţîşni din sala comenzilor de luptă, scuturînd energic din cap.

- Nimic, domnule. Memoria sistemului de salvare a datelor a fost ştearsă complet.

Darth Vader primi vestea cu o mişcare imperceptibilă a capului. Masca impenetrabilă se întoarse să-l privească pe ofiţerul pe care îl tortura. Degetele mănuşii metalice se cotractară. Agăţîndu-se de ele, prizonierul încercă cu disperare să le îndepărteze, dar în zadar.

- Unde sînt informaţiile pe care le-aţi interceptat? izbucni ameninţător Vader. Ce-aţi făcut cu înregistrările informaţiilor?

- Noi... n-am... interceptat... nici o... informaţie, gîlgîi ofiţerul în timp ce se bălăngănea, încercînd să respire, de undeva, din adîncurile sale, aruncă, printre guiţături, un afront: Aceasta este... o navă consulară... N-ai văzut... Însemnele noastre... exterioare?... Sîntem în... misiune... diplomatică.

- Înghiţi-v-ar haosul cu misiunea voastră cu tot! tună Vader. Unde sînt benzile?

Strînse şi mai tare, ameninţător. Cînd reuşi în sfîrşit, să răspundă, vocea ofiţerului nu mai fu decît o şoaptă sufocată.

- Numai... comandantul... ştie.

- Nava transporta pe mai marii regimului din Alderaan, răcni Vader, apropiindu-se de prizonier cu masca sa în formă de gargui. E cineva din familia regală la bord? Pe cine transportaţi?

Degelele-i groase strînseră mai tare, şi mişcările ofiţerului deveniră din ce în ce mai haotice. Ultimele lui cuvinte, înăbuşite şi înecate, erau complet neinteligibile.

Vader nu era mulţumit. Deşi spînzuratul devenise moale, şi sfîrşitul său înspăimîntător era neîndoielnic, mîna continuă să strîngă, pînă cînd se auzi pîrîitul sinistru al oaselor rupte. Apoi,

Vader azvîrli dezgustat cadavrul, moale ca o păpuşă de cîrpă, izbindu-l de un perete îndepărtat. Cîţiva dintre soldaţii imperiali se aplecară repede, chiar la timp, pentru a evita sinistrul proiectil.

Uriaşul se întoarse cu repeziciune, luîndu-i prin surprindere pe ofiţerii imperiali care se făcură mici sub privirea lui neclintită şi veninoasă.

- Demontaţi nava bucată cu bucată, componentă cu componentă, pînă găsiţi benzile. Cît despre pasageri, dacă există, îi vreau vii.

Tăcu o clipă, apoi adaugă:

- Repede!

Ofiţerii şi soldaţii se buluciră spre ieşire, împiedicîndu-se unii de alţii în graba de a o şterge - nu neapărat pentru a executa ordinele lui Vader, ci pur şi simplu pentru a se retrage din faţa acelei prezenţe malefice.

R2 se opri pe un culoar gol, unde nu era fum şi unde nu se dăduseră lupte. Îngrijorat, derutat, 3PO îl ajunse cu greu din urmă.

- Am străbătut jumătate de navă, şi pentru ce...?

Tăcu, privind cu neîncredere cum robotul bondoc desigilă şi deschise cu unul din cleştii braţelor sale, trapa unei capsule de salvare. Numaidecît, o lumină roşie de avertizare începu să pîlpîie şi un vuiet răsună în tot coridorul.

3PO privi înnebunit în toate direcţiile, dar culoarul rămase gol. R2 încerca deja să pătrundă în capsula fusiformă şi strîmtă. În ea nu puteau încăpea decît cîţiva oameni şi nu era construită pentru a găzdui inteligenţe artificiale. R2 reuşi cu greu să intre în compartimentul neconfortabil.

- Hei, îi strigă 3PO, admonestîndu-l înfricoşat. Nu ai voie aici! E numai pentru oameni. Poate că am putea să-i convingem pe imperiali că nu sîntem programaţi să fim rebeli şi că sîntem prea valoroşi ca să fim distruşi. Dar dacă cineva te vede înăuntru, nu mai avem nici o şansă. Ieşi de acolo!

Într-un tîrziu, R2 reuşi să se strecoare în dreptul tabloului de comandă miniatural. Îşi îndreptă puţin corpul şi-i adresă un şir de piuituri şi fluierături puternice refractarului său tovarăş.

3PO ciuli urechile. Nu putea să se încrunte, dar reuşi să lase

impresia că asta făcea.

- Misiune... Ce misiune? Ce tot spui? Vorbeşti de parcă n-ai mai avea nici un terminal integrat logic în creierul ăla al tău. Nu mai vreau nici o aventură. Îmi asum riscul de a da faţă cu imperialii. Şi să ştii că eu nu intru aici.

O zbîrnîială supărată veni din partea lui R2.

- Să nu mă faci pe mine filozof tîmpit, îi întoarse 3PO vorba, Obezule, sac inform de grăsime ce eşti!

3PO tocmai se pregătea să mai adauge ceva, cînd o explozie puternică aruncă în aer peretele exterior al culoarului. Praf şi aşchii metalice ţîşniră prin culoarul îngust.; urmă instantaneu o salvă de explozii secundare. Flăcări flămînde izbucniră din peretele interior, rămas descoperit, şi se oglindiră în puţinele pete strălucitoare rămase pe carcasa robotului.

Mormăind echivalentul electronic pentru "Mă las în grija ta, Doamne!", robotul cel deşirat sări în capsula de salvare.

- Ştiu că o să-mi pară rău, mormăi mai clar, pentru R2, în timp ce acesta activa uşa ermetică din spatele lor. Micul robot anclanşă o serie de întrerupătoare, trînti un capac de protecţie şi apasă trei butoane într-o anumită ordine. Capsula de supravieţuire fu lansată din nava ciuruită o dată cu tunetul exploziei zăvoarelor de fixare.

Cînd primi vestea că ultimul focar de rezistenţă de pe nava rebelă fusese eliminat, căpitanul crucişătorului imperial se linişti vizibil. Asculta cu plăcere rapoartele referitoare la vasul capturat, cînd unul din comandanţii artileriei îl chemă pînă la el. Deplasîndu-se către locul unde acesta privea pe un ecran circular, căpitanul putu să vadă un punct minuscul mistuindu-se în spaţiul incendiar de dedesubt.

- O altă capsulă, domnule. Instrucţiuni?

Mîna ofiţerului opera deja comenzile computerizate ale unei baterii de tunuri energetice.

Indiferent, încrezător în puterea de foc şi în controlul absolut pe care îl avea asupra oamenilor săi, căpitanul studie pe ecran informaţiile suplimentare despre capsulă. Acestea nu comunicau a fi cineva în capsulă.

- Păstrează-ţi focul, locotenent Hija. Aparatura nu indica nici o formă de viaţă în afara navei noastre. Cred că mecanismul de

lansare a capsulei a suferit un scurtcircuit sau a primit instrucţiuni greşite. Nu-ţi risipi muniţia.

Se întoarse să asculte din nou, cu satisfacţie, rapoartele despre oamenii capturaţi şi despre materialele găsite pe nava rebelă.

Lumina orbitoare, venind de la panourile de comandă şi circuitele ce explodau, juca nebuneşte pe armura cer-cetaşului care inspecta culoarul. Tocmai se pregătea să se întoarcă şi să le strige camarazilor din trupa de asalt să-l urmeze, cînd observă mişcare într-o margine a culoarului. Ceva părea că se dă înapoi, pitindu-se într-un intrînd. Cu pistolul pregătit, se deplasă prudent pînă acolo şi privi cu atenţie, iscoditor, în nişă. O siluetă mică, tremurătoare, diafană în albul veşmintelor, se lipi de pe-rete şi ridică ochii spre el. De-abia acum putu vedea că în faţa lui se afla o femeie tînără, ale cărei semnalmente se potriveau perfect cu cele ale persoanei pe care Lordul Întunericului o căuta cu insistenţă. Soldatul rînji în spatele căştii. Era o întîlnire norocoasă pentru el. Urma să fie recompensat.

Îşi răsuci puţin capul, în interiorul căştii, vorbind în mica pastilă a microfonului.

- Am găsit-o, le comunică celor din spatele lui. Pregătiţi-vă s-o neutra...

Nu mai apucă să-şi termine mesajul, tot aşa cum nu avea să-şi mai primească nici mult sperata recompensă. O dată ce atenţia lui se mutase de la fată la emiţător, tremurul ei încetase brusc. În timp ce ţîşnea din ascunziş, fata scoase la iveală pistolul energetic pe care-l ţinuse pînă atunci pitit la spate.

Soldatul care avusese nenorocul să o găsească se prăbuşi primul, cu capul făcut zob, o masă informă de metal şi oase. Aceeaşi soartă îl aşteptă şi pe cel de-al doilea, care se grăbise să vină în ajutorul cercetaşului. Apoi, o undă de un verde strălucitor atinse umărul fetei, care se prăbuşi instantaneu pe podea, ţinînd încă, în mîna ei delicată, pistolul.

Forme metalice se adunară în jurul ei. Una, care purta pe braţ însemnele de ofiţer inferior, îngenunche, întoarse corpul tinerei şi-l studie cu un ochi expert.

- O să-şi revină, spuse acesta într-un tîrziu, privindu-şi subordonaţii. Raportaţi-i Lordului Vader.

C-3PO privea ca hipnotizat prin micul hublou aflat în partea din faţă a capsulei de salvare, în timp ce ochiul uriaş al lui Tatooine începuse să-i înghită. Ştia că, undeva, în spatele lui, nava mutilată şi crucişătorul imperial se depărtau cu o viteză crescîndă, absorbite parcă de abis.

Se simţea bine. Dacă aterizau într-un oraş civilizat, avea de gînd să-şi caute un post elegant într-o atmosferă liniştită, ceva mai potrivit statutului şi pregătirii sale. Ultimele luni produseseră prea multe emoţii şi surprize unui simplu robot ca el.

Mînuind parcă la întîmplare comenzile capsulei, R2 nu putea promite, totuşi, decît că vor ateriza ei cumva. 3PO îşi privi scundul tovarăş cu îngrijorare:

- Eşti sigur că ştii să pilotezi chestia asta?

R2 răspunse cu un fluierat evaziv, care nu reuşi să potolească neliniştea celuilalt robot.

II

Atît de puternică, de penetrantă era strălucirea luminii reflectate pe suprafaţa întinderilor nemărginite ale lui Tatooine, încît o veche zicală a coloniştilor spunea că mai repede orbeşti uitîndu-te fix la cîmpiile arse de soare ale planetei, decît la cei doi sori uriaşi. În ciuda acestei străluciri, viaţa putea exista şi chiar se impusese în cîmpiile joase, formate pe fundul unor foste mări, care se evaporaseră cu mult timp în urmă. Un singur lucru o făcuse posibilă: reintroducerea apei.

Şi totuşi, oamenii de pe Tatooine îşi procurau cu mare greutate apa vitală. Atmosfera îşi ceda în silă umezeala. Apa trebuie smulsă din înaltul cerului de un albastru intens - trebuia smulsă, înduplecată, forţată să coboare pe suprafeţele cultivate.

Pe o movilă a uneia dintre acele cîmpii neprimitoare, se puteau observa două siluete; treaba lor era aceea de a obţine atît de necesara umezeală. Una dintre forme, rigidă şi metalică, nu era altceva decît un vaporizator ancorat temeinic în rocile din adîncime şi în stratul de nisip de la suprafaţă. Cea de lîngă ea,

tot atît de expusă căldurii, era însufleţită.

Luke Skywalker avea de două ori vîrsta vaporizatorului - vechi de zece ani - şi de aceea nu te puteai bizui prea mult pe scula aceea. În acel moment el înjura încetişor reglajul recalcitrant al unei valve de la aparatul climatic. Din cînd în cînd recurgea, în mod cu totul neprincipial, la pumni, în loc să folosească unealta potrivită. Nici una dintre metode nu era însă cea mai bună. Luke era sigur că lubrifianţii folosiţi la vaporizare îşi neglijau menirea, făcînd ochi dulci, cu o licărire uleioasă, minusculelor particule abrazive de nisip. Îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi se dezmorţi întinzîndu-şi spatele. Cel mai plăcut amănunt la tînărul nostru era numele. O adiere uşoară îi răvăşi părul lăţos şi-i fîlfîi tunica largă, de lucru, în timp ce supraveghea aparatul. "N-are nici un rost să mă supăr pe el", gîndi Luke. "E doar o maşinărie lipsită de inteligenţă."

Pe cînd tînărul medita asupra încurcăturii în care se afla, o a treia siluetă sosi în viteză pentru a trebălui neîndemînatic, la una dintre secţiunile ce tocmai se defectaseră. Numai trei dintre roboţii cu şase braţe, model Treadwell, funcţionau, şi aceştia erau chiar mai uzaţi decît cizmele lui Luke. Cel de aici se deplasa instabil, cu poticniri şi opinteli.

Luke îl privi trist. Apoi îşi ridică ochii spre cer. Era senin. Şi ştia că nici nu avea să vadă urmă de nori dacă nu reuşea să repare vaporizatorul. Era cît pe ce să încerce încă o dată, cînd îi atrase atenţia o licărire scurtă, dar intensă.

Îşi extrase cu repeziciune din centura port-unelte un binoclu bine îngrijit şi focaliză spre cer.

Privi prin el o bună bucată de vreme, regretând că nu avea un telescop veritabil. Vaporizatoarele, canicula şi neplăcutele sarcini zilnice pe care le mai avea de îndeplinit fură date uitării. Îşi strînse cu grijă binoclul şi îl puse la loc, în centură, se întoarse şi o zbughi spre spider, vehiculul său de teren. La jumătatea drumului, îşi aduse aminte să strige în urma sa:

- Grăbeşte-te, strigă nerăbdător. Ce mai aştepţi? Pune-te odată în mişcare!

Robotul Treadwell o porni spre el, şovăitor, dar curînd începu să se rotească pe loc, scoţînd fum din fiecare încheietură. Luke îi mai dădu nişte instrucţiuni, dar în cele din urmă, înţelegînd că vorbele nu mai erau de nici un folos pentru a repune robotul în mişcare, renunţă dezgustat.

Luke stătu în cumpănă o clipă dacă să lase maşinăria în mijlocul cîmpului sau nu - dar tot el îşi spuse că, în mod sigur, componentele vitale ale robotului nu mai funcţionau. Aşa că sări în spider, provocînd recent reparatului flotor antigravitaţional o înclinare primejdioasă, pînă cînd echilibră distribuţia greutăţii, aşezîndu-se în dreptul comenzilor. Menţinîndu-şi altitudinea puţin deasupra solului nisipos, vehiculul, conceput să transporte încărcături uşoare, reveni la o poziţie stabilă, balansîndu-se ca o barcă pe o mare furioasă. Porni motorul care scheună în semn de protest şi, spulberînd nisipul, demară spre îndepărtatul oraş Anchorhead.

În urma lui, fumul negru, provenind de la robotul care ardea, continua să se înalţe ca o coloană jalnică spre cerul limpede şi senin. La întoarcere, Luke nu avea să-l mai găsească acolo. În sălbaticele pustietăţi de pe Tatooine existau un fel de hiene în premanentă căutare de resturi de metal sau carne.

Construcţii din piatră şi metal, de un alb incandescent în lumina turbată a celor doi sori gemeni, se îngrămădeau strîns unele într-altele, atît pentru a-şi ţine tovărăşie cît şi pentru a se proteja reciproc. Acestea alcătuiau inima vastei comunităţii agricole din regiunea Anchorhead.

În acel moment al zilei, străzile prăfuite şi nepavate erau pustii. Muşte veninoase de deşert bîzîiau leneş în crăpăturile streşinilor clădirilor din piatră masivă. Un cîine lătra în depărtare - singurul semn de viaţă pînă la apariţia unei bătrîne care se pregătea să traverseze strada. Aceasta era bine înfăşurată într-un şal parasolar metalic.

Ceva o făcu să privească în sus. Ochii ei obosiţi scrutară în depărtare. Un sunet slab la început, ce crescu brusc în intensitate: o formă rectangulară strălucitoare apăru furtunos de după un colţ îndepărtat. Vehiculul se îndrepta spre ea şi nu dădea vreun semn că intenţiona să-şi schimbe direcţia. Cu ochii bulbucaţi de groază, bătrîna se împletici, căutînd să se dea la o parte din faţa lui.

Gîfîind şi gesticulînd furioasă, cu pumnul ridicat în urma spiderului, strigă, încercînd să acopere zgomotul:

- Nu vă mai învăţaţi odată să conduceţi mai potolit, copii afurisiţi ce sînteţi!

S-ar putea ca Luke s-o fi văzut, dar cu siguranţă n-a auzit ce spunea. În orice caz, atenţia îi era îndreptată în cu totul altă parte. Opri în faţa unei clădiri lungi şi scunde, din beton, aparţinînd centralei electrice. Din platforma superioară şi din pereţii ei ieşeau în afară o mulţime de bobine şi de tije. Valurile nemiloase de nisip ale planetei loveau zidurile centralei spărgîndu-se într-o spumă galbenă. Nimeni nu se obosea să le cureţe. N-avea nici un rost. A doua zi ar fi arătat la fel ca înainte.

Luke izbi uşa deschizînd-o larg şi strigă:

- Hei!

Un tînăr solid, în salopetă, stătea relaxat pe un scaun din spatele jegoasei mese de control a centralei. Se dăduse cu o loţiune de protecţie şi pielea nu-i era arsă de soare. Şi fata care stătea pe genunchii lui făcuse acelaşi lucru, dar la ea, suprafaţa de piele lăsată la vedere fiind mai mare, se putea observa mai bine efectul benefic al loţiunii. Într-un fel, ei îi stătea bine chiar şi aşa, transpirată cum era.

- Alo, puţină atenţie! strigă Luke din nou, încercînd să le smulgă un răspuns.

Se grăbi spre camera de control aflată în partea din spate a centralei. Mecanicul, pe jumătate adormit, îşi trecu mîna peste faţă şi mormăi:

- Mi se pare mie sau am auzit un tînăr gălăgios dînd buzna aici?

Fata de pe genunchii lui se întinse senzual, şi îmbrăcămintea uzată se mulă pe formele-i apetisante. Vocea ei suna gutural.

- Era Wormie, l-au apucat năbădăile, zise ea căscînd.

Deak şi Windy ridicară privirea de pe jocul electronic de biliard cînd Luke năvăli în cameră. Toţi erau îmbrăcaţi cam la fel, numai că hainele acestuia din urmă erau lălîi şi mult mai ponosite.

Cei trei tineri contrastau în mod izbitor cu jucătorul masiv, cu trăsături plăcute, aflat în capătul celălalt al mesei. Totul, de la tunsoarea regulamentară şi impecabilă pînă la uniforma ce-i venea ca turnată, îl scotea în evidenţă faţă de ceilalţi, ca un fir de mac într-un lan de ovăz.

Din spatele celor trei, se auzea o zumzăială uşoară de la robotul depanator care trebăluia răbdător la una dintre componentele defecte ale echipamentului centralei.

- Ia puneţi-vă în mişcare, măi băieţi! le strigă el în plină

vervă.

Apoi îl observă pe bărbatul mai în vîrstă, în uniformă, şi tresări uimit. Se recunoscură reciproc, imediat.

- Biggs!

Un zîmbet larg lumină faţa celui în uniformă.

- Bună, Luke.

Se îmbrăţişară cu căldură.

Apoi Luke se îndepărtă puţin ca să-i poată admira uniforma.

- Nu ştiam că te-ai întors. Cînd ai venit?

- De puţin timp. Am vrut să te iau prin surprindere, şmecherule.

Siguranţa din vocea lui trăda mulţumire de sine, păstrîndu-se însă în limitele decenţei. Arătă spre cameră.

- Credeam c-am să te găsesc aici, împreună cu trîntorii ăştia doi.

Deak şi Windy zîmbiră.

- În orice caz, nu mă aşteptam să fii pe cîmp, la muncă, replică Biggs şi chipul i se lumină iarăşi de acel zîmbet căruia puţini îi puteau rezista.

- Nu te-a schimbat prea mult Academia, comentă Luke. Totuşi te-ai întors cam repede...

Expresia feţei lui arătă brusc îngrijorare.

- Auzi, ce s-a întîmplat...? Nu ţi-ai luat brevetul?

Ceva îi scăpa în legătură cu Biggs. Acesta îi răspundea, ocolindu-i uşor privirea.

- Bineînţeles că l-am luat. Săptămîna trecută chiar am fost desemnat într-un post la bordul cargoului *Rand Eliptic.* Secund Biggs Darklighter, la ordinele dumneavoasră, spuse el, executînd un salut cu înflorituri, pe jumătate serios, pe jumătate în glumă, apoi zîmbi iar în felul acela al lui, arogant, dar irezistibil. M-am întors doar să-mi iau rămas bun de la voi, prostovani nefericiţi ce sînteţi!

Izbucniră cu toţii în rîs şi o ţinură aşa, pînă cînd Luke îşi aminti deodată pentru ce venise acolo.

- Aproape că uitasem, spuse el şi tulburarea de la început se înstăpîni din nou pe chipul său. Se dă o bătălie chiar aici, în sistemul nostru. Haideţi să vedeţi.

Deak păru dezamăgit.

- Nu începe iar cu poveştile tale despre bătălii, Luke. Nu te-ai săturat să le tot visezi? Las-o baltă.

- La dracu cu balta ta... Vorbesc serios. De data asta chiar se dă o bătălie.

Ba trăgînd de ei, ba îmboldindu-i cu vorba, reuşi să-i înduplece pe cei din centrală să iasă afară, în lumina orbitoare.

Camie era pur şi simplu dezgustată.

- Sper să merite efortul ăsta, îl avertiză ea pe Luke, ferindu-şi ochii de lumină.

Acesta îşi scosese deja binoclul şi acum cerceta înălţimile. Îi luă numai o clipă să prindă în cadru o anumită imagine.

- V-am spus eu. insistă el. Uite, acolo sînt.

Biggs veni lîngă Luke şi-i ceru binoclul, în timp ce ceilalţi se chinuiau să vadă cu ochiul liber. Cu un uşor reglaj al transfocatorului, Biggs reuşi să vadă două puncte argintii pe fondul de un albastru întunecat al cerului.

- Nu e nici o bătălie, şmechere, spuse el cu convingere, luîndu-şi binoclul de la ochi şi privindu-şi prietenul cu afecţiune. E adevărat, sînt două nave, dar staţionează. De vreme ce Tatooline n-are o staţie orbitală, s-ar putea să fie un şlep care încarcă un cargou, şi-atîta tot.

- Dar mai devreme a fost, s-a dat o adevărată bătălie, adăugă Luke.

Entuziasmul său de mai înainte începea să pălească în faţa siguranţei dispreţuitoare a prietenului său mai în vîrstă.

Camie smulse binoclul din mîna lui Biggs, lovindu-l din greşeală de un stîlp de susţinere. Luke i-l luă la rîndul lui repede şi începu să-i inspecteze carcasa, în căutarea vreunei stricăciuni.

- Umblă mai atentă cu chestia asta, spuse el.

- Lasă, nu-ţi mai face atîtea griji, Wormie, rînji ea dispreţuitoare.

Luke făcu un pas către fată, apoi se opri, căci mecanicul solid se interpuse uşor între ei, zîmbindu-i băiatului cu subînţeles. Luke chibzui o clipă, apoi dădu din umeri, răzgîndindu-se.

- Îţi repet, Luke, vorbi mecanicul cu aerul unui om care-a obosit să spună de-a surda acelaşi lucru, rebeliunea este departe de-aici. Mă îndoiesc că imperiul ar lupta ca să păstreze acest sistem. Crede-mă, Tatooine nu reprezintă absolut nimic.

Înainte ca Luke să apuce să mormăie un răspuns, amicii lui se şi făcură nevăzuţi, înapoi, în centrală. Fixer o ţinea de mijloc pe Camie şi amîndoi comentau chicotind inepţiile lui Luke. Chiar

şi Deak şi Windy murmurau ceva... despre el, de-asta era sigur Luke.

Îi urmă numai după ce aruncă o ultimă privire în sus, către acele pete îndepărtate. Era sigur de un singur lucru: fulgerele de lumină pe care le văzuse între cele două nave nu fuseseră provocate de reflexia luminii celor doi sori pe suprafeţele metalice.

Legăturile care strîngeau la spate mîinile fetei erau rudimentare şi sigure. Grupa de soldaţi bine înarmaţi o supraveghea cu multă atenţie, ceea ce ar fi părut deplasat avînd în vedere că arestata nu era decît o fiinţă fragilă, şi ar fi fost şi mai duri dacă vieţile lor n-ar fi depins de faptul că trebuia predată în bună stare.

Totuşi, cînd fata îşi încetini paşii intenţionat, cei ce o ţineau captivă nu ezitară să o bruscheze. Unul din escortă o înghionti brutal în şale şi fata fu cît pe ce să cadă. Cînd se redresă, se întoarse şi-i aruncă o privire plină de ură soldatului cu pricina, dar nu-şi putu da seama dacă are sau nu vreun efect asupra lui, căci faţa acestuia era pe de-a întregul acoperită de casca blindată.

În cele din urmă, ieşiră într-un culoar unde se afla spărtura în carcasa navei. Marginile acesteia fumegau încă mocnit în urma exploziei devastatoare. Aici fusese ataşat un coridor mobil care făcea legătura între nava rebelă şi crucişător; în capătul îndepărtat al acestuia strălucea un cerculeţ de lumină. Fata cercetă cu privirea culoarul, apoi, întorcîndu-se, dădu cu ochii de o umbră ce se îndrepta spre ea şi tresări înspăimîntată, dezminţind obişnuitul ei sînge rece. Lîngă ea se înălţa statuar, ameninţător, Darth Vader. Ochii săi roşi străluceau în spatele măştii hidoase. Un muşchi tresări scurt pe faţa ei fină; altfel, fata rămase imperturbabilă. Vorbi fără nici o urmă de tremur în glas:

- Darth Vader... ar fi trebuit să-mi dau seama. Numai tu puteai fi atît de insolent şi de tîmpit. Ei bine. Senatul Imperial nu va trece cu vederea fapta asta. Cînd vor auzi că ai atacat o misiune diploma...

- Senator Leia Organa, hîrîi uşor Vader, destul de tare însă pentru a-i acoperi protestele.

Satisfacţia de a o fi găsit se vădea în savoarea cu care rostea fiecare silabă a numelui ei.

- Nu încerca să mă tragi pe sfoară, înălţimea Voastră, continuă el ameninţător. De data asta n-ai plecat într-o misiune de caritate. Aţi trecut printr-un sistem interzis, ignorînd numeroasele avertismente şi încălcînd ordinele de-a vă întoarce... pînă n-a mai avut nici o importanţă.

Imensul cap metalic se aplecă spre ea.

- Ştiu că spioni aflaţi în acel sistem au transmis un număr de mesaje spre această navă. După ce am stabilit provenienţa transmisiilor, acelor indivizi nu li s-a mai acordat decît sărmana favoare de a-şi pune capăt zilelor înainte de a fi interogaţi. Vreau să ştiu ce-aţi făcut cu informaţiile pe care le-aţi primit.

Nici cuvintele lui Vader, nici prezenţa sa duşmănoasă nu părură să aibă vreun efect asupra fetei.

- Nu ştiu nimic despre prostiile pe care le îndrugi acolo, îi replică ea scurt, privind într-o parte. Sînt membru al Senatului în misiune diplomatică spre...

- Spre partea destinată ţie în Alianţa Rebelilor, declară Vader, întrerupînd-o acuzator. De asemenea, eşti o trădătoare.

Îşi întoarse privirea spre un ofiţer din apropierea sa.

- Luaţi-o!

Reuşi să-l ajungă cu un scuipat şi saliva ei sfîrîi pe armura încă fierbinte. Vader îndepărtă jignitoarea materie în tăcere, în timp ce o urmărea cu interes, aşa cum se îndepărta sub escortă, pe culoarul de acces spre crucişător.

Un soldat mic şi subţirel, purtînd însemnul de comandant imperial se apropie de Vader.

- Este periculos s-o reţinem, îndrăzni ofiţerul, privind şi el în urma fetei. Dacă se află despre asta va fi multă rumoare în Senat. Afacerea va stîrni simpatie pentru rebeli.

Comandantul privi în sus, spre faţa inexpresivă de metal, apoi adăugă:

- Ar trebui eliminată imediat.

- Nu. Îndatorirea mea este să localizez acea fortăreaţă ascunsă a lor, replică liniştit Vader. Toţi spionii lor au fost eliminaţi - de noi sau de ei înşişi. Prin urmare, ea este singura mea cheie care să mă conducă la ascunzătoare. Şi intenţionez să mă folosesc din plin de ea. Am s-o storc pînă la ultima picătură, dacă va fi nevoie - voi afla cu orice preţ poziţia bazei

rebelilor.
Comandantul îşi ţuguie buzele şi clătină uşor din cap, poate cu puţină compătimire, gîndindu-se la femeie.
- Va muri înainte să dea vreo informaţie.
- Las' pe mine, răspunse Vader cu o indiferenţă glacială.
Se gîndi un moment, apoi continuă:
- Emiteţi un semnal de avarie în bandă largă. Transmiteţi că nava senatorului a întîlnit o grupare neaşteptată de meteoriţi pe care n-a putut să-i evite. Înregistrările arată că scuturile de protecţie au fost zdrobite şi carena navei perforată, producînd prin decompresie pierderea a pînă la nouăzeci şi cinci la sută din atmosfera internă. Informaţi Senatul şi pe tatăl ei că toţi membrii echipajului au pierit.
Un pluton de soldaţi obosiţi se îndreptă ţintă spre comandant şi Lordul Întunericului. Vader îi privi aşteptînd.
- Benzile de date nu sînt la bordul navei. Nu există vreo informaţie de valoare în băncile de date ale navei şi nici vreo urmă de ştergere, recită mecanic un ofiţer. Nu s-au efectuat transmisii în spaţiul cosmic după ce am intrat în contact cu ei. O capsulă de salvare defectă a fost ejectată în timpul luptelor, dar s-a confirmat imediat că la bordul ei nu se afla nici o formă de viaţă.
Vader căzu pe gînduri.
- Se poate să fi fost o capsulă defectă, medită el, dar care să conţină şi înregistrările. Benzile nu sînt forme de viaţă. După toate probabilităţile, persoana care le va găsi le va ignora importanţa şi le va şterge pentru a le folosi în scopuri proprii. Şi totuşi...
- Trimiteţi un detaşament să le recupereze sau să se asigure că nu sînt în capsulă, ordonă el în sfîrşit comandantului şi ofiţerului care asculta atent. Fiţi cît mai discreţi cu putinţă. Nu este nevoie să atragem atenţia, nici chiar aici, în această lume mizerabilă, aflată printre avanposturi.
Pe cînd ofiţerul şi soldaţii se îndepărtau, Vader îşi întoarse privirea spre comandant.
- Vaporizează nava asta. Nu trebuie să lăsăm nici o urmă. Cît despre capsulă, nu pot risca să cred că a fost o simplă defecţiune. Datele pe care le-ar putea conţine, s-ar putea dovedi prea periculoase. Urmăreşte acţiunea personal, comandante. Dacă benzile acelea există, trebuie recuperate şi distruse cu

orice preţ.

Apoi adăugă cu satisfacţie:

- Cu misiunea încheiată şi cu senatorul în mîinile noastre, vom asista la spectacolul ultimelor clipe de viaţă ale acestei absurde Rebeliuni.

- Totul va decurge conform ordinelor tale, Lord Vader, încuviinţă comandantul.

Cei doi intrară pe culoarul de acces, îndreptîndu-se spre crucişător.

- Ce loc pustiu!

3PO se întoarse prudent să privească spre locul unde zăcea capsula pe jumătate arsă, în nisip. Giroscoapele lui interne nu se stabilizaseră încă după aterizarea dură. Aterizare! Simpla formulare a termenului îl flata nejustificat pe anostul său asociat.

Pe de altă parte, presupunea că ar trebui să-i fie recunoscător pentru că ajunseseră aici teferi şi nevătămaţi. Deşi, medită el studiind peisajul sterp, încă nu era sigur că-i aştepta o viaţă mai bună aici decît pe distrugătorul galactic, dacă ar fi rămas pe el.

Într-o parte, coline înalte de gresie dominau linia orizontului. În toate celelalte direcţii nu se vedeau decît şiruri nesfîrşite de dune mişcătoare, asemenea unor dinţi galbeni şi lungi, întinzîndu-se kilometru după kilometru, pînă departe. Oceanul de nisip se contopea cu strălucirea orbitoare a cerului, încît nu mai puteai distinge unde se termina unul şi unde începea celălalt.

O umbră de nor din particule fine de nisip se ridică în urma celor doi roboţi ce se îndepărtau de capsulă. Vehiculul, o dată ce misiunea sa se încheiase, devenise complet nefolositor. Nici unul dintre roboţi nu fusese programat pentru deplasarea pe jos pe acest tip de teren, aşa că ei se văzură nevoiţi să lupte din greu ca pe suprafaţa instabilă.

- Se pare că ne-a fost dat să suferim, gemu 3PO, autocompătimindu-se. Ce viaţă împuţită.

Tresări cînd ceva îi scîrţîi în piciorul drept.

- Trebuie să mă odihnesc pînă nu mă fac bucăţi. Componentele mele interne nu s-au refăcut încă după

prăbuşirea nebunească pe care tu o numeşti aterizare.

Se opri dar R2-D2 îşi văzu de drum. Micul robot executase o întoarcere bruscă şi acum se deplasa încet dar ferm spre cel mai apropiat platou.

- Hei, strigă C-3PO.

R2-D2 ignoră apelul, văzîndu-şi de drum.

- Unde naiba te duci?

De-abia acum R2-D2 se opri şi începu să emită semnalul electronic al unei explicaţii, în timp ce C-3PO se străduia extenuat să-l ajungă din urmă.

- Eu n-o iau pe-acolo, hotărî C-3PO după ce R2-D2 îşi încheie explicaţiile. E prea stîncos.

Gesticulă arătînd în direcţia pe care veniseră, la cîteva grade depărtare de roci.

- Pe-aici e mult mai uşor.

O mînă metalică flutură a lehamite în direcţia platourilor înalte.

- Oricum, ce te face pe tine să crezi că sînt aşezări omeneşti în partea aceea?

Un fluierat prelung izvorî din interiorul lui R2.

- Să nu faci pe specialistul cu mine, auzi? îl avertiză 3PO. Cred că m-am săturat pînă-n gît de hotărîrile tale.

R2 piui scurt.

- Bine, du-te pe unde vrei, îi spuse 3PO cu mărinimie. Încă din prima zi ai să te îngropi în nisip, mogîldeaţă mioapă ce eşti.

Îl îmbrînci dispreţuitor, expediindu-l în tumbe, în jos, spre baza unei pante uşoare. C-3PO o porni către orizontul orbitor şi difuz. Aruncă o privire peste umăr:

- Şi să nu te prind că vii după mine să-mi ceri ajutor, ameninţă el, pentru că n-o să-ţi dau.

Sub creasta dunei, R2 se ridică cu greu. Stătu cît să-şi cureţe unicul ochi electronic cu ajutorul braţului artificial. Scoase un chelălăit electronic care se apropie rezonabil de ceea ce însemna expresia furiei umane. Apoi, murmurînd încetişor pentru sine, se întoarse şi începu să se tîrască spre creasta de gresie, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

Cîteva ore mai tîrziu, 3PO istovit, cu termostatul supraîncărcat şi îndreptîndu-se vertiginos spre un colaps datorat caniculei, se deplasa către vîrful a ceea ce spera el să fie ultima dună. În apropiere, resturi de coloane şi contraforturi decolorate,

oasele calcifiate ale unor sălbăticiuni imense alcătuiau o piatră de hotar de rău augur .Ajungînd pe creasta dunei, C-3PO privi nerăbdător în faţa sa. În locul multaşteptatei verdeţi, semn al civilizaţiei umane, văzu numai o mulţime de dune, identice ca formă şi care nu făgăduiau mai mult decît aceea pe care se afla acum. Ultima dintre ele, aşa cum o vedea el, era chiar mai înaltă decît cea pe care tocmai o urcase.

3PO se întoarse şi privi înapoi, spre îndepărtatul platou stîncos care devenea tot mai nedesluşit datorită distanţei şi turbulenţei produse de aerul fierbinte.

- Ei, pitic dereglat şi tîmpit ce eşti, mormăi 3PO, neputînd nici măcar acum să admită pentru sine că, poate doar din întîmplare, R2 ar fi putut să aibă dreptate. E numai vina ta. M-ai tras pe sfoară făcîndu-mă s-o iau pe-aici, dar nici ţie n-o să-ţi fie mai bine.

Şi nici lui, dacă nu persevera. Aşa că făcu un pas. Auzi însă ceva scrîşnind uşurel în încheietura unui picior. Cuprins de o spaimă electronică, se aşeză şi începu să-şi culeagă nisipul din încheieturile acoperite cu o crustă abrazivă.

Putea continua drumul pe care pornise, îşi spuse el. Sau putea să-şi recunoască o eroare în raţionament şi atunci n-avea decît să încerce să-l ajungă din urmă pe R2-D2. Nici una dintre aceste perspective nu-i prea dădea ghes.

Mai exista însă şi o a treia variantă. Putea rămîne pe loc, sclipitor în lumina orbitoare, pînă cînd articulaţiile i s-ar fi blocat, circuitele interne i s-ar fi supraîncălzit şi fotoreceptorii i s-ar fi ars din pricina ultravioletelor. Ar fi urmat să devină şi el un monument al puterii distrugătoare a sistemului binar, asemenea organismului colosal al cărui cadavru descărnat tocmai îl ocolise.

Deja receptorii săi erau pe ducă, reflectă el. I se părea că vede ceva mişcîndu-se în depărtare. Fata Morgana, probabil. Nu, nu... fără discuţie, era o lumină reflectată pe un obiect metalic care se deplasa înspre el. Speranţele îi renăscură. Ignorînd avertismentele date de senzorii piciorului avariat, se ridică şi se porni să fluture nebuneşte din braţe.

Văzu acum cu claritate că era vorba de un vehicul, de un tip însă necunoscut lui. Dar era un vehicul, cu siguranţă, şi asta implica inteligenţă şi tehnologie. În tulburarea lui, neglijă să se gîndească la posibilitatea că acea inteligenţă ar putea fi de altă

natură decît cea umană.

- Aşa că am tăiat energia, am închis turbinele din spate şi am trecut uşor prin spatele lui Deak, termină Luke de povestit, agitîndu-şi energic braţele.

Se plimba cu Biggs la umbră, în afara centralei. De undeva, dinăuntru, se auzea zgomot de metal prelucrat ,semn că, în sfîrşit, Fixer se apucase de reparaţii, alături de asistentul său robotic.

- Eram atît de aproape de el, continuă Luke agitat. Am crezut c-o să-mi pîrlesc aparatura. De fapt, mi-am buşit avioneta destul de rău.

Această amintire îl făcu să se încrunte.

- Unchiul Owen a fost foarte supărat. Nu m-a mai lăsat să zbor tot sezonul.

Nu fu amărît mai mult de o clipă. Amintirea părţii plăcute a isprăvii sale se revărsă peste imaginea nechibzuinţei gestului.

- Trebuia să fi fost şi tu acolo, Biggs.

- Ai face mai bine s-o laşi mai moale cu astea, îl atenţionă prietenul său. Oi fi tu cel mai tare pilot acrobatic din regiunea asta a Mos Eisleyului, dar, Luke, să ştii, avionetele astea mici pot fi periculoase. Sînt îngrozitor de rapide pentru nişte aparate troposferice. Mai rapide, decît ar trebui. Mai joacă-te tu de-a jocheul cu motoarele şi într-o zi, unul o să facă bum!

Biggs lovi violent cu pumnul în palma celeilalte mîini.

- Şi-ai să ajungi o pată întunecată pe un perete de canion.

- Ia uite cine vorbeşte, replică Luke. Acum, după ce-ai fost pe cîteva nave mari galactice, pilotate automat, începi să vorbeşti ca unchiu-meu. Ce mai, te-ai rasat la oraş.

Se răsuci vioi spre Biggs şi acesta îi blocă uşor mişcarea, schiţînd totodată un gest apatic de contraatac.

Nepăsătoarea încîntare de sine pe care o afişa Biggs se preschimbă în ceva mai uman:

- Mi-a fost dor de tine, puştiule.

Luke privi încurcat, într-o parte.

- Totuşi, Biggs, lucrurile s-au mai schimbat de cînd ai plecat tu. A fost atît de... - Luke căută cuvîntul potrivit, dar în cele din urmă încheie neputincios... atît de linişte.

Îşi perinda privirea pe străzile nisipoase şi pustii din

Anchorhead.

- Linişte şi iar linişte şi altceva nimic, pe cuvînt.

Biggs deveni tăcut, gîndindu-se la ceva. Se uita în jur. Aici, afară, erau singuri. Ceilalţi se întorseseră în răcoarea relativă a centralei electrice. Pe cînd se apropie şi mai mult de el, Luke simţi o solemnitate neobişnuita în tonul vocii prietenului său.

- Luke, nu m-am întors doar ca să spun la revedere, sau ca să mă umflu în pene în faţa tuturor că am făcut Academia.

Păru din nou că ezită, nesigur pe el. Apoi, ca să nu mai aibă prilejul de a da înapoi, aruncă repede:

- Vreau să ştie cineva. Nu pot să le spun părinţilor.

Cu gura căscată la Biggs, Luke nu reuşi decît să îngaime:

- Cum adică? Ce tot spui?

- Vorbesc despre ceea ce s-a tot discutat pînă acum ta Academie... şi în alte părţi, Luke. Discuţii serioase, grave. Mi-am făcut cîţiva prieteni noi, din alte sisteme. Am căzut de acord asupra felului în care se desfăşoară anumite lucruri şi - vocea lui scăzu conspirativ - cînd vom ajunge într-unul din sistemele periferice, avem de gînd să abandonăm nava şi să trecem la Alianţă.

Luke îşi întoarse privirea spre Biggs, încercînd să şi-l închipuie pe prietenul său - cel amator de plăceri, nepăsător, cel care-şi trăieşte clipa - ca pe un patriot înfierbîntat de fervoarea răzvrătirii.

- Vrei să treci de partea rebelilor? izbucni el. Probabil că glumeşti. Cum?

- Vorbeşte mai încet, te rog, spuse Biggs prevenitor, privind pe furiş spre centrală. Ai o gură cît o şură.

- Iartă-mă, şopti repede Luke. Vorbesc încet... Uite ce-ncet vorbesc. De-abia-mă auzi şi tu...

Biggs îl întrerupse şi continuă:

- Un prieten de-al meu de la Academie are un alt prieten pe Bestine, care ne-ar putea ajuta să intrăm în contact cu o bază militară rebelă.

- Un prieten de-al lui... Eşti nebun, hotărî Luke cu convingere, sigur că prietenul lui o luase razna. Acest prieten la mîna a doua poate fi un agent imperial. Vei sfîrşi la Kessel sau şi mai rău. Imperiul ar fi trebuit să le distrugă cu mulţi ani în urmă, dacă aceste avanposturi ar fi într-adevăr atît de multe şi atît de uşor de găsit.

- Ştiu că-i foarte riscant, admise Biggs fără tragere de inimă. Dar dacă nu îi contactez aşa, atunci - o lumină ciudată apăru în ochii lui, un amestec între o maturitate proaspăt cîştigată şi... altceva - voi face ce îmi stă în putinţă de unul singur.

Îl privi insistent pe prietenul său.

- Luke, să ştii că n-am de gînd să aştept pînă cînd Imperiul mă va obliga să mă înrolez. În ciuda a ceea ce auzi tu pe canalele oficiale de informare, Rebeliunea capătă amploare, se extinde. Şi vreau să fiu de partea dreptăţii... partea în care cred.

Vocea lui căpătă o inflexiune neplăcută şi Luke se întrebă ce-o fi văzînd el cu ochii minţii.

- Ar fi trebuit să auzi şi tu cîteva dintre istorioarele pe care le-am auzit eu, Luke, şi să afli despre unele dintre fărădelegile pe care le cunosc eu. Poate că odată, cîndva. Imperiul a fost într-adevăr frumos şi măreţ, dar oamenii care sînt la putere acum... Clătina din cap cu amărăciune. E putred, Luke, totul e putred.

- Şi eu nu pot să mişc nici un deget, mormăi posomorit Luke. Sînt legat de mîini şi de picioare în locul ăsta.

Trase un şut în nisipul pe care păşea, zadarnic, căci nisipul te încolţea la fiecare pas în Anchorhead.

- Credeam că în curînd vei urma şi tu Academia, remarcă Biggs. Dacă-i aşa, atunci ţi se va oferi ocazia să scapi de munţii ăştia de nisip.

Luke zise cu dispreţ:

- Nu-i chiar aşa. A trebuit să-mi retrag cererea de înscriere.

Se uita într-o parte, incapabil să facă faţă privirii neîncrezătoare a prietenului său.

- N-am avut încotro. Am avut o mulţime de probleme cu oamenii nisipurilor. Au făcut cîteva incursiuni chiar şi la periferia Anchorhead-ului.

Biggs clătina din cap, neluînd în seamă scuza.

- Unchiul tău ar putea ţine în loc o întreagă colonie de tîlhari cu un aruncător laser.

- Să-i ţină departe de casă, da, încuviinţă Luke. Dar acum, că unchiul Owen şi-a instalat, în sfîrşit, destule vaporizatoare şi toate funcţionează, ne aşteptam ca pămîntul să-i răsplătească din plin toate eforturile. Nu poate păzi însă de unul singur toată ferma şi spune că mai are nevoie de mine încă un sezon. Nu pot să-l părăsesc acum.

Biggs oftă trist.

- Îmi pare rău pentru tine, Luke. Într-o zi va trebui să înveţi să faci diferenţa între ceea ce pare important şi ceea ce este cu adevărat important.

Cu un gest larg, arătă de jur împrejur.

- La ce bun toată munca unchiului tău dacă roadele ei sînt acaparate de Imperiu? Am auzit c-au început să monopolizeze comerţul în toate sistemele de la periferie. Nu va trece mult, şi unchiul tău, la fel ca toţi ceilalţi de pe Tatooine, va fi doar un simplu chiriaş robind pentru gloria Imperiului.

- Aici nu s-ar putea întîmpla aşa ceva, obiectă Luke cu o convingere pe care, de fapt, n-o simţea. Chiar tu ai spus-o - Imperiul nu-şi va bate capul cu bolovanul ăsta.

- Lucrurile se mai schimbă, Luke. Numai teama de revoltă îi mai reţine pe mulţi dintre cei ce au puterea de la cine ştie ce grozăvii. Dar dacă această teamă va fi complet îndepărtată... Sînt două lucruri pe care oamenii n-au fost niciodată în stare să şi le satisfacă: curiozitatea şi lăcomia. Şi nu sînt prea multe cele care să mai stîrnească curiozitatea înalţilor funcţionari imperiali.

Amîndoi tăcură. Un vîrtej de nisip mătură strada maiestuos, şi tăcut, apoi se sparse de un zid în nenumărate alte vîrtejuri mai mici ce se împrăştiară în toate zările.

- Aş vrea să vin cu tine, şopti Luke într-un tîrziu. Îşi ridică privirea. Mai stai mult pe-aici?

- Nu. De fapt, chiar mîine dimineaţă trebuie să fiu la întîlnirea cu *Ecliptic.*

- Atunci... Asta înseamnă... că n-am să te mai văd.

- De ce? Poate că într-o bună zi..., zise Biggs încrezător. Faţa i se lumină într-unul din acele zîmbete dezarmante ale lui. N-am să uit de tine. Între timp ai grijă să nu nimereşti în vreun perete de canion.

- Voi intra la Academie sezonul următor, insistă Luke, mai mult ca să se încurajeze pe sine decît pe Biggs. După aceea, cine ştie ce voi face? Vocea lui trăda hotărîre. În orice caz, nu mă voi lăsa înrolat în flota galactică, asta-i sigur. Ai grijă de tine. Tu... vei fi întotdeauna cel mai bun prieten al meu.

Nu simţiră nevoia să-şi strîngă mîna. Trecuseră de mult de etapa asta.

- Pe curînd, Luke, spuse Biggs.

Se întoarse şi intră în centrală, Luke îl privi dispărînd înăuntru. Gîndurile lui erau la fel de haotice şi de frenetice ca şi

imprevizibilele furtuni de nisip de pe Tatooine.

Fenomenele deosebite, specifice planetei Tatooine, erau puţine la număr. Printre acestea, remarcabile erau ceţurile misterioase ce se ridicau cu regularitate de la sol, în locurile unde nisipurile deşerturilor se spărgeau, asemeni valurilor unei mări, de neclintitele stînci şi platouri.

În deşertul arzător, ceaţa părea la fel de nefirească ca şi prezenţa unui cactus pe un gheţar. Cu toate acestea însă, ea exista. Meteorologii şi geologii îi dezbăteau originea, murmurînd teorii greu de crezut despre apa suspendată în cavităţile din interiorul stîncilor de gresie din adîncurile planetei şi despre reacţii chimice imposibil de înţeles care făceau ca apa să se ridice la suprafaţă cînd pămîntul se răcorea şi apoi să se strecoare înapoi, în pămînt, la îndoitul răsărit de soare. Cu fiecare nouă ipoteză se trezeau cu un pas înapoi şi, totuşi, fenomenul era real.

Nici ceaţa, nici gemetele stranii ale locuitorilor nocturni ai deşertului nu-l îngrijorau însă pe R2, pe cînd îşi croia drum în sus, prin făgaşul săpat în piatră al unui torent străvechi, căutînd cea mai uşoară potecă spre vîrful podişului. În lumina înserării, tălpile lui late şi pătrăţoase scoteau un clincănit tot mai puternic pe măsură ce nisipul pe care călca lăsa loc, încet-încet, pietrişului.

Se opri preţ de o clipă. I se păru că aude din faţă un zgomot, ca de metal hîrşîit pe piatră. Zgomotul nu se repetă, şi el îşi reîncepu ascensiunea.

În sus, pe făgaş, prea departe pentru a putea fi văzută de jos, o piatră se desprinse din peretele de stîncă. Silueta minusculă care dislocase întîmplător piatra, se retrase, ca un şoarece, în umbră. Două puncte luminoase străluceau sub cutele unei glugi maronii, la un metru de peretele canionului care se îngusta. Numai reacţia imprudentului robot indica faptul că unda ţiuitoare îl lovise: pentru o clipă, R2-D2 fu învăluit într-o lumină fluorescentă, stranie. Se auzi un scurt chiţăit electronic. Apoi suportul tripodal se dezechilibră şi micul robot se răsturna pe spate, cu luminile de pe panoul frontal pîlpîind haotic, datorită efectului fascicolului paralizant.

Trei caricaturi de oameni se grăbiră să apară din spatele

bolovanilor ce-i ascunseseră vederii. Mişcările lor semănau însă mai degrabă cu cele ale unor rozătoare, şi nu erau decît cu puţin mai înalţi decît R2-D2. Cînd văzură că un singur fascicul de energie paralizantă imobilizase robotul, îşi puseră armele ciudate la loc, în tocurile lor. Cu toate acestea, se apropiară cu prudenţă de maşinăria nemişcată, cu un tremur de laşitate devenită ereditară.

Mantiile lor erau bătucite de praf şi nisip. Pupile de un roş-gălbui nesănătos luceau pisiceşte din adîncul glugilor lor, pe cînd îşi studiau captivul. Piticii ciudaţi, numiţi jawa, conversau în orăcăieli prelungi, guturale şi distorsionate, asemănătoare vorbirii omeneşti.

Dacă fuseseră cîndva oameni, aşa cum susţineau ipotezele antropologilor, atunci trecuse multă vreme de cînd degeneraseră, pierzîndu-şi orice aparenţă umană.

Apărură şi alţi jawa. Împreună reuşiră tîrîş-grăpiş să coboare robotul în jos pe făgaş.

La baza canionului se afla un transportor blindat, asemănător unei monstruoase sălbăticiuni preistorice. Vehiculul se înălţa cîteva zeci de metri deasupra solului, ea un turn în trepte, mai înalte decît un om înalt. Carcasa sa metalică era lovită şi ciupită, semn al nenumăratelor furtuni de nisip pe care le îndurase.

O dată ajunşi la transportor, jawa îşi reluară pălăvrăgeala. R2-D2 îi auzea fără să înţeleagă nimic. Nu trebuia să se necăjească din pricina acestui insucces: jawa nu puteau fi înţeleşi decît de alţi jawa, căci foloseau un limbaj cu variaţii aleatorii care-i scotea din minţi pe lingvişti.

Una din acele creaturi scoase dintr-un buzunar al centurii un disc mic şi-l aplică pe o laterală a carcasei lui R2. Dintr-o parte a vehiculului gargantuesc, se ivi un tub gros. Îl rostogoliră pe R2 pînă la el apoi se îndepărtară. Se auzi un geamăt scurt, un sunet straniu produs de vidarea puternică a tubului şi robotul fu absorbit cu precizie în măruntaiele transportorului, precum un bob de mazăre într-un pai. Odată încheiată această acţiune, jawa fură cuprinşi de un nou acces de pălăvrăgeală, după care se precipitară, prin tuburi şi pe scări, spre inima transportorului, un adevărat cuib de şoareci ce-şi primea prin găuri locatarii.

Prin tubul de absorbţie, R2 fu depus, într-un mod nu tocmai plăcut, într-o încăpere strîmtă şi cubică. Alături de

nenumărate mormane de piese şi rămăşiţe ale unor aparate defecte, aproximativ o duzină de roboţi de toate formele şi mărimile populau acea încăpere. Cîţiva se blocaseră într-o conversaţie electronică. Alţii se fîţîiau fără scop printre ei. Dar cînd R2 se rostogoli în încăpere, o voce izbucni în culmea surprizei:

- R2!... tu eşti, tu eşti! strigă emoţionat 3PO, prin întuneric, din imediata apropiere.

Îşi croi drum spre încă imobolizatul robot depanator şi-l îmbrăţişă aproape omeneşte. Observînd micul disc fixat pe corpul lui R2, îşi întoarse privirea gînditor spre propriul piept, unde îi fusese şi lui ataşat un aparat similar.

Mecanisme masive, prost unse, se puseră în mişcare. Scrîşnind şi gemînd, monstrul-transportor se răsuci şi, tîrîndu-se greoi, dar tenace, dispăru în noaptea pustie.

III

Masa şlefuită din sala de conferinţe era la fel de neclintită şi de lipsită de suflet, ca şi starea de spirit a celor opt ofiţeri şi senatori imperiali, aşezaţi în jurul ei. Soldaţi imperiali făceau de gardă la intrarea în încăperea inundată de o lumină rece, ce venea de la sursele de pe masă şi din pereţi.

Unul dintre cei mai tineri membri ai octetului tocmai vorbea. Afişa atitudinea unuia care ajunsese repede într-un post important, prin metode pe care nu este bine să le pomeneşti. Generalul Tagge poseda un anumit geniu pervers, dar nu datora acestuia decît parţial ascensiunea în actuala poziţie. Anumite însuşiri negative se dovediseră la fel de eficiente.

Cu toate că trupul şi uniforma sa erau mai curate şi mai îngrijite decît ale celorlalţi şapte din cameră, nici unul dintre aceştia nu şi-ar fi dorit să-l atingă. Era îmbibat pînă la refuz de o anume murdărie pe care mai mult o bănuiai decît o simţeai. Cu toate acestea, multă lume îl respecta. Sau se temea de el.

- Vă spun, de data aceasta a mers prea departe, insistă generalul cu vehemenţă. Acest Lord al Sithului care ne-a fost băgat pe gît la ordinul împărtului, va fi pieirea noastră. Cît timp staţia spaţială de luptă nu va fi în întregime operaţională, noi

sîntem vulnerabili. Unii dintre voi încă nu-şi dau seama cît de bună este organizarea şi ce echipamente posedă Alianţa Rebelă. Navele sînt excelente, piloţii, mai buni decît ai noştri. Şi sînt puşi în mişcare de ceva mai puternic decît orice motor: perversul lor fanatism reacţionar. Sînt mai periculoşi decît îşi închipuie majoritatea dintre voi.

Un ofiţer mai în vîrstă, cu faţa acoperită de nişte cicatrice atît de adînci, încît nici cea mai reuşită operaţie estetică nu le-ar fi putut remedia complet, se foi nervos în scaun.

- Periculoşi pentru flota ta spaţială, generale Tagge, nu pentru această staţie de luptă.

Ochii lui uscaţi îi cercetară pe toţi cei de la masă, trecînd de la unul la altul, în cerc.

- Mă gîndesc că Lord Vader ştie ce face. Rebeliunea va continua numai atîta timp cît laşii aceia vor avea un adăpost, un loc unde piloţii lor să se poată odihni, iar maşinile să fie reparate.

- Îmi permiţi să nu fiu de acord cu tine, Romodi? obiectă Tagge. Consider că iniţiativa construirii acestei staţii este legată mai mult de dorinţa personală a guvernatorului Tarkin de a dobîndi putere şi recunoaştere decît de o anume strategie militară justificată. Rebelii vor găsi din ce în ce mai mult sprijin în cadrul Senatului, atîta timp cît...

Fu întrerupt de zgomotul uşii care se deschise. Gărzile luaseră poziţia de drepţi. Toţi îşi întoarseră capetele într-acolo.

În cameră intraseră doi oameni, pe cît de diferiţi ca înfăţişare, pe atît de uniţi în scop. Cel din imediata apropiere a lui Tagge era slab, cu o faţă ascuţită, cu părul ca o mătură şi cu o expresie a feţei de piranha la pîndă. Marele Moff Tarkin, guvernator al numeroaselor teritorii de la graniţa Imperiului, era eclipsat de statura uriaşă a împlătoşatului Lord Vader.

Lipsit de timiditate, dar potolit, Tagge se aşeză uşurel pe scaun, în timp ce Tarkin îşi ocupă locul din capătul mesei de conferinţă. Vader stătea lîngă el, o prezenţă dominatoare în spatele scaunului guvernatorului. Tarkin îl fulgeră cu privirea pe Tagge, apoi privi în altă parte, de parcă n-ar fi observat nimic. Deşi spumega, Tagge rămase tăcut.

Un zîmbet subţire de satisfacţie stărui împietrit pe buzele lui Tarkin cît timp îşi roti privirea pătrunzătoare de jur împrejurul mesei.

- Domnilor, Senatul Imperial nu va mai constitui de azi înainte o problemă pentru noi. Tocmai am primit un mesaj în care mi se anunţa că Împăratul a dizolvat pe timp nelimitat acest organism corupt.

Un val de uimire străbătu adunarea.

- Ultimele rămăşiţe ale Vechii Republici, continuă Tarkin, au fost în cele din urmă înlăturate.

- Imposibil! interveni Tagge. Cum va menţine Împăratul controlul asupra aparatului birocratic imperial?

- Nu trebuie să înţelegi, prin asta că funcţia senatorială a fost abolită, explică Tarkin. A fost doar întreruptă pe durata stării de urgenţă, şi zicînd acestea Tarkin zîmbi şi mai tăios. Guvernatorii regionali deţin acum controlul direct şi au mînă liberă în a-şi administra teritoriile. Asta înseamnă că puterea Imperiului poate, în sfîrşit, să-şi facă simţită prezenţa, aşa cum se cuvine, în rîndul lumilor sale şovăitoare. De acum înainte, teama va pune frîu acelor guverne locale care ar dori să trădeze. Teama de flota imperială... şi de această staţie spaţială de luptă.

- Şi cum rămîne cu revolta de-acum? vru să ştie Tagge.

- Dacă rebelii ar reuşi cumva să obţină accesul la schema tehnică completă a acestei staţii spaţiale, este foarte puţin probabil că vor izbuti să depisteze un punct slab de care să profite pentru un succes de altfel minor, în caz de atac.

Surîsul lui Tarkin se preschimbă într-un rînjet superior.

- Desigur, ştim cu toţii cît de bine păzite, cît de atent protejate sînt aceste informaţii vitale. Este practic imposibil ca ele să fi căzut în mîinile rebelilor.

- Datele tehnice la care, indirect, te referi se vor întoarce curînd în mîinile noastre, mormăi furios Vader. Dacă...

Tarkin îl întrerupse pe Lordul Întunericului, aşa cum nici unul dintre cei de la masă n-ar fi îndrăznit să facă:

- N-are nici o importanţă. Orice atac al rebelilor asupra acestei staţii ar fi un gest sinucigaş, sinucigaş şi lipsit de noimă - indiferent de informaţiile pe care au reuşit să le obţină. După ani îndelungaţi de muncă în secret pentru construirea ei, declară Tarkin cu evidentă plăcere, staţia a devenit forţa hotărîtoare în această parte a universului. Evenimentele de aici nu vor mai fi determinate de soartă, de legi, sau de orice alt factor de influenţă... Ele vor fi hotărîte de această staţie.

O mînă masivă în mănuşă metalică făcu un semn uşor, şi

unul din paharele pline de pe masă se îndreptă ascultător spre ea. Lordul Întunericului continuă pe un ton uşor mustrător:

- Nu fi prea mîndru de teroarea tehnologizată pe care ai semănat-o, Tarkin. Puterea de a distruge un oraş, o lume, un întreg sistem este încă insignifiantă în comparaţie cu Forţa.

- *Forţa,* rînji dispreţuitor Tagge. Nu încerca să ne sperii *pe noi* cu vrăjitoriile tale, Lord Vader. Deplorabilul tău devotament faţă de această mitologie perimată nu te-a ajutat să recuperezi înregistrările şi nici nu te-a dăruit cu destulă clarviziune ca să poţi localiza fortăreaţa ascunsă a rebelilor. Păi, e suficient să faci pe cineva să rîdă de...

Ochii lui Tagge se bulbucară dintr-o dată. Îşi duse mîinile la grt pe cînd faţa începu să-i capete o îngrijorătoare nuanţă vineţie.

- Găsesc supărătoare lipsa ta de credinţă, zise Vader cu indulgenţă.

- Ajunge, se răsti Tarkin, dezolat. Vader, lasă-!! N-are nici un rost să ne certăm între noi.

Vader ridică din umeri, ca şi cînd toate acestea n-ar fi avut nici o importanţă pentru el. Tagge se prăbuşi în scaun şi începu să-şi maseze gîtul, nedezlipindu-şi privirea circumspectă de pe uriaşul întunecat.

- Lordul Vader ne va dezvălui localizarea fortăreţei rebelilor atunci cînd această staţie va fi atestată ca operaţională, declară Tarkin. O dată cunoscută ascunzătoarea, ne vom îndrepta spre ea şi-o vom distruge în totalitate, zdrobind dintr-o singură lovitură această revoltă patetică.

- Să fie precum doreşte împăratul! adăugă Vader cu o undă de sarcasm.

Dacă vreunul dintre potentaţii de la masă a considerat inadmisibil tonul ireverenţios al lui Vader, o singură privire aruncată lui Tagge i-ar fi fost suficientă pentru a renunţa să menţioneze acest lucru.

Închisoarea întunecoasă duhnea a ulei rînced şi a lubrifianţi învechiţi ca un adevărat cimitir de maşini. 3PO îndura şi el cum putea atmosfera imposibilă. Trebuia să se chinuie încontinuu pentru a nu se lăsa proiectat în pereţi sau a nu se izbi de vreun tovarăş de călătorie, la fiecare nouă şi neaşteptată zgîlţîitură.

Pentru a-şi conserva energia - dar şi pentru a scăpa de torentul necurmat de văicăreli pe care-l revărsa asupra lui prietenul său mai înalt - R2 îşi decuplase toate funcţiile exterioare. Zăcea inert pe o grămadă de componente secundare, într-o sublimă nepăsare faţă de soarta lor.

- Oare nu se va sfîrşi niciodată? gemu 3PO cînd o nouă zdruncinătură îi zgîlţîi pe ocupanţii închisorii.

Formulase deja şi apoi repetase din memorie peste cincizeci de finaluri oribile. Era sigur doar că sfîrşitul ce-i aştepta urma să fie mai rău decît orice şi-ar fi putut imagina.

Apoi, fără veste, se petrecu ceva mai neliniştitor chiar şi decît o izbitură, fie ea foarte puternică. Tînguiala transportului încetă brusc şi o dată cu ea se opri şi vehiculul, ca un fel de răspuns la frămîntările lui 3PO. Un bîzîit nervos se înălţă din rîndul roboţilor care mai păstrau încă o aparenţă de receptivitate senzorială în timp ce făceau speculaţii cu privire la locul în care se aflau şi la soarta ce-i aştepta.

Cel puţin 3PO aflase cine erau cei ce-l înrobiseră şi scopurile pentru care o făcuseră. Alţi roboţi captivi îi explicaseră natura cvasi umană a poporului nomad jawa. Călătorind în enormele lor zigurate mobile, cutreierau prin cele mai neospitaliere regiuni în căutare de minerale valoroase... şi de maşinării recuperabile. Nu fuseseră văzuţi niciodată altfel decît purtînd pelerinele lor de protecţie şi măştile împotriva nisipului, aşa că nimeni nu ştia prea bine cum arătau de fapt. Aveau însă reputaţia de a fi foarte urîţi. 3PO nu aveau nevoie de dovezi mai convingătoare.

Se aplecă peste prietenul său încă imobil şi începu să-i scuture cu fermitate trupul atît de asemănător unui butoi. Senzorii epidermici ai lui R2 se activară şi luminile de pe panoul frontal al micului robot începură să se aprindă una cîte una.

- Trezeşte-te, trezeşte-te! îl îmboldi 3PO. Ne-am oprit undeva.

Asemenea altor cîtorva roboţi dotaţi cu imaginaţie, ochii săi cercetau îngrijoraţi pereţii metalici, aşteptîndu-se să vadă cum se deschide un chepeng mascat, şi cum pătrunde înăuntru un braţ mecanic uriaş, ce începe să-l caute bîjbîind.

- Nu mai e nici o îndoială, s-a zis cu noi! declama el jelindu-se, în timp ce R2 se ridică în picioare, revenindu-şi încetul cu încetul la starea de funcţionare.

- Crezi că ne vor topi?

Tăcu cîteva clipe, apoi adăugă:

- De fapt, ceea ce mă înnebuneşte este aşteptarea asta.

Deodată, peretele mai îndepărtat al încăperii culisă într-o parte şi peste ei năvăli lumina de un alb orbitor a unei dimineţi de pe Tatooine. Sensibilii fotoreceptori ai lui 3PO se forţară din greu să se autoregleze în timp util, pentru a putea evita o avarie serioasă.

Cîţiva jawa respingători se căţărară cu agilitate în cameră; erau înveşmîntaţi în aceleaşi pelerine jegoase pe care 3PO le observase înainte. Folosindu-se de arme portabile de o construcţie necunoscută, începură să înghiontească roboţii. Înghiţind metalic în sec, 3PO putu vedea că unii dintre aceştia nu mai mişcau.

Lăsîndu-i în pace pe aceştia din urmă. jawa îi mînară afară pe cei capabili să se mişte. 3PO şi R2 se aflau printre ei. Amîndoi se treziră făcînd parte dintr-o linie neregulată.

Apărîndu-şi ochii de lumina strălucitoare, 3PO văzu că erau cinci roboţi în total, aliniaţi de-a lungul uriaşului transportor. Nici nu-i trecea prin gînd să evadeze. Un astfel de concept era cu totul străin unei inteligenţe artificiale. Cu cît robotul era mai inteligent, cu atît conceptul, mai greu de imaginat şi mai oribil. În plus, dacă ar fi încercat să evadeze, senzorii interni ar fi depistat această defecţiune de logică critică şi i-ar fi topit toate circuitele din creier.

El se ocupa acum de studiul vaporizatoarelor şi al domurilor de mici dimensiuni care indicau prezenţa în subteran a unui habitat uman mai mare. Cu toate că nu mai văzuse un astfel de tip de construcţie, 3PO îşi dădu seama după semnele exterioare că aşezarea era modestă, şi izolată.

Gîndurile negre ce şi le făcuse, bănuind că urma să fie demontat sau că avea să robească în vreo mină la temperaturi înalte, păliră încet. Moralul îi creştea implicit.

- Poate că n-o să fie chiar aşa de rău, pînă la urmă, murmură el plin de speranţă. Dacă i-am putea convinge pe aceşti paraziţi pe două picioare să ne dea drumul de aici, am putea intra din nou în serviciul unor oameni rezonabili şi-ar fi mai bine decît să ne topească şi să nu rămînă din nou decît o baie de zgură.

Singurul răspuns pe care-l scoase de la R2 fu un ciripit neangajat. Amîndoi tăcură cînd cîţiva jawa începură să se agite în jurul lor, străduindu-se să îndrepte un biet robot cu şira spinării îndoită grav şi să mascheze o crestătură sau o zgîrietură

cu lichid şi praf.

Cum doi dintre ei se repeziseră şi începuseră să-şi facă de lucru la epiderma lui bătucită cu nisip, 3PO se chinui să-şi înăbuşe expresia unui dezgust. Una dintre multiplele funcţii analoge celor umane era şi aceea de a reacţiona prompt la mirosurile dezagreabile. După toate aparenţele, jawa nu cunoştea igiena. Dar era sigur că nu s-ar alege cu nimic bun, dacă le-ar atrage atenţia asupra acestui fapt.

Insecte mici roiau în jurul capetelor lor, dar jawa le ignorau. Se părea că aceste năpaste minuscule erau considerate fireşti ca un braţ sau un picior suplimentar.

3PO era atît de captivat de propria-i remarcă, încît nu observă cele două siluete ce se îndreptau spre ei, venind din direcţia domului cel mai mare. R2 trebui să-l facă atent, înghiontindu-l uşurel.

Primul bărbat degaja un aer de oboseală aspră şi aproape cronică întipărită pe faţa lui de atîţia ani de cînd se lupta cu vitregiile mediului. Părul lui încărunţit, ca dat cu ipsos, se vedea într-o încurcătură de şuviţe răsucite. Praful îi tăbăcise chipul, mîinile, hainele şi gândurile. Dar trupul, dacă nu spiritul, îi era încă puternic.

Micşorat proporţional faţă de trupul atletic al unchiului său, Luke păşea în umbra acestuia, cu umerii căzuţi, mai degrabă deprimat, decît istovit. Se gîndea la o mulţime de lucruri care nu aveau prea multe puncte comune cu agricultura, dar în schimb aveau legătură cu viitorul lui şi cu angajamentul luat de prietenul său care plecase de curînd pentru a începe o carieră mai aspră, dar şi mai bine recompensată, undeva departe, dincolo de văzduhul albastru de deasupra.

Cel cu trup atletic se opri în faţa adunării şi începu un dialog ciudat, chiţăit, cu şeful jawa. Cînd doreau, piticii se puteau face înţeleşi.

Luke stătea în apropiere, ascultînd cu indiferentă. Apoi îşi tîrî picioarele în urma unchiului său, care începuse să inspecteze cei cinci roboţi, oprindu-se doar din cînd în cînd ca să-i şoptească un cuvînt, două, nepotului său. Îi era greu să-i dea atenţie, cu toate că ştia că ar fi trebuit să înveţe.

- Luke! Luke! strigă o voce.

Părăsind conversaţia, în care liderul jawa ridica în slăvi virtuţile fără seamăn ale celor cinci roboţi, iar unchiul îi replica în

batjocură, Luke se îndreptă către marginea apropiată a unei curţi subterane şi privi scrutător în jos.

O femeie voincă, cu o expresie de vrabie zăpăcită, trebăluia aferată printre plante decorative. Se uită în sus, la el.

- Luke, dacă Owen cumpără un translator, să-i spui neapărat să se asigure că vorbeşte bocce.

Se întoarse şi privi înapoi, peste umăr, studiind colecţia pestriţă de maşini obosite.

- Se pare că nu prea avem ce alege, dar oricum o să-i amintesc unchiului, îi strigă în jos, femeii.

Ea dădu din cap spre el, apoi Luke se depărtă, revenind lîngă Owen.

După toate aparenţele, acesta luase deja o decizie, oprindu-se la un mic robot semi-agricol, similar ca formă cu R2-D2, cu excepţia faptului că multiplele braţe auxiliare ale acestuia erau dotate cu dispozitive pentru funcţii variate. Ieşise din linie la un ordin şi acum se bîţîia prin spatele lui Owen Lars şi al şefului jawa, care se potolise temporar.

Apropiindu-se de capătul liniei, privirea fermierului se opri cercetătoare asupra finisajului de bronz acoperit cu nisip, dar încă strălucitor, al robotului înalt de tip 3PO.

- Presupun că funcţionezi, mormăi Owen către robot. Cunoşti obiceiurile şi protocolul?

- Dacă cunosc protoeolul? se auzi vocea lui 3PO, ca un ecou, pe cînd fermierul îl inspecta din cap pînă-n picioare.

Robotul era hotărît să-l umilească pe jawa cînd acesta veni să-i scoată în evidenţă talentele.

- Dacă cunosc porotocolul?! Păi este prima mea funcţie. De asemenea, sînt bun...

- N-am nevoie de un android de protocol, îi aruncă sec fermierul.

- Nu vă condamn, domnule încuviinţă repede 3PO. Sînt absolut de acord cu dumneavoastră. Este un lux lipsit de utilitate, într-un astfel de climat. Şi pentru cineva cu preocupările dumneavoastră, un android de protocol n-ar fi decît o risipă de bani. Nu, domnule, versatilitatea este al treilea nume al meu. 3PO - V de la versatilitate - la ordinele dumneavoastră. Am fost programat pentru mai mult de treizeci de activităţi secundare care necesită doar...

- Eu am nevoie, îl întrerupse fermierul, arătînd o

desconsideraţie arogantă pentru încă neenumeratele funcţii secundare ale lui 3PO, de un android care cunoaşte ceva din limbajul binar al vaporizatoarelor de umezeală cu program independent.

- Vaporizatoare! Amîndoi avem noroc, replică 3PO. Prima mea atribuţie de seamă a fost aceea de programator al ridicătoarelor de sarcină în sistem binar. Foarte asemănătoare în construcţie şi ca memorie funcţională cu vaporizatoarele dumneavoastră. Mai c-ai putea să spui...

Luke îl bătu pe umăr pe unchiul său şi îi şopti ceva la. ureche. Owen încuviinţă din cap, apoi îşi întoarse din nou privirea la atentul C-3PO.

- Vorbeşti bocce?

- Desigur, domnule, răspunse 3PO încrezător în şansa pe care i-o oferea un răspuns absolut sincer. Este ca o a doua limbă pentru mine. Vorbesc bocce la fel de fluent ca...

Fermierul părea hotărît să nu-l lase deloc să termine o propoziţie.

- Taci din gură.

Owen Lars se uită în jos, la jawa.

Am să-l iau şi pe-ăsta.

- Am tăcut din gură, răspunse repede 3PO, reuşind cu greu să-şi ascundă bucuria de a fi fost ales.

- Du-i jos în garaj, îl instrui pe Luke. Vreau să mi-i cureţi pe amîndoi pînă la cină.

Luke se uită chiorîş la Owen.

- Dar trebuie să mă duc pînă la centrala Tosche să iau nişte convertori electrici noi, şi...

- Nu mă minţi, Luke, îl avertiză unchiul cu severitate. Nu mă supăr dacă îţi pierzi timpul cu prietenii tăi tîrîie-brîu, dar asta numai după ce îţi termini treburile. Şi-acum, pe cai. Şi nu uita, pînă la cină.

Descurajat, Luke îşi îndreptă iritarea spre 3PO şi micul robot agricol. Mai bine decît să polemizeze cu unchiul său.

- Voi doi, urmaţi-mă!

Pe cînd se îndreptau spre garaj, Owen începu să negocieze preţul cu şeful jawa.

Alţi jawa îi mînau pe ceilalţi trei roboţi înapoi, în transportor; dintr-o dată se auzi un piuit aproape patetic. Luke se întoarse şi văzu un robot de tipul R2 părăsind formaţia şi îndreptîndu-se

spre el. Un jawa acţionă imediat un buton de telecomandă care activa discul fixat de carcasa lui R2 şi acesta fu imobilizat.

Luke îl studie plin de curiozitate pe robotul rebel. 3PO începu să zică ceva, dar analizînd mai atent circumstanţele, se răzgîndi şi rămase tăcut, privind ţintă înainte.

În clipa următoare, ceva ţiui ascuţit în apropiere. Luke privi în jos şi văzu că placa superioară de pe capul robotului agricol plesnise. Ceva scîrţia înăuntrul lui. O clipă mai tîrziu, din maşină începură să sară componentele interne, împrăştiindu-se în toate părţile, pe solul nisipos.

Luke se apleacă să inspecteze maşinăria defectă. Strigă:

- Unchiule Owen, servomotorul central al cultivatorului a crăpat. Ia priveşte...

Îşi băgase mîinile înăuntru, încercînd să-l regleze, dar şi le retrase în grabă căci înăuntru izbucni o flamă de scurtcircuit. Mirosul de izolaţie arsă şi de circuite corodate se revărsa impregnînd aerul curat al deşertului cu acel miros persistent, usturător, specific morţii unei maşinării.

Owen Lars îl săgeta cu privirea, de sus, pe nervosul jawa.

- Ce soi de gunoaie vrei să ne bagi pe gît?

Jawa protesta cu voce tare, indignat, dar avînd în acelaşi timp grijă să se retragă precaut cîţiva paşi de lîngă omul cel solid. Îl îngrijora faptul că acesta se afla între el şi adăpostul liniştitor oferit de transportor.

Între timp, R2 o ştersese din grupul roboţilor ce erau duşi înapoi, spre fortăreaţa mobilă. Nu-i fu greu s-o facă de vreme ce toţi jawa erau absorbiţi de disputa dintre liderul lor şi unchiul lui Luke. Lipsindu-i mobilitatea suficientă pentru a putea gesticula energic, R2 scoase dintr-o dată un chiuit ascuţit din care se opri numai după ce îi atrase atenţia lui 3PO.

Bătîndu-l uşurel pe umăr pe Luke, androidul înalt îi şopti conspirator la ureche:

- Dacă-mi permiteţi, tinere domn, vă pot spune că acest robot de tip R2 este un adevărat chilipir. Se află în stare foarte bună. Cred că aceste creaturi nici n-au habar cît de bine funcţionează. Nu vă lăsaţi înşelat de faptul că este plin de praf şi nisip.

Oricum, Luke avea obiceiul să hotărască pe moment - în bine sau în rău - aşa că strigă:

- Unchiule Owen!

Întrerupînd discuţia, fără a-l pierde însă din ochi pe jawa, unchiul său îi aruncă o privire. Luke i-l arătă pe R2.

- Nu vrem să avem necazuri. Ce-ar fi să-l schimbăm pe ăsta - şi arăta spre robotul agricol distrus - cu acela?

Bărbatul mai în vîrstă îl studie pe R2 cu un ochi profesionist, apoi se gîndi la aceşti jawa, gunoieri pitici ai deşertului. Deşi erau nişte laşi înnăscuţi, puteau deveni agresivi. Cu transportorul lor ar fi putut nivela aşezămintele omeneşti, cu tot riscul de a incita întreaga comunitate umană la o răzbunare ucigătoare.

Pus faţă în faţă cu o situaţie din care nici una din părţi n-ar fi avut nimic de cîştigat dacă forţa prea tare nota. Owen reluă polemica de ochii lumii, înainte de a-şi da morocănos consimţămîntul.

Şeful jawa căzu la învoială în silă şi ambele părţi răsuflară uşurate în gînd, că nu se ajunsese la ostilităţi. Jawa făcea plecăciuni şi se miorlăia cu o lăcomie nerăbdătoare. Owen îl plăti.

Între timp, Luke îi conduse pe cei doi roboţi spre o poartă săpată în solul uscat. Cîteva secunde mai tîrziu coborau cu paşi mari o rampă curată de pe care dispozitive electrostatice îndepărtau nisipul adus de curenţii de aer.

- Să nu care cumva să uiţi ce-am făcut pentru tine, mormăi C-3PO, aplecîndu-se spre R2-D2. De ce m-oi pune chezaş pentru tine, cînd nu m-aleg decît cu necazuri de pe urma ta, îmi depăşeşte capacitatea de înţelegere!

Culoarul se lărgi, făcînd loc garajului propriu-zis, în care se aflau îngrămădite în dezordine unelte şi componente de utilaje agricole. Multe dintre acestea erau puternic uzate, cîteva se aflau chiar pe punctul de a fi date la casat. Dar lumina dinăuntru era reconfortantă pentru ambii roboţi, iar încăperea degaja un aer de familiaritate ce le infuza o senzaţie de linişte de care nu mai avuseseră parte de multă vreme.

Senzorii olfactivi ai lui C-3PO tresăriră cînd simţi aroma ce se degaja din baia încăpătoare aflată aproape în mijlocul garajului.

Luke zîmbi, observînd reacţia robotului:

- Da, este o baie de ungere.

Îl cîntări din ochi.

- Şi după cîte se pare, nu ţi-ar strica vreo săptămînă de scufundare în această baie. Dar nu ne putem permite, aşa că n-

o să poţi petrece decît o după-amiază în ea.
Apoi Luke îşi îndreptă atenţia spre R2-D2 şi, apropiindu-se de el, deschise un capac ce proteja mai multe indicatoare.
- Cît despre tine, zise el, însoţindu-şi vorbele cu un fluierat de surpriză, nu ştiu cum te-ai menţinut în funcţiune. De fapt, nici nu mă mir, dacă e să mă gîndesc la reticenţa cu care se despart jawa de fiecare fracţiune de erg pe care nu se simt obligaţi s-o cedeze. A venit timpul să te reîncarci.
Arătă spre un panou imens de alimentare.
R2 urmări gestul tînărului apoi piui scurt şi se deplasă cu paşi legănaţi pînă la acel agregat în formă de cutie. Găsi cablul corespunzător, deschise maşinal un capac de protecţie şi îşi introduse fişa în priza încorporată.
3PO se afla deja lîngă bazinul cel mare, care era aproape plin cu un ulei aromatic de curăţire. Cu un oftat cît se poate de omenesc, se lăsă să alunece uşurel înăuntru.
- Voi doi, să fiţi cuminţi, îi atenţiona Luke şi el se apropie de o avionetă de două persoane.
Era un aparat de mici dimensiuni, suborbital, dar puternic, pe care Luke îl ţinea în hangarul garajului-atelier.
- Am şi eu treaba mea de făcut.
Din nefericire, gîndurile lui Luke erau încă îndreptate spre întîlnirea de adio pe care o avusese cu Biggs, aşa că ,în cîteva ore îşi îndeplinise doar o mică parte din sarcini. Gîndindu-se la plecarea prietenului său, Luke îşi trecea mîngîietor mîna peste aripa stîngă, avariată, a avionetei, aripa pe care o distrusese în timp ce urmărea un imaginar interceptor TIE, printre serpentinele şi cotiturile întortocheate ale unui canion îngust. Atunci, la fel de eficace ca o rază laser, un pinten de stîncă îi retezase marginile.
Dintr-o dată, simţi că fierbe. Aruncă cu o violenţă nefirească cheia electrică pe o masă de lucru din apropiere.
- Nu e drept! strigă el, neadresîndu-se cuiva în mod special, şi continuă pe un ton scăzut dar plin de deznădejde. Biggs are dreptate. N-am să scap niciodată de locul ăsta. El plănuieşte să se răscoale împotriva Imperiului, iar eu stau închis ca un şobolan în cuşca unei ferme.
- Aţi spus ceva, domnule?
Luke se întoarse, tresărind speriat. Nu era decît robotul înalt C-3PO. Ceea ce avea acum în faţa ochilor contrasta izbitor cu

prima imagine pe care androidul i-o oferise lui Luke. Aliajul de culoarea bronzului sclipea în lumina becurilor suspendate ale garajului, curăţit de praf şi de petele de coroziune de uleiurile active.

- Aş putea să vă fiu cu ceva de folos? întrebă robotul plin de solicitudine.

Luke îl cercetă cu atenţie, şi în timp ce făcea asta, o parte din supărare i se risipi. N-avea nici un rost să-i urle robotului lucruri pe care acesta nu avea cum să le înţeleagă.

- Nu cred că ai cum ,îi răspunse el. Doar dacă ai putea da timpul înainte şi grăbi secerişul. Sau teleportează-mă de pe mormanul ăsta de nisip pe sub nasul unchiului Owen.

Chiar şi unui robot extrem de sofisticat îi era greu să desluşească sarcasmul. 3PO recepta doar sensul cuvintelor lui Luke şi, analizînd problema, îi răspunse într-un sfîrşit:

- Nu cred că pot, domnule. Nu sînt decît un android de gradul trei şi nu prea am cunoştinţe de fizică transatomică.

Deodată, îi reveniră în memorie evenimentele din ultimele zile.

- De fapt, tinere domn, zise C-3PO, privind de jur împrejur cu alţi ochi, nici măcar nu ştiu exact pe ce planetă mă aflu.

Luke chicoti sardonic, luîndu-şi o poză batjocoritoare.

- Dacă există un centru luminos al acestui univers, te afli pe planeta cea mai îndepărtată de el.

- Da domnule Luke.

Tînărul clătină din cap iritat.

- Nu-mi mai spune "domnule". Luke pur si simplu. Şi aceasta este planeta Tatooine.

3PO dădu uşor din cap.

- Mulţumesc, dom... Luke. Eu sînt C-3PO, specialist în relaţiile dintre om şi robot. Acela este asociatul meu, R2-D2, spuse el arătînd scurt peste umăr cu degetul mare spre panoul de alimentare.

- Încîntat să te cunosc, 3PO, zise Luke firesc. Şi pe tine R2.

Traversă garajul şi verifică un indicator de pe panoul frontal al robotului mai mic. Scoase un mormăit de satisfacţie. Pe cînd se pregătea să scoată din priză cablul de alimentare, văzu ceva ce-l făcu să se încrunte. Se dădu mai aprogpe, aplecîndu-se.

- Luke, ceva nu-i în regulă? întrebă C-3PO.

Luke se duse pînă la un panou apropiat cu scule şi alese un

dispozitiv multifuncţional.

- Nu ştiu încă, 3PO.

Se întoarse la alimentator, se aplecă peste R2 şi începu să scrijelească cu o dăltiţă cromată protuberantele aflate pe căpşorul lui. Din cînd în cînd sărea brusc în lături, ferindu-se de fragmentele de metal corodat aruncate în aer de mica unealtă.

C-3PO privea plin de interes cum lucrează Luke.

- În crestăturile astea s-a depus o grămadă de carbon de un tip necunoscut mie. Se pare că aţi trecut prin multe lucruri neobişnuite, nu-i aşa?

- Într-adevăr, domnule, admise 3PO, uitînd să nu-i mai zică "domnule".

De data aceasta, Luke era prea preocupat ca să-l mai corecteze.

- Cîteodată mă întreb cum de mai funcţionăm atît de bine.

Adăugă ca pentru sine, ferindu-se de încă o întrebare directă din partea lui Luke:

- Cu Rebeliunea şi cu toate celelalte.

În ciuda precauţiei sale, lui 3PO i se păru că scăpase ceva ce nu trebuia, căci ochii lui Luke îi străfulgerară cu o privire asemănătoare piticilor jawa.

- Ştii ceva despre Rebeliunea împotriva Imperiului? întrebă el.

- Într-un fel, da, admise 3PO cu reticenţă. Rebeliunea este răspunzătoare pentru faptul că am ajuns în serviciul dumneavoastră. Vedeţi, noi sîntem refugiaţi.

Nu menţiona de unde.

Dar lui Luke păru că nici nu-i pasă.

- *Refugiaţi!* Atunci chiar am văzut o bătălie galactică .Vorbele începură să curgă din el într-un şuvoi emoţionat, incoerent.

- Spune-mi unde aţi fost... în cîte bătălii. Cum merge Rebeliunea? Imperiul o ia în serios! Aţi văzut multe nave distruse?

- Mai rar, vă rog, domnule, îl rugă 3PO. Cred că aţi înţeles greşit statutul nostru. Noi n-am fost decît nişte asistenţi nevinovaţi. Implicarea noastră în Rebeliune a fost minimă. Cît despre bătălii, cred c-am fost în mai multe. E dificil de spus cînd nu te afli în contact direct cu adevăraţii roboţi de luptă.

Ridică din umeri, mimînd cu iscusinţă neştiinţa.

- Cred că în afară de asta nu mai e aproape nimic de spus.

Nu uitaţi, domnule, sînt doar ceva mai mult decît un interpret perfecţionat şi nu mă pricep să spun poveşti, să relatez nişte evenimente, *şi* cu atît mai puţin să le înfrumuseţez. Sînt un robot foarte prozaic.

Luke se întoarse decepţionat să-şi vadă de curăţatul lui R2. Răzuind în continuare, scoase la iveală ceva destul de ciudat care-i captă complet atenţia. Un fragment mic de metal era bine prins între doi conductori în formă de bară care, în mod normal, ar fi format o legătură. Lăsînd la o parte dăitiţa, Luke alese un instrument mai mare.

- Ehei, micul meu prieten, murmură el, ai ceva al dracului de bine înţepenit aici.

În timp ce împingea şi trăgea, Luke îî întrebă pe 3PO:

- Aţi fost pe un cargou galactic sau...?

Metalul cedă cu un trosnet puternic şi reculul îl dădu de-a berbeleacul pe Luke. Ridicîndu-se în picioare, începu să înjure, apoi împietri. Carcasa frontală a robotului începu să se lumineze, proiectînd o imagine tridimensională, mai mică de treizeci de centimetri, dar foarte clară. Portretul care apăruse în interiorul acelui cub era atît de încîntător, încît abia după cîteva secunde Luke îşi dădu seama că nu mai putea respira - pentru că uitase s-o facă.

În ciuda unui contrast bun, imaginea oscila, de parcă înregistrarea ar fi fost făcută şi memorată în grabă. Luke privea ţintă la culorile stranii care se proiectau în atmosfera prozaică a garajului şi începu să-şi formuleze o întrebare. Dar nu reuşi s-o ducă la bun sfîrşit. Buzele din imagine se mişcară şi fata vorbi... sau mai degrabă păru că vorbeşte. Luke ştia că sonorul înregistrării era generat undeva, în torsul robust al lui R2.

- Obi-Wan Kenobi, imploră vocea răguşit, ajută-mă! Eşti ultima mea speranţă!

Nişte paraziţi dizolvară imaginea cîteva clipe, apoi aceasta se realcătui şi vocea repetă:

- Obi-Wan Kenobi, eşti ultima mea speranţă!

Holograma continuă cu o hîrîială iritantă. Luke stătu absolut nemişcat un moment, analizînd ceea ce vedea, apoi clipi şi se adresă lui R2-D2:

- Ce-i asta, R2?

Mogîldeaţa de robot se mişcă uşor, portretul cubic mişcîndu-se odată cu el şi scoase un piuit ce aducea pe departe a un

răspuns timid.
3PO părea la fel de nedumerit ca şi Luke.
- Ce-i aia? întrebă el sever, indicînd portretul vorbitor, apoi pe Luke. Ţi s-a pus o întrebare. Ce şi cine e aia şi cum o produci... şi de ce?
R2 emise o piuitură de surpriză, de parcă tocmai observase şi el holograma. Apoi urmă un şir de piuituri informative.
3PO ascultă cu atenţie, încercă să se încrunte, nu putu, apoi se strădui să-şi exprime propria confuzie prin tonul vocii.
- Susţine că nu e nimic, domnule. Doar o defecţiune... O informaţie mai veche. O întregistrare care ar fi trebuit ştearsă, dar s-a omis. Insistă să nu-i acordăm nici o atenţie.
Aceasta ar fi fost ca şi cum i-ar fi spus lui Luke să ignore un cuib de mine de care s-ar fi putut împiedica mergînd prin deşert.
- Cine este ea? vru să ştie tînărul, privind fascinat holograma. E frumoasă.
- Pur şi simplu nu ştiu cine este, mărturisi cu sinceritate 3PO. Poate că a fost un pasager în timpul ultimei noastre călătorii. Din cîte îmi aduc aminte, era o persoană destul de importantă. Asta ar putea avea legătura cu faptul că nava şi căpitanul nostru erau ataşaţi la...
Luke savura felul în care buzele senzuale formulau şi reformulau rugămintea ei, aşa că-l întrerupse pe 3PO.
- Mai e ceva pe înregistrarea asta? Sună de parc-ar fi incompletă.
Luke se ridică în picioare şi se apropie de R2.
Robotul se dădu înapoi şi emise nişte fluierături atît de speriate încît Luke şovăi şi se abţinu să-i atingă comenzile interne.
3PO era şocat.
- Poartă-te frumos, R2, îl dojeni el aspru în cele din urmă. O să ne bagi în bucluc.
Se şi văzu, împreună cu R2, calificaţi ca necooperanţi şi expediaţi ca nişte colete poştale înapoi la jawa, viziune ce-i fu suficientă pentru a-l face să imite un tremur înfiorat.
- Nu-i nici o problemă. El e stăpînul nostru acum, arătă el spre Luke. Poţi să ai încredere în el. Simt că ne doreşte numai binele.
R2 păru că ezită, nesigur. Apoi fluieră şi piui către prietenul său un mesaj lung şi complex.

- Ei? se băgă Luke nerăbdător.
3PO făcu o pauză înainte să răspundă.
- Spune că este proprietatea unui anume Obi-Wan Kenobi, locuitor al acestei planete. De fapt, chiar al acestei regiuni. Fragmentul de mesaj pe care l-am ascultat face parte dintr-o comunicare privată adresată acestei persoane.
3PO clătină încet din cap.
- Vorbind sincer, domnule, nu ştiu la ce se referă. Ultimul nostru stăpîn a fost căpitanul Colton. Nu am auzit niciodată vorbindu-se de acest Obi-Wan Kenobi. Dar prin cîte am trecut noi, continuă el scuzîndu-se, tare mi-e teamă că circuitele sale logice s-au dereglat puţin. Uneori se comportă în mod vădit straniu.
Şi în timp ce Luke se gîndea la toate acestea, 3PO profită de situaţie pentru a-i arunca lui R2 o privire furioasă.
- Obi-Wan Kenobi, rosti Luke, gînditor.
Chipul lui se lumină dintr-o dată.
- Auzi... Mă întreb dacă nu se referă cumva la bătrînul Ben Kenobi.
- Mă iertaţi, domnule, se bîlbîi 3PO, uimit peste măsură, dar cunoaşteţi într-adevăr o persoană cu acest nume?
- Nu tocmai, admise el cu o voce mai potolită. Nu cunosc pe nimeni care să se numească Obi-Wan, dar bătrînul Ben trăieşte undeva dincolo de marginea Mării Dunei de Vest. Pe-aici este văzut ca o persoană ciudată - un pustnic. Unchiul Owen şi cîţiva alţi fermieri spun că e vrăjitor. Din cînd în cînd ne dă tîrcoale ca să facă troc cu noi. Totuşi, nu-mi amintesc să fi stat de vorbă cu el, vreodată. De obicei, unchiul îl goneşte.
Se opri şi privi din nou spre robotul cel mic.
- Dar n-am auzit vreodată ca bătrînul Ben să aibă vreun robot. Cel puţin nici unul de care să fi auzit vorbindu-se.
Privirea lui Luke fu atrasă irezistibil de hologramă.
- Mă întreb cine-o fi. Trebuie să fie o persoană importantă, mai ales dacă ceea ce tocmai mi-ai spus este adevărat, 3PO. Vorbeşte şi arată de parc-ar fi în pericol. Poate că mesajul este într-adevăr important. Ar trebui să ascultăm şi continuarea lui.
Încercă din nou să atingă comenzile interne ale lui R2, dar robotul piui scurt şi se retrase cu paşi mărunţi.
- Spune că un releu este înţepenit cu o tijă ce-i scurt-circuitează componentele memoriei conştiente, traduse 3PO.

Zice că, dacă i-aţi scoate tija, ar putea să fie în stare să repete întregul mesaj, încheie 3PO.

Cum Luke continua să privească netulburat portretul, 3PO adăugă mai tare:

- *Domnule!*

Luke tresări.

- Ce...? A... da.

Se gîndi la propunere. Apoi se apropie de el şi privi în spatele capacului deschis. De data aceasta R2-D2 nu se retrase.

- Cred că-l văd. Bănuiesc că eşti prea mic ca să fugi de mine dacă îţi scot asta. Mă întreb de ce-ar fi trimis cineva un mesaj bătrînului Ben.

Alegînd unealta potrivită, penetra pînă la circuitele expuse şi extrase tija de blocaj. Primul rezultat notabil al acestei acţiuni fu dispariţia portretului.

Luke se dădu înapoi.

- Gata.

Urma o pauză incomodă pe timpul căreia holograma nu păru că vrea să revină.

- Unde a dispărut? întrebă Luke în cele din urmă. Adu-o înapoi. Proiectează-mi întreg mesajul, R2.

Din partea robotului veni un piuit inocent. 3PO traduse stînjenit şi nervos:

- A spus "Care mesaj?"

Androidul se întoarse pe jumătate furios către prietenul său.

- Care mesaj? Ştii foarte bine care! Acela din care tocmai ne-ai proiectat un fragment. Cel pe care îl cari cu tine în căpăţîna ta recalcitrantă şi mâncată de rugină, tomberon încăpăţînat ce eşti!

R2 se aşeză şi bîzîi încetişor, pentru sine.

- Îmi pare rău, domnule, spuse rar 3PO, dar dă semne de oboseală la nivelul modulului de obedienţă raţională. Poate că, dacă...

Îl întrerupse o voce ce venea de pe un culoar.

- Luke... Luke - hai la masă!

Luke ezită, apoi se ridică şi întoarse spatele dificilului robotei.

- O.K., strigă el, vin imediat, mătuşă Beru.

Îşi coborî vocea, şi-i spuse lui 3PO:

- Vezi ce poţi să faci cu el. Mă întorc repede.

Aruncînd proaspăt extrasa tijă de blocaj pe masa de lucru, Luke părăsi în grabă garajul.

De îndată ce omul plecă, 3PO se năpusti la partenerul său mai scund:

- Ai fi făcut mai bine dacă i-ai fi reprodus întreaga înregistrare, mîrîi el arătînd sugestiv spre o masă de lucru încărcată cu piesele demontate ale unor roboţi. Altfel, este în stare să ia din nou dăltiţa pentru curăţat şi să se apuce să te scobească. Şi s-ar putea să nu fie prea atent la ce taie, de vreme ce tot crede că îi ascunzi ceva în mod deliberat.

R2 scoase un piuit plîngăcios.

- Nu, spuse 3PO, nu cred că-i placi deloc.

Nici al doilea piuit nu reuşi să îndulcească tonul aspru al vocii robotului mai înalt cînd acesta îi răspunse:

- Nu, nici mie nu-mi placi.

IV

Beru, mătuşa lui Luke, turna într-un ulcior un lichid albăstrui, dintr-un recipient scos de la gheaţă. Din spatele ei, din camera unde se servea masa, se auzea pînă la bucătărie zumzetul neîntrerupt al unei conversaţii.

Oftă cu tristeţe. Discuţiile din timpul mesei dintre soţul ei şi Luke deveniseră din ce în ce mai aprige, căci neastîmpărul tînărului îl împingea pe cu totul alte căi decît cea a cultivării pămîntului. Căi pentru care Owen, un om care se agăţase cu încăpăţînare de soi, ca nimeni altcineva nu avea nici un fel de înţelegere.

După ce puse recipientul în frigider, aşeză ulciorul pe o tavă şi se grăbi cu ea în sufragerie. Beru nu era o femeie sclipitoare, dar înţelegea instinctiv importanţa poziţiei pe care o deţinea în gospodărie. Funcţia ei era asemănătoare cu cea a barelor catalizatoare dintr-un reactor nuclear. Atîta vreme cît era de faţă, Owen şi Luke continuau să degaje multă căldură, dar dacă lipsea de lîngă ei mai multă vreme, buuum!

Dispozitivele de condensare încorporate în fiecare farfurie menţineau mîncarea fierbinte pe masă. Intră grăbită. Cei doi îşi coborîră imediat glasurile începînd să vorbească pe un ton

civilizat şi trecură la alt subiect. Beru se făcu că nu observă schimbarea.

- S-ar putea ca R2 să fi fost furat, unchiule Owen, spunea Luke, de parcă tot despre asta vorbiseră pînă atunci.

Unchiul său se servi din ulciorul de lapte şi, cu gura plină, mormăi un răspuns.

- Jawa au tendinţa să ia tot ce le iese în cale şi nu este legal, dar, Luke, să nu uiţi că de fapt, le este frică şi de umbra lor. Ca să recurgă la un furt atît de făţiş, ar fi trebuit să ia în considerare consecinţele faptei lor: acelea de a fi urmăriţi şi pedepsiţi. Teoretic, minţile lor nu sînt capabile de aşa ceva. Ce te face să crezi că robotul a fost furat?

- În primul rînd, pentru că funcţionează extraordinar de bine pentru un rebut. A proiectat o înregistrare sub formă de hologramă în timp ce-l curăţăm...

Luke încerca să-şi ascundă groaza ce-l cuprinse, realizînd gafa pe care era cît pe ce s-o facă. De aceea, continuă grăbit:

- Dar asta n-are nici un fel de importanţă. Motivul pentru care cred că ar fi putut să-l fure este acela că, după cum susţine el, se afla în proprietatea unui anume Obi-Wan Kenobi.

Poate că ceva din mîncare sau din lapte îl făcu pe unchiul lui Luke să rămînă cu fălcile încleştate. S-ar fi putut tot atît de bine însă ca aceasta să fie o expresie de dezgust, o manifestare a opiniei sale faţă de acel personaj ciudat. În orice caz, îşi văzu de mîncat fără să ridice ochii la nepotul său.

Luke se prefăcu că nu observă expresia de repulsie de pe chipul lui Owen

- Am crezut, urmă el cu hotărîre, că s-ar putea referi la bătrînul Ben. Prenumele este diferit, dar numele, identic.

Văzînd că unchiul său continua cu străşnicie să rămînă tăcut, îl întrebă direct:

- Tu ştii despre cine vorbeşte, unchiule Owen?

În mod surprinzător, unchiul său se arătă mai degrabă stînjenit decît furios.

- Nu ştiu nimic, mormăi *el* cu nasul în farfurie. Nu e decît un nume din alte vremuri, mai adăugă el foindu-se nervos în scaun. Un nume care nu poate să aducă decît necazuri.

Luke refuză să ia seama de avertismentul implicit şi forţă:

- Atunci, este vorba de vreo rudă de-a lui Ben? Nu ştiam că are rude.

- Tu să te ţii deoparte de vrăjitorul ăla bătrîn, m-auzi? explodă unchiul său, înlocuind neîndemînatic raţiunea cu o ameninţare.

- Owen..., interveni blînd mătuşa Beru, dar fermierul i-o reteză aspru.

- Ce spun eu acum este foarte important, Beru, îşi îndreptă atenţia din nou spre nepot. Ţi-am mai vorbit despre Kenobi. E un bătrîn nebun, periculos şi rău-intenţionat şi cel mai bine e să-l ocoleşti.

Privirea rugătoare a lui Beru reuşi să-l mai liniştească.

- Robotul acela nu are nimic de-a face cu el. N-ar putea avea, bolborosi el mai mult pentru sine. Înregistrare, hm! Ei bine, mîine să iei robotul cu tine în Anchorhead şi să-i ştergi memoria.

Owen se aplecă, pufnind, peste mîncarea încă neterminată din farfurie. Părea hotărît:

- Şi aşa o să terminăm şi cu prostiile astea! Nu-mi pasă ce crede maşina despre locul de unde vine. Am plătit-o cu bani grei, şi acum ne aparţine.

- Dar să presupunem că totuşi ar aparţine altcuiva, insistă Luke. Ce-ar fi dacă acest Obi-Wan ar veni să-l caute?

Pe chipul brăzdat al lui Owen apăru o expresie ciudată, un amestec de durere şi sarcasm: o amintire fugară.

- Nu va veni. Nu cred că omul acela mai e în viată,. A murit cam pe vremea cînd a murit şi tatăl tău, înfulecă din mîncarea fierbinte. Acum hai să nu mai vorbim despre asta.

- Atunci această persoană a existat cu adevărat, murmură Luke, privind în gol, în farfurie. Adaugă încetişor: L-a cunoscut pe tatăl meu?

- Am zis să nu mai vorbim despre asta! ţipă Owen. Singura ta îndatorire în ceea ce priveşte roboţii este să-i pregăteşti pentru treaba de mîine. Nu uita, ultimele noastre economii au intrat în aceşti doi roboţi. Nici nu i-aş fi cumpărat dacă n-am fi fost atît de aproape de vremea secerişului.

Îl atenţionă pe Luke cu o lingură.

- Mîine dimineaţă vreau să-i pui la treabă la irigatoarele dinspre sud.

- Ştii, unchiule, spuse rece Luke, am impresia că aceşti roboţi se vor descurca foarte bine. De fapt, eu..., ezită, aruncîndu-i unchiului, pe furiş, o privire clocotitoare. Mă gîndeam la

înţelegerea noastră... m-am legat să mai stau încă un sezon...
Unchiul său nu reacţionă, aşa că Luke se repezi înainte de a-i ceda nervii.
- Dacă aceşti roboţi o scot singuri la capăt, vreau să-mi înaintez cererea pentru a intra la Academie, anul viitor.
Owen se încruntă, şi, mîncînd, încercă să-şi ascundă nemulţumirea.
- Adică, vrei să spui că o să-ţi înaintezi cererea la anul... după seceriş.
- Acum ai destul de mulţi roboţi şi toţi funcţionează bine. Or să te ţină.
- Roboţi, da, dar ei nu pot înlocui un om, Luke. Ştii asta. La seceriş am nevoie de tine mai mult ca oricînd. Nu e vorba decît de încă un sezon în afară de ăsta.
Acum, că cearta încetase şi furia i se potolise, Owen îşi coborî privirea.
Luke se juca tăcut cu mîncarea, fără să se atingă de ea.
- Ascultă, îi spuse unchiul, pentru prima oară avem şi noi ocazia să ne îmbogăţim cu-adevărat. Vom avea destui bani ca să angajăm mînă de lucru suplimentară data viitoare. Nu roboţi... oameni. Atunci ai să te poţi duce la Academie, se fîstîci, căutîndu-şi cuvintele, neobişnuit să se roage. Am nevoie de tine aici, Luke. Înţelegi, nu-i aşa?
- Dar e vorba de încă un an, unchiule, replică Luke posomorit. Încă un an.
De cîte ori nu mai auzise el vorbele astea? De cîte ori nu repetaseră identic această discuţie ca să ajungă la acelaşi rezultat?
Convingîndu-se încă o dată că Luke ajunsese la un mod propriu de gîndire, Owen ridică din umeri în semn de nepăsare faţă de obiecţia nepotului său.
- Nici n-o să-ţi dai seama cum trece timpul.
Luke se sculă brusc de la masă, împingîndu-şi la o parte farfuria cu mîncare.
- Aşa ai spus şi anul trecut, cînd a plecat Biggs. Se întoarse şi ieşi repede din încăpere.
- Luke, unde te duci? strigă îngrijorată mătuşă-sa în urma lui.
Răspunsul lui Luke veni mohorît şi amar.
- Se pare că nicăieri.
Apoi adăugă din considisraţie pentru sensibilitatea ei: - S-ar

impune să termin de curăţat roboţii ăia dacă mîine trebuie să fie gata de lucru.

După plecarea lui Luke, în sufragerie se aşternu tăcerea. Soţul şi soţia mîncau mecanic. Pînă la urmă, mătuşa Beru se opri, îşi ridică privirea şi puse degetul pe rană:

- Owen, nu poţi să-l ţii toată viaţa aici. Mare parte dintre prietenii lui au plecat, aceia cu care a crescut. Academia înseamnă atît de mult pentru el.

- O să-i dau voie la anul, îi replică el nepăsător, îţi promit. O să avem bani... sau poate anul următor.

- Owen, Luke nu este fermier, continuă ea dîrz. Şi oricît te-ai munci tu cu el, nu va fi niciodată, clătină încet din cap. Seamănă prea mult cu tatăl lui.

- Pentru întîia oară, Owen Lars rămase gînditor şi îngrijorat tot restul serii şi, pe cînd privea culoarul pe care ieşise Luke, murmură:

- De-asta mi-e teamă.

Luke o luase în sus, spre dune. De pe mormanul de nisip privea cele două apusuri de soare; sorii gemeni ai lui Tatooine se cufundau încet, mai întîi unul, apoi celălalt, undeva, în depărtare, dincolo de lanţul de dune. În lumina difuză, nisipurile căpătau nuanţe de auriu, roşu-cafeniu şi roşu-portocaliu învăpăiat, înainte ca noaptea care se apropia să aştearnă, încă o dată, pătura somnului peste culorile strălucitoare. Curînd, şi pentru prima oară, acele nisipuri aveau să dea naştere unor roade folositoare. Ţinutul pînă atunci sterp avea să trăiască o explozie de verde.

Această anticipare mentală ar fi trebuit să-l înfioare pe Luke. Ar fi trebuit să fie tot atit de copleşit de emoţii pe cît era unchiul lui, cînd vorbea despre apropiata recoltă. Dar tînărul nu simţea nimic altceva decît un gol imens, de nepăsare. Nici măcar perspectiva că va avea, pentru prima oară în viaţa lui, o mulţime de bani, nu-l impresiona. Ce-ar fi putut face cu banii în Anchorhead... sau oriunde în altă parte pe Tatooine?

O parte din el, una însemnată, devenea pe zi ce trece tot mai temătoare să nu rămînă cumva neîmplinită. Acest sentiment nu era neobişnuit pentru tinerii de vîrsta lui, dar, din motive pe care Luke nu le înţelegea, pe el îl răscolea cu mult

mai multă putere decît pe oricare altul dintre prietenii săi.
Cum frigul nopţii se furişa peste nisipuri cuprinzîndu-i picioarele, Luke îşi scutură pulberea de praf de pe pantaloni şi coborî în garaj. Poate că lucrînd la roboţi, îşi va uita puţin de ciuda ce-i măcina sufletul. Aruncînd o privire în jur împrejurul camerei, nu observă nici o mişcare. Nu se vedea nici unul din noii roboţi. Puţin încruntat, Luke scoase din centură un aparat mic de telecomandă şi apăsă cîteva butoane protejate de plastic.
Aparatul emise un zbîrnîit pe ton jos. Semnalul de apel îl scoase la iveală pe robotul mai înalt, 3PO, ce sări din spatele avionetei, cu un ţipăt de surpriză.
Luke o porni către el, arătîndu-şi pe faţă nedumerirea.
- Pentru ce te-ascunzi acolo?
Robotul veni spre el, disperat, împiedicîndu-se de botul aparatului, pe cînd se străduia să-l ocolească. Luke se mira de ce, în ciuda apelului, R2-D2 nu se arăta de nicăieri.
Motivul absenţei lui - sau ceva legat de aceasta - îl află de la C-3PO fără ca el să mai apuce să i-l ceară, căci androitul începuse deja să turuie:
- Nu e vina mea, implora el înnebunit. Vă rog, nu mă scoateţi din funcţiune! I-am spus să nu plece, dar el a făcut-o. Probabil că e defect. Ceva i-a dereglat complet circuitele logice. Tot bolborosea ceva despre o anume misiune, domnule. N-am văzut pînă acum un robot grandoman. Astfel de lucruri nici n-ar trebui să existe în teoria cognitivă a roboţilor de un tip atît de simplu ca cel al lui R2-D2, şi...
- Vrei să spui...? începu Luke, dar rămase cu gura căscată.
- Da, domnule... a plecat.
- Şi cînd te gîndeşti că eu însumi i-am deblocat releul ăla, bombăni Luke ca pentru sine.
Avea deja în faţa ochilor minţii figura unchiului său. Ultimele lor economii se aflau în aceşti doi roboţi, spusese el.
Se repezi afară din garaj, în căutarea unor argumente dealtfel inexistente, care să-i explice de ce o luase razna R2-D2. 3PO îl urmă îndeaproape.
De pe o mică colină care alcătuia punctul cel mai înalt din apropierea locuinţei lor, lui Luke i se oferi panorama deşertului înconjurător. Îşi scoase preţiosul binoclu şi exploră deşertul pînă spre orizontul ce se întuneca văzînd cu ochii, în căutarea unui

obiect mic, metalic, cu trei picioare şi ieşit din minţile lui de maşină.

3PO îşi croi din greu drum prin nisip ca să i se alăture lui Luke.

- Acest R2-D2 n-a făcut niciodată altceva decît să ne provoace necazuri, se văită C-3PO. Roboţii astromecanici devin tot mai iconoclaşti; uneori nici eu nu-i mai pot înţelege.

Într-un tîrziu, Luke îşi îndepărtă binoclul de la ochi şi comentă sec:

- Nu se vede nicăieri.

Lovi furios cu piciorul în pămînt.

- La naiba! Cum de-am putut fi atît de prost? Cum de l-am lăsat să mă ducă de nas cu releul ăla?! Unchiul Owen o să mă omoare.

- Iertaţi-mă, domnule, îndrăzni 3PO plin de speranţă, căci figuri de jawa îi dănţuiau în minte, dar n-am putea să pornim în căutarea lui?

Luke se întoarse. Studie cu atenţie perdeaua de întuneric ce avansa înspre ei.

- Nu noaptea. Este prea periculos, cu toţi tîlharii care mişună pe-aici. Nu mă îngrijorează atît jawa, cît oamenii nisipurilor... nu, nu pe-ntuneric. Va trebui să aşteptăm pînă mîine dimineaţă, ca să pornim pe urmele lui.

De jos, dinspre casă, se auzi un strigăt.

- Luke! Ai terminat de curăţat roboţii? Am să comut generatorul pentru energie pe timp de noapte.

- Foarte bine! răspunse Luke ocolind întrebarea. Cobor în cîteva clipe, unchiule Owen!

Se întoarse, aruncînd o ultimă privire orizontului, ce dispăruse în întuneric.

- Mamă, am încurcat-o! bodogăni el. Roboţelul ăla mic mă face să dau de bucluc.

- O, dar e foarte priceput la aşa ceva domnule, confirmă 3PO cu o veselie prefăcută.

Luke îi aruncă o privire acră şi coborîră împreună în garaj.

- Luke! Luke!

Frecîndu-şi ochii cîrpiţi de somn, Owen privea dintr-o parte în alta, dezmorţindu-şi gîtul.

- Pe unde o fi trîndăvind băiatul ăsta? se întrebă el cu glas tare, căci nu primea nici un răspuns.

Nu se auzea nici o mişcare în casă. Şi căutase deja pe-afară.

- Luke! strigă el.

*Luke, luke, luke...*îi răspunse impertinent ecoul, din pereţii locuinţei. Se întoarse supărat şi intră cu paşi mari în bucătărie, unde Beru pregătea micul dejun.

- L-ai văzut pe Luke în dimineaţa asta? întrebă el cît putu de blînd.

Ea îi aruncă o privire rapidă, apoi îşi văzu de gătit.

- Da. A spus că are ceva de făcut înainte de a porni spre creasta de sud, aşa că a plecat dis-de-dimineaţă.

- Înainte de micul dejun?

Owen se încruntă îngrijorat.

- Nu-i stă în obicei. I-a luat şi pe cei doi roboţi cu el?

- Cred că da. Sînt sigură că unul, cel puţin, era cu el.

- Atunci... cugetă el, nemulţumit dar fără să aibă vreun motiv obiectiv de a-şi ieşi din ţîţîni, ar face bine să termine de reparat irigatoarele de la sud pînă la prînz, că altfel o să-i arăt eu lui.

Din capsula de supravieţuire pe jumătate îngropată în nisip, care alcătuia coloana vertebrală a unei dune puţin mai înaltă decît vecinele ei, se ivi un cap protejat de o cască uşoară de metal alb. Vocea trăda eficienţă, dar şi oboseală.

- Nimic, şopti el camarazilor săi. Nici un fel de înregistrări. Nici urmă de viaţă.

Capsula era pustie. La auzul acestei veşti, puternicele arme automate se lăsară în jos. Unul dintre bărbaţii în armură se întoarse şi strigă către un ofiţer care se afla ceva mai încolo.

- În mod sigur, domnule, aceasta este capsula care a părăsit nava rebelă, dar nu are pe nimeni la bord.

- Şi totuşi, a rămas intactă în urma aterizării, îşi zise ofiţerul. Asta nu se putea întîmpla decît dacă a funcţionat pilotul automat. Dar dacă a fost într-adevăr vorba de o defecţiune, atunci comenzile nu aveau cum să se activeze.

Ceva nu era în regulă.

- Iată de ce nu e nimeni la bord şi nu se află nici urmă de viaţă, domnule, se auzi o voce.

Ofiţerul se răsuci şi făcu cîţiva paşi pînă la locul unde, un alt soldat îngenunchea în nisip. Acesta îi întinse un obiect ce strălucea în lumina soarelui.

- Un fragment dintr-o carcasă de robot, observă ofiţerul după ce privi în treacăt bucăţica de metal.

Superiorul şi subordonatul schimbară o privire plină de semnificaţie. Apoi ochii lor se întoarseră simultan spre înaltele podişuri dinspre nord.

O ceaţă densă din nisip fin şi pietriş se înălţa în spatele spiderului pe măsură ce acesta aluneca de-a lungul nesfîrşitelor întinderi vălurite de pe Tatooine. Repulsorii antigravitaţionali zbîrnîiau. Din cînd în cînd, vehiculul se poticnea uşor de o ridicătură mai mică sau mai mare, apoi, echilibrat de pilot, îşi continua drumul lin pe terenul capricios.

Luke se lăsă pe spate în scaun, savurînd momentele neobişnuite de relaxare, în timp ce 3PO conducea cu îndemînare puternicul vehicul de sol, ocolind dunele şi pintenii de stîncă.

- Pilotezi destul de bine spiderul pentru un robot, observă el pe un ton de admiraţie.

- Mulţumesc, domnule, replică 3PO măgulit, fără să-şi ia vreo clipă ochii de la peisajul din faţa sa. Nu l-am minţit pe unchiul vostru cînd am susţinut că versatilitatea este un alt nume de-al meu. De fapt, de cîteva ori mi s-a cerut să execut activităţi neobişnuite în împrejurări care i-ar fi îngrozit pe proiectanţii mei.

Ceva bîzîi în spatele lor, o dată, apoi încă o dată.

Luke se încruntă şi ridică capota spiderului. După ce trebălui cîteva clipe la motor, bîzîitul încetă.

- Cum e acum? strigă el spre 3PO.

Acesta îi făcu semn că reglajul era satisfăcător. Luke se întoarse, intră în cabină şi coborî capota. Pe cînd îşi îndrepta din nou atenţia asupra deşertului uscat din faţa lor, băiatul îşi dădu pe spate părul căzut pe ochi şi răvăşit de vînt.

- Se zice că bătrînul Ben Kenobi trăieşte undeva, în zona asta. Chiar dacă nimeni nu ştie cu precizie unde, nu pot să înţeleg cum acest R2-D2 ar fi putut să ajungă pînă aici, atît de repede.

Părea abătut.

- Cred că l-am pierdut undeva, în spate, printre dune. Ar putea fi oriunde pe-aici. Şi unchiul Owen trebuie să fie deja îngrijorat că nu m-am întors încă de la creasta de sud.

3PO se gîndi o clipă, apoi îndrăzni:

- V-ar fi de vreun folos dacă i-aţi spune că a fost vina mea?

Chipul lui Luke se însenină la auzul acestei sugestii.

- Desigur... Acum are de două ori mai multă nevoie de tine. Probabil că te va dezactiva numai pentru o zi sau două sau îţi va şterge parţial memoria.

Să fie dezactivat? Să-i fie ştearsă memoria? 3PO adăugă grăbit:

- Dacă stau mai bine să mă gîndesc, domnule, R2-D2 n-ar fi plecat de-acasă, dacă nu i-aţi fi deblocat releul.

În acel moment însă, Luke era preocupat de ceva mai important decît asumarea responsabilităţii pentru dispariţia micului robot.

- Aşteaptă o clipă, îl sfătui pe 3PO privind ţintă la tabloul de bord. Am prins ceva pe ecranul radarului. Nu pot să-i disting forma de la distanţa asta, dar judecînd după mărime, ar putea fi hoinarul nostru. Dă-i bătaie.

Spiderul ţîşni înainte, de îndată ce 3PO apăsă pe accelerator; pasagerii lui nu ştiau însă că în tot acest timp alţi ochi îi urmăreau, la rîndul lor.

Ochii aceia nu erau organici, dar nici pe de-a întregul artificiali. Nimeni nu putea spune cu siguranţă, pentru că nimeni nu făcuse vreodată un studiu amănunţit asupra tîlharilor tusken, cunoscuţi fermierilor de la frontieră sub denumirea de oameni ai nisipurilor.

Populaţia tusken nu îngăduise un studiu amănunţit; îi descurajase pe observatorii potenţiali prin metode cît se poate de eficiente, avînd în vedere lipsa lor de civilizaţie. Cîţiva xenologi au crezut că oamenii nisipurilor sînt înrudiţi cu jawa. Alţii, mult mai puţin numeroşi, au emis ipoteza că jawa erau de fapt o ramură evoluată a populaţiei tusken, dar această teorie a fost privită cu neîncredere de majoritatea oamenilor de ştiinţă serioşi.

Ambele rase purtau veşminte strînse pe corp, pentru a-i proteja de dubla radiaţie solară de pe Tatooine, dar cu asta începea şi se sfîrşea lista punctelor lor comune. Oamenii nisipurilor nu purtau pelerine grele de stofă, ci se înfăşurau cu fîşii interminabile de bandaje şi resturi de pînză, arătînd asemeni mumiilor.

Un jawa se temea de orice, un tîlhar tusken de mai nimic. Oamenii nisipurilor erau mai puternici şi mult mai agresivi. Din fericire pentru coloniştii umani de pe Tatooine, aceştia nu erau foarte numeroşi şi aleseseră cele mai pustii regiuni ale planetei pentru a-şi duce existenţa nomadă. Contactul dintre oameni şi tusken se producea, în consecinţă rar, şi era dificil; aceştia din urmă omorau mai mult de o mînă de oameni pe an. De vreme ce şi populaţia civilizată îşi luase tributul de tuskeni, nu întotdeauna motivat, se stabilise un fel de armistiţiu între cele două - atîta timp cît nici una din tabere nu avea avans faţă de cealaltă.

Unul dintre cei doi simţi că situaţia instabilă îl favorizează pe moment şi era cît pe ce să profite din plin de ea; îşi îndreptase puşca spre spider. Dar tovarăşul său îi apucă arma şi i-o lăsă în jos, înainte de a deschide focul. Acest gest declanşă o dispută violentă între cei doi. Şi în timp ce ei aveau un schimb zgomotos de păreri într-o limbă alcătuită în cea mai mare parte din consoane, spiderul goni mai departe.

Fie din pricină că vehiculul nu se mai vedea, fie pentru că al doilea tusken îl convinsese pe primul, cei doi încetară discuţia şi coborîră anevoios versantul opus al culmii înalte. La poalele acesteia, cei doi bantha începută să fornăie şi să-şi mute greutatea de pe un picior pe altul, simţind apropierea stăpînilor lor. Amîndoi aveau dimensiunile unor dinozauri mici, ochi strălucitori şi blană deasă. Sîsîiră nerăbdători atunci cînd cei doi oameni ai nisipurilor fură lîngă ei şi se urcară pe genunchii lor pentru a ajunge în şa.

Le dădură pinteni şi animalele se ridicară. Deplasîndu-se încet, dar cu paşi imenşi, cele două masive creaturi încornorate o luară în josul rîpei accidentate, mînate de neastîmpăraţii şi deopotrivă, violenţii lor stăpîni.

- E chiar el, zise Luke zărind micuţa formă tripoidală. În glasul lui se simţea supărare şi satisfacţie în acelaşi timp.

Spiderul se înclină, luînd un viraj pe fundul unui imens canion de gresie. Luke îşi scoase puşca din locaşul ei, aflat în spatele scaunului şi şi-o aruncă pe umăr.

- Opreşte în faţa lui, îl instrui pe 3PO.

- Cu plăcere, domnule.

De bună seamă, R2-D2 îi observase, dar nu dădea semne c-ar vrea să fugă; oricum, n-ar fi avut cum depăşi spiderul. Robotul se oprise pur şi simplu de îndată ce le simţise apropierea şi aşteptă astfel pînă cînd vehiculul făcu acel viraj elegant. 3PO opri scurt în faţa lui, învăluindu-l pe micul fugar într-un nor de nisip. Zgomotul motorului se dilua într-un zumzăit cînd 3PO îl trecu pe turaţia de parcare. Apoi se auzi un ultim oftat şi turbina se opri complet.

După ce aruncă o privire precautǎ de jur împrejurul canionului, Luke, însoţit de 3PO, se deplasă prin pietriş pînă în faţa lui R2-D2.

- Unde naiba te duceai? întrebă el aspru.

Robotul emise un fluierat slab de scuze, dar nu el recalcitrantul, fu acela care începu dintr-o dată să turuie ci 3PO:

- Domnul Luke, aici prezent, este acum proprietarul tău în drept, R2-D2. Cum ţi-ai permis s-o ştergi de la el? Acum că te-a găsit, să nu mai auzim că pomeneşti numele acelui "Obi-Wan Kenobi". Nu ştiu de unde l-ai scos. Nici pe el - nici acea hologramă melodramatică.

R2-D2 începu să piuie protestînd, dar 3PO era prea indignat ca să accepte explicaţii.

- Şi nu-mi mai vorbi de misiunea ta! Prostii! Ai noroc că stăpînul tău nu te face fărîme pe loc chiar în clipa asta.

- Nu-i vorba de-aşa ceva, zise Luke, copleşit de setea de răzbunare a lui C-3PO. Haideţi, se face tîrziu, cei doi sori se înălţau rapid pe cer. Mai sper să ne întoarcem înainte ca unchiul Owen să-şi iasă cu adevărat din pepeni.

- Mă iertaţi că intervin, spuse C-3PO, dorind după cîte se părea ca tovarăşul său să nu scape aşa uşor; dar cred că ar trebui să-l dezactivăm pe micuţul fugar pînă-l vedem ajuns la loc sigur, în garaj.

- Nu. Nu va mai încerca să fugă.

Luke îl cercetă sever pe R2, care piuia încet.

- Sper că s-a învăţat minte. Nu mai e nevoie să...

Deodată R2 sări în sus - şi nu fu lucru uşor, avînd în vedere slabele caracteristici ale mecanismelor cu această funcţie, amplasate în cele trei picioare groase ale sale.

Trupul său cilindric începu să se zbată, răsucindu-se şi contorsionîndu-se pe cînd emitea o simfonie înnebunită de fluierături, şuierături şi exclamaţii electronice.

Luke era obosit, nu alarmat.
- Ce este? Ce i s-a întîmplat acum?
Începea să vadă cum 3PO îşi pierdea puţin cîte puţin răbdarea. El însuşi se săturase de această maşinărie aiurită.
Fără îndoială, R2 intrase întîmplător în posesia acelei holograme, apoi o folosise pentru a-l convinge să-i deblocheze modulul restrictiv.
Probabil că 3PO adopta atitudinea potrivită. Totuşi, o dată ce Luke i-ar putea modifica circuitele şi i-ar curăţa conexiunile logice, ar putea scoate din el un robot agricol perfect utilizabil.
Dar dacă... aşa stăteau lucrurile, de ce androidul privea de jur împrejur cu atîta nelinişte?
- O, Doamne... Domnul Luke, pretinde că dinspre sud-est se apropie cîteva creaturi de un tip necunoscut.
Putea fi foarte bine o altă tentativă a lui R2 de a le distrage atenţia, dar Luke nu putea risca. Într-o clipă, îşi coborî puşca de pe umăr şi-i activă celula de energie. Cercetă linia orizontului în direcţia indicată şi nu văzu nimic. Dar oamenii nisipurilor se pricepeau de minune să se facă invizibili.
Dintr-o dată Luke realiză cu adevărat cît de departe se aflau, ce distanţe imense parcursese spiderul în dimineaţa aceea.
- N-am mai fost niciodată pînă aici, îl informă pe 3PO. În zonă sălăşluiesc vietăţi îngrozitor de stranii. Nu toate au fost cercetate. E mai bine să le tratezi pe toate ca fiind primejdioase pînă să te hotărăşti în vreun fel. Bineînţeles, dacă e vorba de ceva cît se poate de nou...
Curiozitatea îi dădu ghes. În orice caz, aceasta era probabil o altă şmecherie de-a lui R2.
- Hai să ne uităm, hotărî el.
Deplasîndu-se înainte cu prudenţă şi ţinîndu-şi puşca în poziţie de tragere, îl conduse pe C-3PO spre creasta unei dune înalte din apropiere. Avu grijă, în acelaşi timp, să nu-l piardă din ochi pe R2.
O dată ajunşi pe culme, se lăsă pe brînci şi, punîndu-şi deoparte puşca, îşi luă binoclul. În faţa ochilor lor, se întindea un alt canion, mărginit de pereţi galbeni-cafenii de limanit pe care vîntul îi erodase. Plimbîndu-şi binoclul încetişor pe deasupra canionului, dădu brusc peste două creaturi... bantha... şi fără călăreţi!
- Aţi spus ceva, domnule? şuieră C-3PO luptîndu-se să-l

ajungă din urmă.
Locomotorii lui nu erau proiectaţi pentru un astfel de urcuş anevoios.
- Sînt bantha... şopti Luke, peste umăr, fără să se gîndească în emoţia clipei că, poate, C-3PO nu reuşea să facă diferenţa între un bantha şi un panda.
Privi din nou prin binoclu, focalizind uşor.
- Fii atent... sînt oamenii nisipurilor cu siguranţă. Îl văd pe unul dintre ei.
Ceva întunecat îi blocă dintr-o dată vederea. Preţ de o clipă, crezu că se mişcase un bolovan în faţa lui. Iritat, dădu drumul la binoclu şi întinse mîna ca să îndepărteze acel obiect. Dădu de ceva asemănător metalului şlefuit.
Era un picior bandajat, de două ori mai gros decît piciorul lui. Uluit, îşi ridică privirea... mai sus... şi mai sus. Silueta masivă care privea în jos, cu ochii scîrrteietori nu era un jawa. Parcă crescuse acolo din nisip.
3PO făcu speriat un pas înapoi şi păşi în gol. Pe cînd giroscoapele-i scînceau în semn de protest, robotul înalt se rostogoli de-a berbeleacul în josul colinei. Înlemnit, Luke auzea bufniturile şi zăngăniturile tot mai slabe pe care 3PO le provoca, lovindu-se în timpul căderii, pe panta abruptă.
După ce momentul de confruntare luă sfîrşit, tîlharul tusken scoase un muget înfiorător de furie şi plăcere şi-şi îndreptă în jos sabia grea. Axul cu două tăişuri i-ar fi crăpat lui Luke capul în două dacă acesta nu şi-ar fi ridicat arma în sus, într-un gest mai degrabă instinctiv decît calculat; arma pară lovitura, dar nu avea să-i mai slujească încă o dată. Confecţionat din carcasa unui cargo, masivul ax sfărîmă ţeava şi transformă măruntaiele delicate ale puştii în confetti metalice.
Luke se tîrî înapoi şi se trezi pe marginea rîpei.
Tîlharul îl împingea încet în spate, ţinîndu-şi arma deasupra capului înfăşurat în cîrpe. Rîdea chicotit, înfiorător, sunetele-i fiind cu atît mai inumane cu cît erau distorsionate de filtrul de nisip atît de asemănător unui grilaj.
Luke încercă să-şi estimeze situaţia obiectiv, aşa cum îl învăţase şcoala vieţii. Ameninţarea exista, gura îi era uscata, mîinile îi tremurau, era paralizat de frică. Cu tusken-ul în faţă şi probabil cu o cădere fatală în spate, îi apăru altceva în minte şi optă pentru cea mai puţin dureroasă reacţie. Leşină.

Nici unul dintre tîlhari nu-l observă pe R2 căci micul robot se chinuise să intre într-o nişă aflată în stîncile de lîngă spider. Unul dintre ei căra trupul inert a lui Luke. Îl trînti lipsit de cunoştinţă pe o movilă de nisip, aflată în apropierea vehiculului său, apoi se alătură celorlalţi, îmbulzindu-se şi lovindu-se pe lîngă maşina decapotată.

Proviziile şi piesele de rezervă erau azvîrlite în toate părţile.

Din cînd în cînd jaful se întrerupea, cîţiva dintre ei începînd să se certe şi să se lupte pentru un anumit obiect din pradă.

Deodată, distribuirea conţinutului spiderului încetă, şi cu o viteză înspăimîntătoare tîlharii se făcură una cu pămîntul privind în toate părţile.

O briză uşoară suflă din senin deasupra canionului. Undeva departe, înspre vest, se auzi un urlet. Un urlet exploziv ce se rostogoli ricoşînd în pereţii canionului şi tîrîndu-se cu nervozitate în susul şi în josul unei înfiorătoare şi paralizante game de frecvenţe.

Oamenii nisipurilor rămaseră nemişcaţi încă o clipă. Apoi se porniră să mîrîie şi să geamă cu putere. Înfricoşaţi, aşa cum se repeziseră să o şteargă din preajma vizibilului spider.

Urletul cutremurător răsună iarăşi, mai aproape de data aceasta. Acum tusken-ii se aflau la jumătatea drumului spre animalele bantha care-i aşteptau şi care se lăsaseră de altfel, în jos, încordate şi smucind de frînghiile cu care fuseseră priponiţi.

Deşi zgomotul nu avea nici un înţeles pentru R2-D2, micul robot încercă să se strîngă şi mai mult în acea scobitură. Urletul se auzi şi mai aproape. Judecînd după modul în care reacţionează oamenii nisipurilor, în spatele acestui strigăt rostogolitor, se afla probabil ceva monstruos, dincolo de tot ceea ce-şi putea imagina.

Ceva monstruos şi ucigaş căruia i-ar fi putut lipsi capacitatea de a distinge între fiinţele comestibile şi maşinăriile necomestibile.

Nici măcar urmele nu rămăseseră acolo unde cu cîteva momente înainte tîlharii tusken dezmembrau spiderul. R2 îşi oprise toate funcţiile în afara celor vitale, încercînd să reducă zgomotul şi lumina cînd auzi din ce în ce mai clar şi mai aproape un şuier, despicînd văzduhul.

Mergînd în direcţia spiderului, creatura apăru deasupra crestei unei dune din apropiere...

V

Era înalt, dar nu arăta monstruos. R2 se încruntă în sinea lui, pe cînd îşi verifica circuitele oculare şi le reactiva pe cele interne.

Acea creatură aducea foarte mult cu un bătrîn. Purta o pelerină ponosită, iar din straiele lălîi de dedesubt atîrnau cîteva cureluşe de piele, legături şi nişte instrumente nemaiîntâlnite. R2 privi în spatele acestuia, dar nu detectă nimic înfricoşător care să vină pe urmele sale. Şi nici bărbatul nu părea înspăimîntat. Într-un fel, părea chiar mulţumit, gîndi R2.

Era imposibil de spus unde sfîrşea suprapunerea de veşminte ale ciudatului nou-venit şi unde începea pielea lui. Acea figură bătrînicioasă se pierdea în îmbrăcămintea bătucită de nisip, iar barba lui nu părea altceva decît o prelungire a zdrenţelor lălîi ce-i acopereau pieptul.

Chipul lui adînc brăzdat purta amprentele unei vieţi trăite în condiţii limită, altele decît cele ale deşertului, în care frigul şi umezeala atinseseră valori extreme. Din acel chip boţit de riduri şi cicatrice, răsărea un nas coroiat şi scormonitor, ca un pinten de stîncă. Ochii lui apoşi erau de un azuriu de cristal. Amestecul de nisip, praf şi barbă dădu la iveală un zîmbet; bărbatul privea pe furiş forma inertă de lîngă spider.

Convins că oamenii nisipurilor fuseseră victimele unei iluzii auditive - ignorînd, în mod convenabil, faptul că şi el o trăise - şi dealtfel, fiind sigur că acest străin nu avea de gînd să-i facă nici un rău lui Luke, R2 îşi schimbă uşor poziţia, încercînd să-l vadă mai bine. Senzorii lui de-abia percepură zgomotul produs de o pietricică pe care o dislocase, dar bătrînul se răsuci de parcă s-ar fi tras în el. Privi ţintă spre nişa în care stătea ascuns R2, continuînd să zîmbească blînd.

- Salut, zise el cu un glas adînc şi surprinzător de voios. Apropie-te, micuţul meu prieten. N-ai de ce să-ţi fie frică.

Glasul lui suna sincer şi liniştitor. În orice caz, compania unei fiinţe umane necunoscute era preferabilă situaţiei de a rămîne izolat în acele pustietăţi. Se deplasă cu paşi mărunţi şi legănaţi spre locul unde zăcea Luke, coborît la pămînt. Îşi aplecă

trunchiul ca de butoi pentru a cerceta trupul nemişcat. Emise nişte piuituri şi fluieraturi de îngrijorare.

Se apropie şi bătrînul şi, aplecîndu-se, îi atinse cu mîna fruntea şi tîmplele. Tînărul începu deodată să se mişte şi să mormăie ca prin somn.

- Nu te îngrijora, îi spuse bătrînul lui R2, îşi va reveni.

Ca pentru a-i confirma spusele, Luke clipi şi, privind în sus, fără să înţeleagă, şopti:

- Ce s-a întîmplat?

- Stai liniştit, fiule, îl sfătui bătrînul, aşezîndu-se pe vine, lîngă el. Ai avut o zi grea.

Zîmbi din nou ca un puşti.

- Eşti al naibii de norocos că mai ai capul pe trunchi. Luke privi de jur împrejur, apoi ochii i se opriră pe chipul bătrîn de deasupra lui. Îşi reveni dintr-o dată, recunoscîndu-l.

- Ben... tu trebuie să fii!

O amintire fulgerătoare îl făcu să privească de jur împrejur, temător. Nici urmă de oamenii nisipurilor. Se ridică încet, în capul oaselor.

- Ben Kenobi... sînt bucuros să vă întîlnesc.

Se ridică şi bătrînul, pentru a cerceta canionul şi peretele arcuit de deasupra. Se juca cu piciorul în nisip.

- Pustiurile Jundland nu se traversează fără o pregătire minuţioasă. Călătorul prost inspirat stîrneşte "ospitalitatea" tusken-ilor.

Îşi întoarse privirea spre pacientul său.

- Spune-mi, tinere, ce te aduce în această inimă a necunoscutului?

Luke i-l arătă pe R2 :

- Roboţelul acesta. Un timp am crezut că a luat-o razna, cînd susţinea că îşi caută un stăpîn mai vechi. Acum, nu mai cred aşa. N-am mai întîlnit atîta devotament la un robot - greşit programat sau nu. Părea ca nimic nu-i poate sta în cale. A recurs chiar şi la păcăleli. Ochii lui Luke căutară în sus.

- Pretinde că este proprietatea unei persoane cu numele Obi-Wan Kenobi.

Luke privi cu atenţie, dar bătrînul nu reacţiona în nici un fel.

- Este rudă cu dumneata? Unchiul meu crede că a existat cu adevărat. Sau informaţia asta nu-i decît un fragment nesemnificativ care a fost copiat în memoria funcţiilor de bază

ale roboţelului?
Bătrînul se încruntă gînditor şi chipul lui deveni de nerecunoscut. Kenobi părea că meditează asupra întrebării, scărpinîndu-se absent în barba sa murdară.
- Obi-Wan Kenobi! repetă el. Obi-Wan... un nume pe care nu l-am mai auzit de mult timp. De un car de vreme. Foarte ciudat...
- Unchiul meu spunea că a murit, interveni Luke, plin de solicitudine.
- Nu, n-a murit, îl corectă Kenobi domol. Nu încă. Nu încă.
Luke se ridică în picioare emoţionat; i se spulberase din minte orice alt gînd ce-ar fi avut vreo legătură cu tîlharii tusken.
- Atunci, îl cunoaşteţi?
Un zîmbet de puşti şmecher despică acel colaj cu barbă şi piele ridată.
- Bineînţeles că da: eu sînt. Exact cum probabil că ai presupus. Deşi nu mai port numele de Obi-Wan cam de pe vremea cînd te-ai născut tu...
- Atunci, îndrăzni Luke, arătînd spre R2-D2, acest robot vă aparţine cu adevărat, aşa cum pretinde.
- Asta-i cu totul altceva, mărturisi Kenobi, sincer nedumerit, uitîndu-se la tăcutul robot. Nu-mi prea amintesc să fi avut un robot, cu atît mai puţin un R2 modern. Foarte interesant. Foarte interesant.
Deodată, ceva îi atrase atenţia spre peretele arcuit de stîncă, din apropiere.
- Cred că ar fi mai bine să folosim spiderul tău. Oamenii nisipurilor se sperie uşor, dar se întorc curînd, întăriţi. Un vehicul ca ăsta nu este o pradă la care să renunţi cu uşurinţă, şi, în definitiv, ei nu sînt jawa.
Punîndu-şi mîinile la gură într-un anumit fel, Kenobi trase puternic aer în piept şi dădu drumul unui urlet ne-pămîntesc, ce-l făcu pe Luke să sară în sus.
- Asta ar trebui să-l pună pe fugă, pentru o vreme, chiar şi pe un mocăit, zise bătrînul cu mulţumire.
- Ăsta-i un urlet de dragon! spuse Luke, cu gura căscată. Cum aţi făcut?
- Am să-ţi arăt cîndva, fiule. Nu e prea greu. Trebuie să stai într-o anumită poziţie, să foloseşti un grup de coarde vocale bine încălzite şi să tragi foarte mult aer în piept. Ei, dac-ai fi un

funcţionar imperial, te-aş putea învăţa imediat; dar nu eşti.

Aruncă din nou o privire spre stîncă.

- Şi nu cred că e nici locul, nici timpul potrivit pentru asta.

- Şi eu zic tot aşa.

Luke îşi freca ceafa.

- Hai să pornim.

În acel moment, R2 scoase un piuit puternic şi începu să se agite. Luke nu putu decodifica ţipătul electronic, dar înţelese imediat motivul care-l declanşase.

- 3PO! exclamă Luke îngrijorat.

R2 o pornise deja la drum, cu toată viteza.

- Haide, Ben!

Robotul îi conduse pînă la marginea unei rîpe imense, acoperite cu nisip. Se opri acolo, arătînd în jos şi chiţăi tînguitor. Luke privi în direcţia indicată, apoi începu să coboare cu atenţie panta netedă şi alunecoasă. Kenobi îl urmă cu uşurinţă.

3PO zăcea în nisip, pe fundul povîrnişului, unde căzuse rostogolindu-se în tumbe. Carcasa era ciobilă şi turtită rău, unul din braţe, rupt, zăcea îndoit puţin mai încolo.

- 3PO! strigă Luke.

Nu se auzi nici un răspuns. Îl scutură pe robot, dar acestuia nu i se activă nici o funcţie. Deschise un capac din spatele robotului şi apăsă de mai multe ori, succesiv, butonul unui comutator aflat în interior. Se auzi un zumzet grav, care încetă, apoi porni din nou şi în cele din urmă se preschimbă într-un tors normal.

Folosindu-se de braţul care-i mai rămăsese, 3PO se răsuci cu faţa în sus şi se ridică în capul "oaselor".

- Unde mă aflu? murmură el, cînd fotoreceptorii începură să i se limpezească.

Apoi îl recunoscu pe Luke.

- Îmi pare rău, domnule. Cred că am făcut un pas greşit.

- Să fii fericit că-ţi mai funcţionează circuitele principale, îi zise Luke.

Privi cu înţeles în sus, spre marginea rîpei.

- Poţi să te ridici? Trebuie să ieşim de aici înainte ca oamenii nisipurilor să se întoarcă.

Servomotoarele suprasolicitate se ambalară, iar în cele din urmă 3PO încetă să se mai forţeze.

- Nu cred c-am să reuşesc. Duceţi-vă, stăpîne Luke. Nu are

sens să vă riscaţi viaţa pentru mine. Sînt terminat.

- Nu, nu-i adevărat, i-o întoarse Luke, care se ataşase într-un mod inexplicabil de acest robot proaspăt achiziţionat.

La urma urmei, 3PO nu era unul dintre acele dispozitive agrofuncţionale taciturne cu care era obişnuit Luke să aibă de-a face.

- Ce fel de vorbe sînt acestea ?

- Logice, îl informă 3PO.

Tînărul clătină din cap, supărat.

- Eşti defetist.

Cu ajutorul lui Luke şi al lui Ben Kenobi, robotul accidentat reuşi cumva să se ridice în picioare. Micul R2-D2 privea de pe buza rîpei.

Urcînd şovăitor o parte din pantă, Kenobi amuşină circumspect aerul.

- Repede, fiule. Iar s-au pus în mişcare.

Luke se lupta să-l tragă pe C-3PO din rîpă, cu ochii cînd la paşii săi, cînd la stîncile înconjurătoare.

Peştera lui Kenobi era spartană, dar nu lipsită de confort. N-ar fi satisfăcut pe foarte mulţi oameni, căci reflecta gusturile stranii, eclectice ale posesorului ei. Zona amenajată pentru locuit degaja un aer de confort modest, care acorda mai multă importanţă activităţilor mentale decît acelora legate de vremelnicul trup uman.

Reuşiseră să părăsească canionul înainte ca tîlharii tusken să se fi întors în forţă. Instruit de Kenobi, Luke încurcase urmele atît de rău, încît nici chiar jawa, cu mirosul lor atît de fin, nu i-ar fi putut găsi.

Luke îşi petrecu cîteva ore muncind şi ignorînd tentaţiile peşterii lui Ben. Stătea într-un colţ, ce funcţiona pe post de atelier, mic, dar complet, şi meşterea la braţul rupt al robotului.

Din fericire, decuplatoarele automate de suprasarcină cedaseră la presiunea puternică, protejînd astfel nervii şi ganglionii de o avariere puternică. Reparaţia consta pur şi simplu în a reataşa braţul la umăr şi a activa, apoi, auto-reconectoarele. Dacă braţul s-ar fi fracturat la jumătatea "osului", nu la încheietură, reparaţia n-ar mai fi fost posibilă într-un astfel de atelier.

În tot acest timp, atenţia lui Kenobi se concentrase asupra lui R2-D2. Robotul cel bondoc stătu pasiv pe podeaua rece a cavernei cîtă vreme bătrînul îşi făcu de lucru prin măruntaiele sale metalice. În cele din urmă, Kenobi se îndepărtă cu un oftat de satisfacţie şi închise capacul de pe capul boltit al lui R2.

- Acum hai să vedem dacă putem afla cine eşti şi de unde vii, micuţul meu prieten.

Luke era frînt de oboseală şi cuvintele lui Kenobi fură suficiente pentru a-i distrage atenţia.

- Am văzut o parte din mesaj, începu el. Şi...

Din trupul robotului se proiectă încă o dată, în spaţiul gol din faţa sa, uluitorul portret. Luke tăcu, pentru a doua oară fascinat de frumuseţea aceea enigmatică.

- Da, cred c-am reuşit, murmură Kenobi contemplativ.

Imaginea continua să tremure, demonstrînd graba cu care fusese pregătită banda. Dar avea o rezoluţie şi un contrast mult mai bune acum, remarcă Luke admirativ. Un lucru era limpede: Kenobi era priceput în domenii mai complicate decît gunoieritul deşertului.

"General Obi-Wan Kenobi", spunea glasul melodios, "vorbesc în numele popoarelor unite de pe planeta Alderaan, şi al Alianţei pentru Restabilirea Republicii. Îţi tulbur singurătatea la rugămintea tatălui meu, Bail Organa, vicerege şi prim ministru al sistemului Alderaan".

Kenobi sorbea din ochi acest expozeu extraordinar; ochii lui Luke se bulbucaseră atît de mult, încît stăteau să-i iasă din orbite.

"Cu ani în urmă, generale", continuă vocea, "ai slujit Vechea Republică în Războaiele Clone. Acum, în acest moment de maximă disperare, tatăl meu te imploră să ne ajuţi din nou. Ar vrea să te întîlneşti cu el pe Alderaan. *Trebuie* să te duci la el. Regret că nu-ţi pot adresa personal rugămintea tatălui meu. Misiunea mea de a mă întîlni cu tine a dat greş. Ca urmare, m-am văzut silită să recurg la această metodă secundară de comunicare. Informaţiile vitale supravieţuirii Alianţei au fost stocate în memoria lui R2-D2. Tatăl meu va şti cum să le re-cupereze. Te rog din suflet să ai grijă ca robotul să ajungă în bună stare pe Alderaan".

Făcu o pauză. Cînd reîncepu să vorbească, rugăminţile ei erau precipitate şi de o politeţe mai puţin formală.

"Trebuie, să mă ajuţi, Obi-Wan Kenobi. Eşti ultima mea speranţă .Voi fi arestată de agenţii imperiali. Nu vor afla nimic de la mine. Tot ceea ce-i intersează se află stocat în celulele de memorie ale acestui robot. Nu ne înşela aşteptările, Obi-Wan Kenobi. Nu *mă* decepţiona."

Un norişor de paraziţi tridimensionali înlocui gingaşul portret, apoi acesta dispăru cu desăvîrşire. R2-D2 se uita la Kenobi, asteptînd.

Mintea lui Luke era năclăită ca un iaz acoperit cu un strat de petrol. Răvăşite şi nesigure, gîndurile şi ochii lui îşi căutară punctul fix în cel care stătea alături, tăcut.

Bătrînul. Vrăjitorul nebun. Trăsnetul deşertului şi personajul atoateştiutor pe care unchiul său şi toţi ceilalţi îl ştiau de-o viaţă.

Nu lăsa să se vadă că mesajul atît de încordat şi de neliniştit pe care acea femeie necunoscută îl transmisese în aerul răcoros al peşterii avusese vreun efect asupra lui. Kenobi se sprijini de peretele de stîncă şi-şi mîngîie meditativ barba, suflînd încet într-o ţeavă de crom care îşi pierduse luciul.

Luke rememora portretul atît de simplu şi totuşi atît de încîntător.

- E atît de... de...

Educaţia lui de agricultor nu-i punea la dispoziţie cuvintele de care ar fi avut nevoie. Apoi, ceva din mesaj îl făcu să-l privească pe bătrîn cu neîncredere.

- Generale Kenobi, aţi luptat în Războaiele Clone? Dar acestea au avut loc cu foarte mult timp în urmă.

- Hm... da, încuviinţă Kenobi cu simplitatea cu care ar fi vorbit despre o reţetă de tocăniţă. Da, cred că a trecut multişor de-atunci. Cîndva am fost un Cavaler Jedi. Ca şi... tatăl tău, adăugă el, cîntărindu-l pe tînăr din priviri.

- Cavaler Jedi, se auzi glasul lui Luke, ca un ecou.

Apoi păru contrariat.

- Dar tatăl meu n-a participat la Războaiele Clone. Nu a fost cavaler... ci un simplu navigator pe un cargou galactic.

Zîmbetul lui Kenobi învălui capătul ţevii.

- Sau aşa ţi-a spus unchiul tău. Brusc, îşi îndreptă atenţia în altă parte. Owen Lars nu a fost de acord cu ideile tatălui tău, cu opiniile sau cu filosofia lui despre viaţă. Părerea lui era că fratele său ar fi trebuit să rămînă aici, pe Tatooine şi să nu se implice în...

Ridică din nou din umeri, aparent nepăsător.

- În fine, a crezut că tatăl tău ar fi trebuit să rămînă aici şi să-şi vadă de agricultură.

Luke rămase tăcut, încordat, cît timp bătrînul îi povesti fragmente, secvenţe din biografia părintelui său, pe care Luke o cunoştea numai prin intermediul viziunii distorsionate a unchiului său.

- Owen s-a temut întotdeauna că viaţa aventuroasă a tatălui său te-ar putea influenţa, te-ar putea duce departe de Anchorhead, rememorînd, clătină uşor din cap, cu părere de rău. Mă tem că tatăl tău nu prea avea stofă de fermier.

Luke îi întoarse spatele, revenind la ocupaţia lui. Curăţă ultimele firişoare de nisip de pe braţul convalescent al lui C-3PO.

- Aş fi vrut să-l cunosc, şopti el în cele din urmă.

- A fost cel mai bun pilot pe care l-am cunoscut vreodată, continuă Ben, şi un luptător iscusit. Forţa... avea un instinct puternic.

O fracţiune de secundă, Kenobi păru cu adevărat bătrîn.

- A fost şi un prieten foarte bun.

Apoi, dintr-o dată, în ochii aceia scormonitori reveni sclipirea tinerească şi, o dată cu ea, şi buna-dispoziţie naturală a bătrînului.

- Înţeleg că şi tu eşti un pilot destul de bun. Pilotajul şi navigaţia nu sînt ereditare. Dar cele cîteva calităţi care se pot combina ca să dea naştere unui pilot bun sînt. Pe acelea s-ar putea să le fi moştenit. Totuşi, chiar şi o raţă trebuie învăţată să înoate.

- Ce-i o raţă? întrebă curios Luke.

- N-are importanţă. Ştii, de fapt îi semeni tatălui tău în multe privinţe.

Privirea scrutătoare cu care-l cîntărea Obi-Wan îl irită pe tînăr.

- Ai crescut ceva de cînd te-am văzut ultima oară. Neavînd ce răspunde, Luke aşteptă în tăcere, căci Kenobi se cufundă din nou, adînc, în gînduri. După o vreme, bătrînul se trezi la viaţă; era limpede că luase o hotărîre importantă.

- Toate acestea mi-au amintit de faptul că am ceva să-ţi dau, zise bătrînul cu o expresie de nepăsare înşelătoare.

Ridicîndu-se, se îndreptă spre un scrin masiv, de modă veche şi începu să scotocească prin el. Scoase la iveală tot soiul

de lucruri ciudate, le împinse de colo-colo, apoi le puse iarăşi la loc. Pe cîteva dintre ele, Luke le identifică. Cum Kenobi părea să caute ceva important, se abţinu să-i ceară informaţii despre oricare dintre celelalte vechituri ispititoare.

- Pe vremea cînd erai un băieţel, tatăl tău a dorit să-ţi dea... dacă reuşesc să găsesc obiectul acela afurisit... Odată am încercat să ţi-l dau, dar unchiul tău nu m-a lăsat. Îi era teamă că ţi-ar putea băga în cap nişte idei nebuneşti şi că pînă la urmă îl vei urma pe bătrînul Ben într-una din cruciadele sale idealiste... Vezi tu, Luke, în acest punct tatăl şi unchiul tău nu cădeau niciodată de acord. Owen nu e omul care să amestece afacerile cu idealismul; tatăl tău, în schimb, credea că această problemă nici nu merită să fie luată în discuţie. În astfel de privinţe, el hotăra ca atunci cînd pilota: instinctiv.

Luke dădu din cap. Culese în sfîrşit ultimul fir de nisip şi privi în jur, în căutarea unei componente pe care o mai avea de montat în pieptul deschis al lui C-3PO. Odată ce găsi modul restrictiv, desfăcu locaşurile de prindere din robot şi începu să îl fixeze la loc. Robotul urmări procesul şi păru că tresare violent.

Luke privi îndelung acei fotoreceptori din metal şi plastic. Apoi aşeză demonstrativ modulul pe masa de lucru şi închise robotul. C-3PO nu spuse nimic.

Din spatele lui se auzi un mormăit şi, întorcîndu-se, îl văzu pe Kenobi îndreptîndu-se spre el cu un aer mulţumit. Îi dădu lui Luke un aparat mic, aparent inofensiv, pe care tînărul începu să-l studieze plin de interes. În linii mari, era alcătuit dintr-un mîner scurt şi gros în care erau încorporate două butoane mici. Deasupra acestuia se afla un disc metalic circular puţin mai mare în diametru decît lăţimea palmei lui. Atît în mîner cît şi în disc erau montate cîteva componente neobişnuite, aidoma unor pietre preţioase; printre acestea se număra şi ceea ce părea a fi cea mai mică baterie pe care o văzuse Luke vreodată. Partea opusă a discului era atît de şlefuită, încît avea strălucirea unei oglinzi. Dar dintre toate, cel mai mult îl uimea pe Luke acea baterie. Indiferent ce era, aparatul avea nevoie de multă energie, potrivit caracteristicilor marcate pe plăcuţa indicatoare a pastilei de energie. În ciuda afirmaţiei că aparţinuse tatălui său, obiectul arăta ca nou. Era limpede că bătrînul îl păstrase cu grijă. Doar cîteva zgîrieturi fine pe mîner sugerau că mai fusese folosit.

- Domnule? chemă o voce cunoscută pe care Luke nu o mai auzise de mult.

- Ce e? tresări Luke, smuls din studiu.

- Dacă nu aveţi nevoie de mine, zise C-3PO, cred că mă voi decupla pentru puţin timp. Îmi va fi de folos la sudarea nervilor braţului şi, oricum, a sosit momentul pentru auto-curăţenia internă.

- Sigur, dă-i drumul! spuse Luke cu mintea aiurea, revenind la studiul fascinant al acestui obiect necunoscut.

În spatele lui, C-3PO amuţi, iar lumina din ochi i se stinse. Luke observă că bătrînul îl urmărea plin de curiozitate.

- Ce este? întrebă într-un tîrziu, căci, în ciuda tuturor eforturilor, nu reuşise să identifice aparatul.

- Sabia de lumină a tatălui tău, îi răspunse Kenobi. Într-o vreme erau foarte folosite. Mai sînt şi acum, în anumite zone galactice.

Luke examină comenzile de pe mîner, apoi atinse, de probă, un buton intens colorat, de lîngă garda şlefuită. În acea clipă, din disc ţîşni o rază alb-albăstruie de grosimea degetului său. Era densă, aproape opacă şi puţin mai lungă de un metru. Lumina ei nu pălea, ci continua să rămînă intensă pe toată lungimea sa. În mod ciudat, Luke nu-i simţea căldura, dar fu foarte atent să n-o atingă. Ştia ce înseamnă o sabie laser, deşi nu mai văzuse nici una pînă atunci. Putea găuri peretele de stîncă al peşterii lui Kenobi... Întocmai ca şi trupul unui om.

- Aceasta era arma oficială a unui Cavaler Jedi, explică Kenobi. Un aruncător laser este greoi şi lipsit de precizie; ea, nu. Îţi cere mai multă îndemînare decît ai crede la prima vedere. Este o armă elegantă. E totdeauna şi un simbol. Oricine poate folosi un aruncător sau o lamă cu fuziune, dar a şti să foloseşti bine o asemenea sabie e un semn de nobleţe.

În timp ce vorbea, se plimba prin peşteră.

- Timp de mai bine de o mie de generaţii, Cavalerii Jedi au reprezentat forţa cea mai puternică şi cea mai respectată în galaxie. Au fost păzitorii şi garanţii păcii şi dreptăţii în Vechea Republică.

Cînd Luke omise să întrebe ce s-a întîmplat cu ei după aceea, Kenobi se uită la el şi-l surprinse privind în gol; multe din cele ce-i spusese Obi-Wan îi trecuseră pe lîngă urechi. Unii l-ar fi dojenit pentru că nu era atent. Dar nu bătrînul. Mai sensibil decît

mulţi alţii, aşteptă răbdător pînă cînd liniştea deveni îndeajuns de apăsătoare, pentru ca Luke să spargă tăcerea.

- Cum a murit tatăl meu? întrebă el încetişor.

Kenobi ezită şi Luke simţi că bătrînul nu dorea să discute această problemă delicată. Totuşi, spre deosebire de Owen Lars, el nu era în stare să se ascundă în spatele unei minciuni confortabile.

- A fost trădat şi ucis, spuse grav, Kenobi, fără să-l privească pe Luke, de un Jedi foarte tînăr, pe nume Darth Vader. Un băiat pe care-l pregăteam eu. Unul dintre cei mai sclipitori discipoli ai mei... unul dintre cele mai mari eşecuri ale mele...

Ben îşi reluă plimbarea.

- Vader s-a folosit de Forţă şi pregătirea sa pentru a face rău, pentru a se pune în slujba împăraţilor corupţi de mai tîrziu. Puţini au fost cei care să i se împotrivească lui Vader, căci, pe atunci, Cavalerii Jedi deja se dezorganizaseră, se risipiseră sau muriseră. Astăzi ei au dispărut cu desăvîrşire.

O expresie de nepătruns stărui o clipă pe chipul lui Kenobi.

- În multe privinţe, ei au fost prea buni, prea încrezători pentru a putea rezista. Au crezut prea mult în stabilitatea Republicii şi nu au înţeles că, deşi trupul era sănătos, capul se putea îmbolnăvi şi şubrezi, căzînd victimă manipulărilor unora, ca de pildă Împăratul. Aş vrea să ştiu ce urmăreşte Vader. Uneori am sentimentul că stă în aşteptare, punînd la cale cine ştie ce absurditate odioasă. Acesta este destinul unuia care stăpâneşte Forţa şi se lasă mistuit de partea ei întunecată.

Luke făcu o strîmbătură de nedumerire.

- Forţa? Este a doua oară că rostiţi acest cuvînt. Kenobi dădu din cap.

- Uneori uit în prezenţa cui vorbesc. Hai să spunem că Forţa este acel ceva pe care trebuie să-l aibă un Jedi. Deşi nu s-a formulat pînă acum o explicaţie potrivită, oamenii de ştiinţă au emis teoria că ea este cîmpul de energie generat de fiinţele vii. Omul primitiv i-a bănuit existenţa, dar a rămas ignorant în ceea ce priveşte potenţialul ei, milenii de-a rîndul. Numai anumiţi indivizi au putut cunoaşte Forţa în adevăratul sens al cuvîntului. Ei au fost etichetaţi fără milă: şarlatani, escroci, mistici... şi mai rău. Chiar mai puţini au reuşit s-o folosească. Şi, de cele mai multe ori, se dovedea prea puternică pentru ei, căci le depăşea capacitatea de control. Au fost greşit înţeleşi de contemporanii

lor... şi mai rău.
Kenobi făcu un gest larg, atoatecuprinzător, cu ambele braţe.
- Forţa îl înconjoară pe fiecare dintre noi. Unii cred că ea ne dirijează acţiunile şi nu viceversa. Cunoştinţele despre Forţă şi despre modul în care poate fi folosită, îi confereau unui Jedi puterea sa neobişnuită.
Kenobi îşi lăsă braţele în jos şi îl privi pe Luke pînă acesta începu să se foiască stînjenit pe scaun. Reîncepu să vorbească pe un ton atît de tranşant şi de tineresc, încît Luke tresări fără să vrea.
- Şi tu trebuie să înveţi căile Forţei, Luke... dacă e să vii cu mine pe Alderaan.
- Alderaan! sări Luke buimăcit din scaunul de la masa de lucru. Nu merg pe Alderaan! Nici măcar nu ştiu unde e...
Vaporizatoare, roboţi, seceriş,... deodată lumea din jur păru să-l copleşească, încăperea mai devreme interesantă şi artefacturile stranii nu i se mai păreau acum decît puţin înspăimîntătoare. Privirea lui rătăci de jur împrejur, încercînd să evite ochii sfredelitori ai lui Ben Kenobi... bătrînul Ben... nebunul Ben... Generalul Obi-Wan...
- Trebuie să mă-ntorc acasă, se trezi mormăind cu o voce răguşită. E tîrziu. Se pare c-am încurcat-o, amintindu-şi de ceva, arătă spre nemişcatul R2. Poţi să păstrezi robotul. Cred că asta aşteaptă. Mă gîndesc ce să-i spun unchiului... Sper..., adaugă el pierdut.
- Am nevoie de ajutorul tău, Luke, spuse Kenobi trist, dar categoric. Sînt prea bătrîn pentru astfel de lucruri. Nu cred că mai pot s-o duc la bun sfîrşit de unul singur. Misiunea aceasta este importantă.
I-l arătă cu o mişcare a capului pe R2.
- Ai auzit şi ai văzut mesajul.
- Dar... nu mă pot implica în aşa ceva, protestă Luke. Am treabă, avem de recoltat... deşi unchiul Owen a avut întotdeauna posibilitatea să angajeze mînă de lucru suplimentară... adică una, sau cel puţin aşa cred. N-am cum să v-ajut. Nu acum. Şi, în plus, toate astea sînt atît de departe de-aici... şi pur şi simplu nu mă privesc.
- Vorbeşti ca unchiul tău, remarcă Kenobi fără ranchiună.
- Ah! Unchiul meu... Cum am să-i explic lui toate astea?

Bătrînul îşi reţinu un zîmbet, conştient de faptul că destinul lui Luke fusese deja hotărît. Fusese stabilit cu cinci minute înainte de a afla cum murise tatăl său. Fusese orânduit chiar mai înainte, cînd auzise întreg mesajul. Intrase în ordinea firească a lucrurilor încă de cînd văzuse prima oară holograma cu chipul rugător al frumoasei Leia Organa, aşa cum fusese proiectată, stîngaci, de micul robot. Kenobi ridică din umeri în sinea lui. Probabil că fusese hotărît chiar înainte de naşterea băiatului. Aceasta nu însemna că Ben credea în predestinare; credea însă din tot sufletul în ereditate... şi în Forţă.

- Nu uita, Luke, suferinţa unui om este suferinţa tuturor. Distanţele sînt irelevante pentru dreptate. Dacă nu este oprit destul de repede, răul va sfîrşi prin a-i devora pe toţi oamenii, indiferent că aceştia s-au împotrivit sau l-au ignorat.

- Cred că v-aş putea duce pînă la marginea Anchorhead-ului, consimţi nervos Luke. De acolo puteţi lua ceva spre Mos-Eisley, sau oriunde vreţi să ajungeţi...

- Foarte bine, încuviinţă Kenobi. Suficient pentru început. După-aceea trebuie să faci ceea ce simţi că e *bine.*

Luke se depărtă, de data aceasta complet năucit.

- O.K. Nu mă simt prea grozav acum...

Celula era îngrozitor de prost luminată. Cu acel minim insuficient, abia se puteau zări pereţii de metal negru şi plafonul înalt de deasupra. Încăperea, care fusese astfel proiectată încît să amplifice sentimentele de deznădejde ale deţinutului, îşi îndeplinea foarte bine menirea. Atît de bine încît unica ei ocupantă tresări încordată cînd auzi un bîzîit ce venea dintr-un colţ al celulei. Uşa metalică, ce începuse să culiseze, avea grosimea taliei ei, de parcă - gîndi fata cu amărăciune - le-ar fi fost frică că ea ar fi reuşit, doar cu mîinile goale, să treacă prin ea dacă ar fi fost mai puţin masivă.

Chinuindu-se să vadă, zări cîţiva gardieni imperiali postîndu-se în faţa uşii. Leia Organa se dădu înapoi spre peretele opus, cercetîndu-i sfidătoare.

Expresia de hotărîre întipărită pe chipul ei se nărui de îndată ce o siluetă monstruoasă şi întunecată pătrunse în încăpere, alunecînd parcă. Prezenţa lui Vader îi zdrobea complet curajul, cu uşurinţa cu care un elefant zdrobeşte o coajă de ou. Ticălosul

era urmat de silueta uscată a unui om în vîrstă care, în ciuda aparenţei lui minuscule pe lîngă Lordul Întunecat, era aproape tot atît de înspăimîntător.

Darth Vader făcu un semn spre cineva aflat în afara celulei. Ceva ce zumzăia ca o albină monstruoasă se apropie şi trecu pragul. Leia se înăbuşi cu propria-i respiraţie la vederea acelui glob imens din metal negru. Stătea suspendat pe repulsori antigravitaţionali; un păienjeniş de tije metalice îi înţesau suprafaţa, fiecare dintre ele purtînd în vîrf instrumente delicate.

Leia cerceta îngrozită acea ciudăţenie. Auzise vorbindu-se despre astfel de monstruozităţi, dar nu crezuse vreodată cu adevărat că tehnicienii imperiali vor fi în stare să construiască aşa ceva. În memoria neîndurătoare a maşinăriei erau înregistrate toate barbarismele, toate ultragiile cunoscute şi trăite de omenire... ca şi de alte cîteva rase.

Vader şi Tarkin stăteau tăcuţi, lăsîndu-i timp să studieze coşmarul suspendat în aer. Guvernatorul în special nu se amăgise cu gîndul că simpla prezenţă a dispozitivului o va îngrozi atît de mult, încît să le dea informaţiile de care aveau nevoie. Aceasta nu însemna că interogatoriul care urma avea să fie exagerat de dezagreabil. Din astfel de întîlniri, se cîştigau întotdeauna înţelepciune şi cunoştinţe, iar senatorul promitea să fie un subiect foarte interesant.

Cînd consideră că a sosit momentul, Tarkin îi făcu robotului un semn.

- Ei; şi-acum, senatorul Organa, Prinţesă Organa, vom discuta despre amplasamentul bazei principale a rebelilor!

Maşinăria porni către ea, apropiindu-se cu un zumzăit din ce în ce mai puternic. Forma ei sferică şi rece acoperi imaginea guvernatorului, a lui Vader, restul celulei... lumina... .

Prin ziduri şi prin uşa masivă penetrau zgomote înăbuşite. Acestea reuşeau cu greu să tulbure pacea şi liniştea ce domneau pe coridorul din faţa celulei ermetic închise, dar chiar şi aşa, gardienii aflaţi acolo găsiră fel de fel de scuze ca să-şi părăsească tiptil posturile, îndepărtîndu-se la o distanţă suficient de mare pentru a nu mai auzi nici măcar unul din acele sunete stranii.

VI

- Priveşte într-acolo, Luke, spuse Kenobi, arătînd spre sud-vest.

Spiderul continua să gonească prin deşertul nisipos.

- Aş zice că e fum.

Luke îşi aruncă doar o clipă privirea în direcţia indicată.

- Nu văd nimic, domnule.

- Oricum, hai s-o cotim într-acolo. Poate că cineva e în pericol.

Luke viră. După cîtva timp putu vedea şi el, înălţîndu-se, fuioarele de fum pe care Kenobi le depistase cumva, mai devreme.

Trecînd peste o ridicătură uşoară, spiderul coborî panta lină a unui canion larg, dar nu adînc, presărat cu forme pîrjolite şi contorsionate, unele dintre ele anorganice, altele nu.

În mijlocul acestui masacru zăcea carcasa zdrobită a unui transportor jawa, asemeni unei balene metalice albite.

Luke opri vehiculul. Kenobi îl urmă prin nisip şi împreună începură să cerceteze rămăşiţele dezastrului.

Lui Luke îi atraseră atenţia cîteva urme uşoare în nisip. Grăbind puţin pasul, ajunse chiar lîngă ele şi le studie o vreme, după care îi strigă lui Kenobi:

- Se pare că e mîna oamenilor nisipurilor. Sînt urme de bantha. Luke remarcă licărirea unui obiect metalic pe jumătate îngropat în nisip. Şi uite şi-o bucată dintr-o sabie dublă, din cele pe care le folosesc ei, clătina din cap contrariat. Dar n-am auzit niciodată ca tîlharii să atace un transportor atît de mare.

Se aplecă pe spate, privind în sus la masivul transportor, ars din temelii.

Kenobi trecuse pe lîngă el. Studia urmele imense din nisip.

- Nu au fost ei, spuse el, calm. Dar au dorit ca noi... sau oricine altcineva care s-ar nimeri să treacă pe-aici... să creadă astfel.

Luke păşea alături de el.

- Nu înţeleg, domnule.

- Priveşte aceste urme cu atenţie, îl instrui bătrînul, arătîndu-i-o pe cea mai apropiată, apoi pe celelalte. Nu observi nimic

ciudat?
Luke clătină din cap.
- Cei ce-au trecut pe-aici călăreau doi cîte doi. Oamenii nisipurilor nu călăresc decît unul după altul, într-un singur şir, pentru a induce în eroare, în privinţa puterii lor, pe orice urmăritori.
Luke privea cu gura căscată rîndurile paralele de urme. Kenobi aruncă o privire spre transportor. Îi arătă locurile unde rafalele armamentului individual aruncaseră în aer porţi, trepte şi bare de susţinere.
- Urmăreşte precizia cu care s-a tras. Oamenii nisipurilor nu sînt atît de calculaţi. De fapt, nimeni de pe Tatooine nu trage şi nu distruge cu atîta eficienţă.
Îşi întoarse privirea spre orizont. Una dintre acele coame muntoase apropiate ascundea un secret... şi o ameninţare.
- Numai trupele imperiale ar fi pregătit un atac asupra unui transportor cu o minuţiozitate atît de rece.
Luke se afla lîngă unul dintre trupurile mici şi boţite şi îl întoarse, cu piciorul, cu faţa-n sus. Chipul i se schimonosi de scîrbă cînd văzu ce rămăsese din acea jalnică creatură.
- Aceştia sînt acei jawa care ni i-au vîndut pe R2-D2 şi pe C-3PO mie şi unchiului Owen. Recunosc croiala pelerinei acestuia. De ce-ar fi măcelărit trupele imperiale pe jawa şi pe oamenii nisipurilor? Probabil că au ucis şi nişte tîlhari ca să procure acei bantha.
Mintea îi lucra cu înverşunare şi îşi dădu seama că încordarea îi creştea într-un mod nefiresc, privind înapoi, spre spider, peste cadavrele de jawa, care se degradau cu iuţeală.
- Dar, dacă au luat urma roboţilor pînă au ajuns la jawa, înseamnă că de la ei au aflat mai întîi cui au fost vînduţi. Asta i-ar conduce la...
Înnebunit, Luke o rupse la fugă spre spider.
- Luke! Aşteaptă... Luke! strigă Kenobi. E prea periculos! N-ar trebui...!
Luke nu mai auzea nimic în afara vuietului din urechi şi nu mai simţea nimic în afara clocotului din sufletul său. Sări în spider şi apăsă pe accelerator aproape în aceeaşi clipă. Cu o explozie de nisip şi pietriş îi lăsă în urmă pe Kenobi şi pe cei doi roboţi, singuri printre acele trupuri carbonizate, pe fundalul epavei încă fumegînde a transportorului.

Fumul pe care Luke îl vedea pe cînd se apropia de casă avea o altă consistenţă decît cel ce se înălţa din scheletul transportorului. De-abia îşi mai aminti să oprească motorul spiderului în timp ce dădea capota la o parte şi sărea afară. Din găurile din pămînt se înălţau fuioare negre de fum.

Acele găuri fuseseră casa lui, singura pe care o cunoscuse vreodată. Acum puteau fi tot atît de bine gurile unor mici vulcani. Încercă de mai multe ori să pătrundă prin intrările de la suprafaţă în complexul de sub pămînt. De fiecare dată căldura puternică îl întorcea din drum, tuşind şi înecîndu-se.

Se poticnea neputincios, cu ochii înotîndu-i în lacrimi, nu numai din pricina fumului. Pe jumătate orbit, se împletici pînă la intrarea în garaj.

Ardea şi el. Dar poate că reuşiseră să scape cu celălalt spider.

- Mătuşă Beru... Unchiule Owen!

Nu se putea zări mare lucru prin ceaţa usturătoare. Pe culoar, i se arătară, printre lacrimi şi ceaţă, două mogîldeţe fumegînde. Mai că semănau cu...

Nu!

Se răsuci şi căzu la pămînt. Îngropîndu-şi faţa în nisip ca să nu mai fie silit să privească nicăieri.

Ecranul tridimensional acoperea un perete al vastei încăperi, de la podea pînă-n tavan. Pe el se puteau vedea un milion de stele. O parte foarte mică din galaxie, într-adevăr, dar aşa cum o afişa ecranul, părea o imagine impresionantă.

Jos, mult mai jos, silueta masivă a lui Darth Vader era flancată de-o parte de guvernatorul Tarkin şi de cealaltă, de amiralul Motti şi generalul Tagge; conflictele personale dintre ei fuseseră date uitării într-un moment atît de solemn.

- Am făcut ultima verificare, îi informă Motti. Toate sistemele sînt în stare de funcţionare.

Se întoarse spre ceilalţi.

- Care va fi prima misiune de luptă?

Vader părea să nu fi auzit, căci mormăia încet, ca pentru sine:

- Are o stăpînire de sine nemaiîntîlnită. Rezistenţa ei la interogatoriu este considerabilă, privi în jos, la Tarkin: Va mai

trece ceva timp pînă să reuşim să scoatem vreo informaţie utilă de la ea.

- Am considerat întotdeauna cam bizare metodele pe care le recomanzi, Vader.

- Sînt eficiente, protestă blînd Lordul Întunecat. Totuşi, în interesul accelerării procedurii, sînt receptiv la sugestiile tale.

Tarkin căzu pe gînduri.

- O astfel de încăpăţînare poate fi îndulcită de multe ori, recurgînd la ameninţări indirecte, adresate altcuiva decît persoanei în cauză.

- Ce vrei să spui?

- Cred că a venit timpul să demonstrăm puterea deplină a acestei staţii. Am putea lovi două ţinte dintr-o dată.

Îl instrui pe atentul Motti:

- Ordonă programatorilor să stabilească cursul spre sistemul Alderaan.

Mîndria nu-l împiedică pe Kenobi să-şi acopere nasul şi gura cu o eşarfă veche pentru a nu mai inhala toată duhoarea putridă ce se degaja din rug. Deşi posedau senzori olfactivi, R2-D2 şi C-3PO nu aveau nevoie de o astfel de ecranare. Chiar C-3PO, deşi dotat pentru a percepe fineţea aromelor, putea fi selectiv, la propria lui dorinţă.

Cei doi roboţi îl ajutară pe Kenobi să arunce, pînă la ultimul, cadavrele în flăcările rugului funerar, apoi se dădură deoparte şi urmăriră combustia resturilor organice. Şi aceasta nu pentru că gunoierii deşertului n-ar fi reuşit cu tot atîta eficienţă să recupereze transportorul pîrjolit dintre rămăşiţele de carne, ci pentru că bătrînul era credincios unor valori pe care majoritatea oamenilor moderni le-ar fi considerat arhaice. Nu ar fi încredinţat pe nimeni rozătoarelor şi viermilor de nisip, nici chiar pe un jawa împuţit.

La auzul unui zgomot ce creştea în intensitate, Kenobi renunţă la ultimele gesturi ale acestei activităţi neplăcute şi, întorcîndu-se, văzu că spiderul se apropia cu o viteză mult mai mică decît cea cu care plecase. Vehiculul încetini şi se opri în apropiere. Nici o mişcare.

Făcînd un semn spre cei doi roboţi pentru a-l urma, Ben o porni spre locul unde vehiculul stătea în aşteptare. Capota fu

ridicată cu un gest brusc. Luke stătea neclintit pe locul pilotului. Nu privi în ochii cercetători ai lui Kenobi. Atît fu suficient pentru a-l înştiinţa pe bătrîn de ce se întîmplase.

- Îţi împărtăşesc durerea, Luke, zise cu blîndeţe, în cele din urmă. N-ai fi putut face nimic. Dac-ai fi fost acolo, acum ai fi mort şi tu, şi roboţii s-ar afla în mîinile imperialilor. Nici chiar Forţa...

- La naiba cu Forţa ta! mîrîi Luke cu o violenţă neaşteptată.

Pentru o clipă, maxilarul său rămase într-o poziţie care aparţinea unui chip cu mult mai bătrîn.

- Te conduc pînă la cosmodromul din Mos Eisley, Ben. Vreau să merg cu tine... spre Alderaan. Acum nu mă mai ţine nimic aici, privirile i se întoarseră scrutătoare asupra deşertului, ca pentru a zări ceva dincolo de nisipuri, stînci şi pereţi de canioane: Vreau să învăţ să fiu aidoma unui Jedi, la fel ca şi tata. Vreau...

Tăcu; cuvintele i se împotmoleau în gîtlej ca un baraj de buşteni pe firul unei ape în vîltori.

Kenobi se strecură în vehicul, îi puse o mînă, blînd, pe umăr, apoi făcu loc celor doi roboţi.

- Voi face tot ce pot ca să te văd obţinînd ceea ce-ţi doreşti, Luke.

Tînărul dădu din cap şi coborî capota. Spiderul o porni spre sudest, lăsînd în urmă încă fumegîndul transportor, rugul funerar al acelor jawa şi tot ceea ce însemnase viaţa, pînă acum, pentru el.

Îşi parcară vehiculul lîngă marginea rîpei de gresie. Luke şi Ben se apropiară de buza prăpastiei şi priviră cu atenţie spre protuberanţele minuscule, forme regulate care erupeau din cîmpia scăldată în soare, de jos. Colajul electric de betoane uşoare, piatră şi structuri plastoide era răspîndit ca spiţele unei roţi, în jurul miezului format de centrala de distribuire a apei şi energiei.

De fapt, oraşul era mult mai mare decît părea, căci o bună parte din el se afla sub pămînt. De la această distanţă, depresiunile circulare ale staţiilor de lansare semănau cu nişte cratere făcute de bombe, adevărate ciupituri de vărsat pe obrazul oraşului.

Un vînt răcoros răscoli nisipul la picioarele lui Luke, pe cînd acesta îşi reglă ochelarii de protecţie.

- Iată-l, şopti Kenobi arătînd spre un grup de clădiri modeste, cosmodromul Mos Eisley - locul ideal în care să ne pierdem urma cît timp vom căuta o cale de a părăsi planeta. Nu există nicăieri pe Tatooine o mai nefericită adunătură de ticăloşi şi decăzuţi. Imperiul se află în alertă, în căutarea noastră, aşa că trebuie să fim foarte prudenţi. Dar printre populaţia pestriţă din Mos Eisley, am putea trece neobservaţi.

Luke părea hotărît.

- Sînt gata de orice, Obi-Wan.

"Mă întreb dacă înţelegi cu adevărat ce-ar putea însemna vorbele tale, Luke", gîndi Kenobi. Nu făcu decît să dea din cap pe cînd se întorceau la vehicul.

Spre deosebire de Anchorhead, Mos Eisley avea o populaţie destul de numeroasă; circulaţia devenea necesară chiar şi în timpul caniculei de peste zi. Destinate de la bun început ideii de comerţ, chiar şi cele mai vechi clădiri din oraş fuseseră concepute în aşa fel încît să ofere protecţie împotriva celor doi sori. Din exterior, păreau primitive şi multe dintre ele chiar aşa erau. Dar de multe ori, zidurile şi arcele din piatră veche mascau alte ziduri; duble, din oţel inoxidabil, între care circula liber un lichid de răcire.

Luke conducea spiderul prin cartierele periferice ale oraşului cînd apărură, ca din pămînt, cîteva siluete înalte, sclipitoare care începură să închidă un cerc în jurul lor.În primul moment de panică, lui Luke îi trecu, prin minte să ambaleze motorul şi să ţîşnească printre pietoni şi celelalte vehicule. Simţi că cineva îi strînge braţul cu o neaşteptată putere, reţinîndu-l şi relaxîndu-l totodată. Îi aruncă o privire lui Kenobi. Acesta îi zîmbea prevenitor.

Dădu să-şi continue deci drumul cu o viteză potrivită circulaţiei în oraş, sperînd că trupele imperiale aveau de îndeplinit o misiune în altă parte. Nu avură un asemenea noroc. Unul dintre soldaţi ridică o mînă înmănuşată. Luke fu nevoit să se execute; încetinind vehiculul, deveni conştient de atenţia pe care le-o acordau trecătorii curioşi. Şi ceea ce era încă şi mai rău, privirea soldatului nu se îndreptă spre Kenobi sau el, ci spre cei doi roboţi care stăteau nemişcaţi pe locurile din spate.

- De cînd aveţi aceşti roboţi? lătră soldatul.

După toate aparenţele, nu era cazul să facă uz de politeţe.

Preţ de o clipă, Luke stătu ca prostit, apoi reuşi să îngaime:

- Cred că de trei sau patru ani.

- Sînt de vînzare, dacă-i doriţi... Şi preţul e bun, interveni Kenobi, reuşind de minune să lase impresia unui traficant de deşert ce încerca să-i ducă cu vorba pe imperialii ignoranţi pentru a le lua repede ochii şi banii.

Ofiţerul de serviciu nu catadicsi să răspundă. Era prea preocupat să examineze spiderul pe dedesubt.

- Veniţi din sud? întrebă el.

- Nu, nu, răspunse Luke repede, locuim în vest, lîngă oraşul Bestine.

- Bestine? mormăi ofiţerul, în timp ce ocolea vehicolul pentru a-i cerceta şi partea din faţă.

Luke se străduia să privească drept înainte. În cele din urmă, bipedul cuirasat îşi încheie inspecţia. Apropiindu-se se opri ameninţător lîngă Luke şi urlă:

- Să-ţi văd carnetul de identitate!

Fără îndoială, imperialul îi simţise groaza şi nervozitatea, îşi zise Luke înnebunit.

Hotărîrea luată nu demult de a fi gata să înfrunte orice se topise deja, sub privirea vigilentă a soldatului ce se comporta ca un profesionist. Ştia ce-l aşteaptă dacă acesta ar fi apucat să arunce o privire pe carnetul de identitate, în care se aflau trecute adresa lui şi numele rudelor apropiate. Simţi cum capul începe să-i vîjîie şi se lăsă moale în scaun.

Kenobi se aplecase spre ofiţer şi-i vorbea degajat:

- Nu trebuie să-ţi arate carnetul de identitate, îi şopti bătrînul cu un glas cît se poate de straniu.

Imperialul se uita la Kenobi cu o faţă inexpresivă şi spuse de parcă ar fi fost de la sine înţeles:

- Nu trebuie să-mi arăţi carnetul de identitate.

Comportarea lui era contrară celei pe care o avea bătrînul: vocea îi era firească, dar expresia feţei, ciudată.

- Aceştia nu sînt roboţii pe care-i căutaţi, îi spuse Kenobi, amabil.

- Aceştia nu sînt roboţii pe care-i căutăm.

- Este liber să-şi vadă de treburile lui.

- Eşti liber să-ţi vezi de treburile tale, spuse ofiţerul în armură.

Expresia de uşurare ce apăru pe chipul lui Luke ar fi trebuit să fie la fel de revelatoare ca şi nervozitatea lui de mai-nainte,

dar ofiţerul o ignora.

- Dă-i drumul, şopti Kenobi.

- Dă-i drumul, îi ordonă ofiţerul lui Luke.

Incapabil să hotărască dacă trebuia să salute, să dea din cap ori să mulţumească, Luke apăsă pe accelerator. Vehiculul porni, ieşind din cercul soldaţilor. Înainte de a vira la o cotitură, Luke îndrăzni să arunce o privire în urmă. Ofiţerul care-i inspectase părea că se ciondăneşte cu cîţiva camarazi, deşi, de la distanţa aceea, Luke nu putea fi sigur.

Îl iscodi cu privirea pe bătrînul înalt şi deschise gura să spună ceva. Kenobi nu făcu decît să clatine uşor din cap şi să zîmbească. Luke îşi înfrînse curiozitatea şi se concentră mai departe asupra drumului, pe străzile din ce în ce mai înguste.

Kenobi părea să ştie încotro se îndreptau. Luke studia clădirile dărăpănate şi indivizii dubioşi pe lîngă care treceau. Pătrunseră în sectorul cel mai vechi al oraşului şi, implicit, locul în care vechile vicii puteau înflori în deplină libertate.

Kenobi făcu un semn şi Luke opri spiderul în faţa a ceea ce părea să fie una dintre primele clădiri ale cosmodromului iniţial. Fusese transformată într-o cîrciumă; calitatea clientelei ce o frecventa era sugerată de diversitatea mijloacelor de transport parcate afară. Pe unele dintre ele Luke le ştia, despre altele auzise numai vorbindu-se. După configuraţia clădirii, cîrciuma se afla parţial îngropată în pămînt.

Pe cînd vehiculul prăfuit, dar încă lucios, se strecura spre un loc de parcare, le apăru în faţă, de nicăieri parcă, un jawa ce începu să-şi treacă pofticios mîinile pe metalul acestuia. Luke se aplecă în afară şi îi trînti cîteva vorbe atît de dure, încît piticul se şi făcu nevăzut.

- Nu pot să-i sufăr pe aceşti jawa, murmură 3P0 cu un dispreţ mîndru. Sînt dezgustători.

Gîndurile lui Luke erau prea absorbite de modul în care scăpaseră ca prin urechile acului, ca să mai comenteze sentimentele robotului.

- Nu înţeleg totuşi, cum am scăpat de imperiali. Credeam că s-a zis cu noi.

- Forţa stă în minte, Luke, şi uneori poate fi folosită pentru a-i influenţa pe alţii. Este un aliat puternic. Dar cînd o vei cunoaşte mai bine, vei descoperi că poate fi şi un pericol.

Dînd din cap fără să înţeleagă prea bine, Luke arătă spre

cîrciuma dărăpănată dar, indiscutabil, populară.

- Chiar crezi că putem găsi aici un pilot capabil să ne transporte pe Alderaan?

Kenobi ieşi din vehicul.

- Majoritatea piloţilor de cargou, pricepuţi şi independenţi, frecventează acest local, deşi mulţi şi-ar putea permite unul mai *bun.* Aici pot vorbi liber. Ar fi trebuit să înveţi pînă acum să faci distincţia între aparenţă şi esenţă.

Luke privi din nou hainele ponosite ale bătrînului şi se simţi ruşinat.

- Să fii totuşi cu ochii în patru. Locul poate fi periculos.

Intrînd în circiumă, Luke îşi forţă privirea: era mai întuneric decît i-ar fi convenit. Poate datorită clienţilor fideli ai acestui local, care nu erau obişnuiţi cu lumina, sau nu doreau să fie văzuţi. Luke nu se gîndi că îmbinarea dintre interiorul slab luminat şi intrarea orbitor de strălucitoare permitea tuturor celor dinăuntru să-l observe pe fiecare nou venit înainte ca acesta să-i poată vedea pe ei.

Luke rămase impresionat de adunătura pestriţă de la bar: creaturi cu un singur ochi sau cu o mie, fiinţe cu solzi, cu blană şi altele cu o piele ce părea că se încreţeşte şi-şi transformă consistenţa conform sentimentelor de moment.

Chiar pe lîngă bar se fîţîia un insectoid uriaş; Luke îl percepu doar ca pe o umbră înspăimîntătoare.

Nu se potrivea deloc cu cele două femei de lîngă el, poate cele mai înalte pe care le văzuse Luke vreodată. Şi totuşi, erau poate fiinţele cele mai normale în acea aglomerare şocantă de oameni la grămadă cu alte creaturi.

Tentacule, cleşti şi mîini ţineau nenumărate recipiente de băut de diferite forme şi mărimi. Conversaţia era o flecăreală continuă în limbi omeneşti şi străine.

Apropiindu-se de el, Kenobi gesticulă spre capătul îndepărtat al barului. Acolo se afla un grup compact de oameni cu o înfăţişare aspră, care trîndăveau, bînd, rîzînd şi istorisind povestioare de origini dubioase.

- Corellienii - piraţi, după toate aparenţele.

- Credeam că am venit să căutăm un căpitan independent cu navă proprie de închiriat, îi replică în şoaptă Luke.

- Chiar asta facem, tinere Luke, chiar asta, îi confirmă Kenobi. Trebuie să fie în grupul lor unul sau doi dintre aceia de

care avem nevoie. Numai că în mentalitatea corelliană distincţia între cine posedă şi ce posedă tinde să se piardă cîteodată. Aşteaptă-mă aici.

Luke dădu din cap şi-l urmări pe Kenobi, croindu-şi drum prin mulţime. De îndată ce bătrînul începu să vorbească cu ei, aerul de suspiciune ce-l afişaseră la apropierea lui dispăru de pe feţele corellienilor.

Ceva îl înşfăcă pe Luke de umăr şi-l răsuci.

- Hei!

Privind de jur împrejur şi luptîndu-se să-şi recapete stăpînirea de sine, descoperi în faţa ochilor o namilă de om jegos. După felul în care era îmbrăcat, Luke bănui că acesta trebuie să fie barmanul, dacă nu chiar patronul cîrciumii.

- Ăştia n-au ce căuta aici, mîrîi el.

- Ce? întrebă tîmp Luke.

Nu-şi revenise încă de pe urma contactului brutal cu acel amestec de culturi ale cîtorva zeci de rase diferite. Era cu totul altceva decît tripoul din spatele centralei electrice din Anchorhead.

- Roboţii voştri, explică nerăbdător barmanul, arătîndu-i cu un deget gros.

Luke privi atent în direcţia indicată: R2 şi 3PO stăteau şi ei tăcuţi acolo.

- Trebuie să aştepte afară. Nu-i servim. Nu ţinem băutură decît pentru fiinţe organice, nu artificiale, sfîrşi el cu o expresie scîrbită.

Lui Luke nu-i plăcu ideea de a-i trimite afară pe 3PO şi pe R2, dar nu vedea altă soluţie.

Barmanul nu părea genul de om sensibil la argumente raţionale şi, cînd îl căută din priviri pe bătrînul Ben, Luke îl descoperi cufundat într-o discuţie gravă cu unul dintre corellieni.

Între timp, dialogul cu barmanul atrăsese atenţia cîtorva tipi cu o înfăţişare înfiorătoare care stăteau claie peste grămadă la cîţiva paşi de bar.

- Da, bineînţeles, spuse Luke, dîndu-şi seama că nu era nici locul, nici timpul potrivit pentru a pleda în favoarea drepturilor roboţilor. Îmi pare rău.

Îl privi pe C-3PO.

- Cred că e mai bine să staţi afară în spider. Nu vrem s-avem necazuri aici.

- Sînt perfect de acord cu dumneavoastră, replică C-3PO, şi privind dincolo de Luke şi barman, întîlni privirile neprietenoase ale celor de la bar.

- Oricum nu am nevoie de ungere în clipa asta. Robotul cel înalt se îndreptă grăbit spre ieşire, împreună cu R2, ce venea legănat în urma lui.

Astfel luă sfîrşit disputa cu barmanul, dar Luke descoperi că era acum centrul unei nedorite atenţii. Deveni dintr-o dată conştient de faptul că era singur şi se simţea de parcă fiecare pereche de ochi se oprea cînd şi cînd asupra lui, de parcă oamenii sau celelalte creaturi rîdeau dispreţuitor şi făceau comentarii la adresa lui.

Încercînd să-şi păstreze aerul de siguranţă liniştită, îşi întoarse privirea spre Ben şi tresări speriat cînd văzu cu cine stătea acum de vorbă. Corellianul dispăruse. În locul lui, Kenobi pălăvrăgea cu un antropoid foarte înalt care, atunci cînd zîmbea, îşi dezvelea toţi dinţii.

Luke auzise despre rasa wookie, dar nu se aşteptase niciodată să vadă un reprezentant al ei cu atît mai puţin să-l cunoască. În ciuda unei figuri comice, foarte asemănătoare cu cea a unei maimuţe, wookieul nu părea deloc blajin. Numai ochii galbeni imenşi şi lucioşi îi îndulceau înfăţişarea, dealtfel înfricoşătoare. Torsul său masiv era acoperit pe de-antregul cu o blană moale, deasă, roşcat-cafenie. Îmbrăcămintea deloc atractivă consta într-o pereche de banduliere cromate care conţineau muniţie letală de un tip necunoscut lui Luke. În afară de acestea, rasa wookie nu mai purta, mare lucru.

Luke ştia că nimeni n-ar fi luat în rîs felul de a se îmbrăca al acestor creaturi. Văzu că alţi clienţi ai barului se învîrteau prin preajma uriaşului, fără să se apropie însă prea mult de el.

Doar Ben stătea de vorbă cu wookie în limba acestuia, ciondănindu-se şi şuierînd în surdină ca un wookie sadea.

Pe parcursul conversaţiei, bătrînului i se oferi prilejul să arate în direcţia lui Luke. La un moment dat, imensul antropoid se uită direct la el şi lăsă să-i scape un hohot de rîs înfiorător.

Nemulţumit de rolul pe care părea să-l joace în discuţie, Luke se întoarse şi pretinse că-i ignoră. Poate că se purta nedrept faţă de acea fiinţă, dar se îndoia că acele hohote zguduitoare erau prietenoase.

În ruptul capului nu putea să priceapă ce voia Ben de la

monstrul acela şi de ce îşi pierdea timpul într-o discuţie guturală cu el, şi nu cu corellienii care se făcuseră între timp nevăzuţi. Aşa că luă loc şi începu să soarbă din băutura lui în perfectă tăcere.

Ochii îi rătăceau peste mulţime, sperînd să întîlnească o privire care să-i răspundă fără nici o urmă de răutate.

Deodată, ceva îi dădu un brînci atît de puternic încît aproape căzu. Se întoarse furios; dar furia i se preschimbă în uimire. Se trezi faţă-n faţă cu o monstruozitate imensă, pătrăţoasă, cu nenumăraţi ochi, dintr-o rasă necunoscută.

- *Negola deuaghi wuldagger?* bălmăji provocator apariţia.

Luke nu mai văzuse ceva similar pînă atunci nu cunoştea nici specia, nici limba. Gîgîiala aceea ar fi putut avea semnificaţia unei provocări la luptă, a unei invitaţii de-a bea împreună un pahar, sau a unei cereri în căsătorie.

În ciuda ignoranţei lui, Luke îşi putea da totuşi seama lupă modul cum creatura se legăna şi se împleticea pe suporţii podali că se îmbibase prea mult cu ceea ce considera ea un intoxicant plăcut.

Neştiind ce să mai facă, Luke încercă să se întoarcă, să-şi vadă de băutură, prefăcîndu-se că o ignoră. Dar în timp ce se răsucea, un mic animal, o încrucişare între un capybara şi un pavian mic, sări să se ghemuiască lîngă tremurătorul multiochi. Se apropie şi o creatură umană, mică şi murdară şi îşi puse o mînă prietenoasă în jurul grămezii de carne fornăitoare.

- Nu-i placi, îl informă pe Luke creatura bondoacă cu o voce surprinzător de gravă.

- Îmi pare rău, zise Luke, dorindu-şi din tot sufletul să se afle în altă parte.

- Nici mie nu-mi placi, continuă zîmbitor micuţul, frăţeşte solidar cu multiochiul, în dezaprobarea sa.

- Am spus că-mi pare rău.

Fie din pricina conversaţiei pe care o avea cu creatura asemănătoare unui rozător, fie din cauza prea multor şpriţuri, proprietarul ochilor răutăcioşi devenea din ce în ce mai agitat. Se aplecă, aproape răsturnîndu-se peste Luke şi-i scuipă în faţă un şuvoi de bolboroseli nedesluşite. Luke simţi ochii mulţimii aţintiţi asupra lui, pe măsură ce devenea din ce în ce mai nervos.

- "Îmi pare rău", îl îngînă batjocoritor omuleţul, beat criţă. Ne

insulţi? Ai grijă cum vorbeşti cu noi. Toţi sîntem căutaţi pentru crime, spuse el şi arătă spre prietenii lui beţi. Sînt condamnat la moarte în douăsprezece sisteme diferite.

- Atunci o să fiu atent, mormăi Luke.

Omuleţul trase un rînjet larg.

- Eşti un om mort.

După această replică, rozătorul scoase un rîgîit puternic. Era fie un semnal, fie un avertisment, pentru că toate speciile care se rezemaseră de bar se dădură de urgenţă înapoi, delimitînd un spaţiu împrejurul lui Luke şi a potrivnicilor lui.

Încercînd să salveze situaţia, Luke schiţă un zîmbet palid. Acesta i se stinse repede pe buze cînd văzu că cei trei îşi pregăteau armele portabile. Nu numai că nu le-ar fi putut rezista la toţi, dar nu avea nici cea mai mică idee despre cum funcţionau dispozitivele acelea ucigaşe.

- Nu merită să vă bateţi capul cu ăsta micu! spuse calm o voce.

Luke privi în sus, tresărind. Nu-l auzise pe Kenobi apropiindu-se.

- Hai, daţi-mi voie să vă fac la toţi cinste!

În loc de răspuns, monstrul masiv rînji hidos şi întinse un mădular enorm. Luîndu-l prin surprindere pe Luke, îl prinse pe după tîmple şi îl expedie ca pe un titirez prin încăpere; în drumul lui se lovi de mese şi răsturnă o cană imensă, plină cu un lichid urît mirositor.

Mulţimea se retrase şi mai în spate; din rîndurile acestora se ridicară cîteva mormăieli şi fornăieli de avertizare, căci monstruozitatea beată îşi scosese din toc un pistol ameninţător. Începu să-l agite în direcţia lui Kenobi.

Asta îl trezi la viaţă pe barmanul pînă acum neutru. În timp ce se apropia ocolind capătul barului, dar avînd grijă să nu intre în raza de acţiune a pistolului, le cerea stîngaci, gesticulînd ca un apucat:

- Nu trageţi! Nu trageţi! Nu aici!

Rozătorul clămpăni ameninţător către el, iar cel cu mulţi ochi şi arma ridicată îl învrednici cu un mormăit ameninţător.

În acea fracţiune de secundă în care arma şi atenţia posesorului ei nu mai fură îndreptate asupra lui, mîna bătrînului se strecură spre discul atîrnat la brîu. Bondocul începu să strige cînd o lumină alb-albăstruie mistuitoare străluminǎ

semiîntunericul cîrciumii.
Nu apucă să-şi termine ţipătul. Totul se petrecu într-o clipită; omul se trezi zăcînd peste bar, gemînd şi scheunînd în timp ce-şi privea ciotul unui braţ. Între începutul şi sfîrşitul acelui strigăt retezat, rozătorul fusese despicat perfect în două, mai jos de mijloc, jumătăţile căzînd în direcţii opuse. Gigantul multiocular îl privea încă, prostit, pe bătrînul ce sătea nemişcat în faţa lui ţinîndu-şi, cu un calm imperturbabil, sabia ridicată într-o anumită poziţie, deasupra capului. Pistolul cromat al creaturii trase un singur foc, făcînd o gaură în uşa barului. Apoi torsul său fu despicat, cele două bucăţi cauterizate căzînd fără viaţă pe podeaua rece.
Numai în clipa aceea lui Kenobi îi scăpă umbra unui oftat: numai atunci trupul său păru că se relaxează. Îşi lăsă sabia laser în jos apoi o ridică din nou încetişor într-o mişcare reflexă de salut care se încheie după ce-şi dezactivă arma şi şi o agăţă, devenită acum inofensivă la şold.
Acea mişcare de final sparse liniştea apăsătoare care se lăsase în încăpere. Se reluară conversaţiile, mişcarea pe scaune, cloncănitul cănilor, ulcioarelor şi al altor recipiente cu băutură de pe mese. Barmanul, însoţit de cîteva ajutoare, veni să evacueze dezgustătoarele cadavre. Beţivul mutilat se pierdu fără o vorbă în mulţime, bălăngănindu-şi ciotul braţului şi considerîndu-se norocos.
După toate aparenţele, cîrciuma revenise la starea iniţială, cu o singură excepţie: lui Ben Kenobi i se rezervase un loc respectabil la bar.
Luke de-abia auzea proaspăt reluata conversaţie. Era încă şocat de rapiditatea cu care se dăduse lupta şi de îndemînarea surprinzătoare a bătrînului. În timp ce gîndurile i se limpezeau şi se îndrepta spre Kenobi, putu auzi frînturi de discuţii în jurul lui. Majoritatea dezbăteau cît de perfectă şi curată chiar fusese lupta.
- Eşti rănit, Luke, observă Kenobi plin de solicitudine.
Luke îşi pipăi umflătura pe care i-o făcuse creatura aceea imensă atunci cînd îl lovise.
- Eu..., începu el să spună, dar Kenobi îl întrerupse.
De parcă nu s-ar fi întîmplat nimic, îi arătă spre matahala păroasă care-şi făcea loc prin mulţime, îndreptîndu-se spre ei.
- Acesta este Chewbacca, îi explică el cînd antropoidul li se

alătură la bar. Este ofiţer secund pe o navă care ar putea fi potrivită scopurilor noastre. Ne va conduce chiar acum la căpitanul şi proprietarul ei.

- Pe-aici, mormăi wookieul - sau cel puţin aşa i se păru lui Luke.

În orice caz, gestul de "urmaţi-mă" cu care namila îşi însoţise vorbele era lipsit de echivoc. Se înfundară în adîncul barului, cu wookieul în faţă, deschizîndu-le drum asemeni unei sape de foraj.

Afară, în faţa cîrciumii, 3PO se fîţîia nervos pe lîngă spider. Aparent degajat, R2-D2 intrase într-o conversaţie electronică cu un alt R2 de un roşu strălucitor, proprietatea unui client al cîrciumii.

- De ce-o fi durînd atît de mult? S-au dus să închirieze o navă... nu o flotă.

3PO se opri brusc, făcîndu-i lui R2 un semn discret să tacă. Apăruseră două uniforme imperiale. Aproape în aceeaşi clipă, din adîncurile barului, le ieşi în întâmpinare un bărbat neîngrijit.

- Nu-mi prea place chestia asta, murmură robotul înalt.

Luke îşi însuşise băutura altcuiva de pe tava unui chelner, în timp ce se îndreptau spre fundul cîrciumii. Sorbea din ea cu înghiţituri mici, cu aerul ameţit al cuiva care se ştie sub protecţia divină. Chiar atît de în siguranţă nu era el, dar în compania lui Kenobi şi a uriaşului wookie începea să creadă că nimeni din bar nu-i va arunca nici măcar o privire urîtă.

Într-un separeu se întîlniră cu un tînăr cu trăsături ascuţite, poate cu cinci ani mai mare decît Luke, poate cu doisprezece - era greu de spus. Afişa acea francheţe specifică unei persoane foarte încrezătoare - sau uneia nesănătos de nepăsătoare. Cînd îi văzu apropiindu-se, bărbatul trimise prostituata pe care o ţinea pe genunchi in drumul ei, şoptindu-i ceva care-i stîrni acesteia un rînjet larg şi aproape neuman.

Chewbacca îi mormăi ceva; acesta dădu din cap încuviinţînd şi privi în sus cu amabilitate la noii veniţi.

- Eşti destul de îndemînatic cu sabia aceea, bătrîne. Nu mai vezi în această parte a Imperiului pe cineva care s-o mînuiască

atît de bine.

Dădu pe gît o duşcă mare din lichidul din cană.

- Sînt Han Solo, căpitanul *Şoimului Mileniului,* şi dintr-o dată deveni foarte afacerist, intrînd în miezul problemei: Chewie îmi spune că eşti în căutarea unui mijloc de deplasare spre Alderaan.

- Aşa e, fiule. Dacă este o navă rapidă, îi spuse Kenobi.

Solo nu se mînie din cauza acelui "fiule".

- Navă rapidă? Vrei să spui că n-aţi auzit pînă acum de *Şoimul Mileniului?*

Kenobi părea amuzat.

- Ar fi trebuit?

- Este nava care a făcut cursa Kessel în mai puţin de douăsprezece subunităţi de timp standard, îi răspunse Solo indignat. Am depăşit nave galactice imperiale şi crucişătoare corelliene. Cred că e destul de rapidă pentru tine, bătrîne.

Furia lui se potoli repede.

- Ce transportăm?

- Numai pasageri. Eu, băiatul şi doi roboţi. Nu răspund la alte întrebări.

Solo îşi privi cana, apoi se uită în sus:

- Aveţi probleme pe-aici?

- Hai să spunem că am vrea să evităm încurcături cu Imperiul, răspunse Kenobi degajat.

- În ziua de azi ăsta poate fi un şiretlic. O să te coste-n plus.

Făcu nişte calcule în gînd.

- Cu totul, cam zece mii. În avans, şi adăugă cu un zîmbet: Nu răspund la alte întrebări.

Luke rămase cu gura căscată la pilot.

- Zece mii! Aproape că ne-am putea cumpăra nava noastră cu banii ăştia.

Solo ridică din umeri.

- Poate că da, poate că nu. În orice caz, aţi putea s-o pilotaţi?

- Te cred că da, i-o întoarse Luke ridicîndu-se. Nu sînt un pilot chiar aşa de neîndemînatic. Nu...

Simţi din nou strînsoarea sigură pe braţ.

- Nu avem aşa de mult la noi, explică Kenobi. Dar îţi putem da două mii acum, plus alte cincisprezece cînd ajungem pe Alderaan.

Solo se aplecă în faţă, neîncrezător.

- Chiar vă puteţi permite suma asta?
- Ţi-i promit... din partea guvernului de pe Alderaan. În cel mai rău caz, veţi cîştiga doar o plată cinstită: două mii.
Dar Solo nu păru că auzise ultimele cuvinte.
- Şaptesprezece mii... Bine. Risc. V-aţi găsit nava. Dar ca să evitaţi neplăceri cu imperialii, ar fi bine s-o ştergeţi de-aici; altfel nici *Şoimul Mileniului* nu vă va mai fi de vreun folos.
Făcu un semn spre intrarea cîrciumii şi adăugă repede:
- Docul 94, la prima oră o dimineţii.

Patru soldaţi imperiali, rătăcind cu privirea de la mese la bar şi înapoi, la separeul din spate, intraseră în cîrciumă. Se auzeau mormăieli prin mulţime, dar de cîte ori ochii unuia dintre cei patru, bine înarmaţi, îi căutau pe protestatari, cuvintele îngheţau cu o repeziciune mohorîtă.
Îndreptîndu-se spre bar, ofiţerul de serviciu îi puse barmanului cîteva întrebări scurte.
Namila şovăi o clipă, apoi arătă spre fundul încăperii. În timp ce făcea asta, ochii i se bulbucau încetul cu încetul. Cei ai ofiţerului erau de nepătruns. Separeul spre care arătă era gol.

VII

În timp ce 3PO pîndea eventuala apariţie a altor trupe imperiale, Luke şi Ben îl aşezau pe R2-D2 în spatele spiderului.
- Dacă nava lui Solo este atît de rapidă pe cît se laudă el, totul o să meargă strună, zise bătrînul cu satisfacţie.
- Totuşi, două mii şi alte cincisprezece după ce aterizăm pe Alderaan!
- Nu cele cincisprezece mă îngrijorează, ci primele două, replică Kenobi. Mi-e teamă că va trebui să-ţi vinzi spiderul.
Luke îşi plimbă privirea pe spider, dar nici urmă din emoţia pe care o simţise cîndva la vederea lui - dispăruse împreună cu alte lucruri asupra cărora cel mai bine era să nu zăbovească cu gîndul.
- Foarte bine, consimţi Luke cu indiferenţă. Nu cred că o să mai am nevoie de el.

Dintr-un alt separeu, ales pentru poziţia sa avantajoasă, Solo şi Chewbacca îi urmăreau pe imperiali cum măsoară barul în lung şi-n lat. Privirile a doi dintre ei coborîră asupra corellianului. Wookieul scoase un mîrîit şi cei doi soldaţi grăbiră întrucîtva pasul.

Solo întoarse un zîmbet sardonic spre partenerul său.

- Chewie, afacerea asta ne-ar putea salva vieţile. Şaptesprezece mii! clătină din cap uluit. Se pare, că cei doi sînt într-adevăr disperaţi. Mă întreb pentru ce-or fi urmăriţi. Dar am rămas înţeleşi, nici o întrebare. Plătesc destul pentru asta. Hai s-o luăm din loc. *Şoimul* nu-şi face revizia singur.

- Pleci undeva, Solo?

Corellianul nu reuşi să identifice vocea care se auzea dintr-un translator electronic. Dar nu-i fu greu să-l recunoască pe vorbitor sau arma pe care acesta i-o vîrîse în coaste.

Creatura era bipedă, aproximativ de mărimea unui om, dar capul ei era ceva de neimaginat dacă nu acceptai comparaţia cu un stomac întors pe dos. Avea nişte ochi imenşi, faţetaţi şi bulbucaţi pe un chip de un verde ca mazărea, o creastă cu ţepi scurţi pe craniul ţuguiat, iar gura şi nările alcătuiau un rît ca de tapir.

- La drept vorbind, replică încet Solo, chiar mă pregăteam să-l văd pe şeful tău. Poţi să-i spui lui Jabba că am banii pe care i-i datorez.

- Asta ai spus şi ieri şi săptămîna trecută - şi acum două săptămîni. Prea tîrziu, Solo. Nu mă mai întorc la Jabba cu încă una din minciunile tale.

Dar de data asta chiar am banii! protestă Solo.

- Foarte bine. Dă-mi-i acum, te rog.

Solo se aşeză încet pe scaun. Trimişii lui Jabba erau gata oricînd să apese pe trăgaci. Creatura luă loc pe scaunul din faţa lui, cu botul armei urîte îndreptat spre pieptul lui Solo.

- Nu-i am la mine. Spune-i lui Jabba...

- Cred că-i prea tîrziu. Jabba ar prefera nava ta.

- Peste cadavrul meu, replică acru corellianul.

Creatura nu păru impresionată.

- Dacă insişti. Vii afară cu mine, sau s-o fac aici?

- Nu cred că le-ar place încă un omor aici, remarcă Solo.

Din translatorul creaturii se auzi ceva ca un rîs.

- Mai că nu vor observa. Ridică-te, Solo. Aştept clipa asta de-

atîta timp. M-ai umilit ultima oară în faţa lui Jabba cu scuzele tale pioase.

- Cred că ai dreptate.

Acel colţ al cîrciumii se lumină şi se umplu de zgomot şi cînd acestea păliră, din străinul onctuos nu mai rămăsese decît o pată subţire, fumegîndă pe podeaua de piatră.

Solo îşi retrase mîna de sub masă şi împreună cu ea şi arma încă fierbinte. Cîţiva dintre clienţii cîrciumii îl priveau buimăciţi, alţii cloncăneau mai pricepuţi. Ştiuseră că acea creatură comisese o greşeală fatală oferindu-i lui Solo prilejul să-şi ascundă mîinile sub masă.

- E nevoie de unul mult mai priceput, ca sa-l termine pe unul ca mine. Jabba s-a calicit întotdeauna cînd a fost vorba să-şi plătească oamenii.

Părăsind separeul împreună cu Chewbacca, îi aruncă din mers barmanului un pumn de monezi.

- Scuzaţi deranjul. Întotdeauna am fost un client dificil.

Soldaţi înarmaţi pînâ-n dinţi se deplasau grăbiţi pe o străduţă, aruncînd din cînd în cînd priviri chiorîşe fiinţelor îmbrăcate posac, vînzători amulanţi de mărfuri exotice în chioşcuri mici şi dărăpănate. Aici, în sectoarele centrale din Mos Eisley, zidurile erau înalte şi înguste, conferind străduţelor un aspect de tunel.

Nimeni nu privea în urma lor furios; nimeni nu blestema şi nu striga obscenităţi. Aceşti soldaţi blindaţi circulau sub împuternicire imperială, cu armele expuse obraznic la vedere şi activate. Pretutindeni, oameni, neoameni şi roboţi stăteau ghemuiţi în pragul uşilor murdare. Printre maldărele de gunoaie şi mizerie, discutau şi încheiau tranzacţii de o legalitate dubioasă.

Un vînt fierbinte străbătu şuierînd străduţa şi soldaţii strînseră rîndurile. Precizia şi organizarea lor trădau teama faţă de astfel de cartiere sufocante.

Unul dintre ei se opri să încerce o uşă; era bine încuiată şi zăvorîtă. Un om murdar de nisip ce se tîra prin preajmă îi adresă nişte cuvinte pe jumătate incoerente. Ridicînd în sinea lui din umeri, soldatul îi aruncă o privire acră nebunului, pornind-o în josul străzii ca să-şi ajungă din urmă camarazii.

Aceştia erau deja departe cînd uşa se deschise, trosnind din balamale şi dinăuntru se iţi o faţă metalică. În dreptul piciorului lui 3PO, o formă bondoacă se chinuia şi ea să vadă ceva.

- Aş fi preferat să merg cu stăpînul Luke decît să stau aici cu tine. Totuşi, ordinele sînt ordine. Nu ştiu prea exact care-i necazul, dar mai mult ca sigur că e din vina ta.

R2 răspunse cu un piuit aproape indescriptibil: un fel de chicotit.

- Controlează-ţi vocabularul! îl preveni robotul mai înalt.

În parcarea prăfuită, spiderele vechi şi alte mijloace de transport mai puternice încă folosibile, puteau fi numărate pe degetele de la o mînă. Dar nu aceasta era grija lui Luke şi a lui Ben, aşa cum stăteau tîrguindu-se cu proprietarul înalt, al cărui aspect aducea cu cel al unei insecte. Nu se aflau aici ca să cumpere, ci ca să vîndă.

Trecătorii nu-i învredniceau pe cei ce se tîrguiau nici măcar cu o privire curioasă. Zilnic, în Mos Eisley, aveau loc sute de astfel de tranzacţii şi cu ele se îndeletniceau numai negociatorii şi nimeni altcineva.

În cele din urmă, încetă orice schimb de scuze şi ameninţări. Proprietarul finaliză vînzarea, înmînîndu-i lui Luke cîteva piese mici metalice, cu zgîrcenia cu care-ar fi donat fiole cu propriul lui sînge. Luke şi insectoidul îşi luară un formal rămas bun şi se despărţiră, fiecare dintre ei convins că el era cel care ieşise mai cîştigat din afacere.

- Spunea că e tot ce poate face. De cînd a apărut modelul XP-38, spiderele nu mai au căutare, oftă Luke.

- Nu fi aşa descurajat, îl dojeni Kenobi. Atît cît ţi-a dat, ne va ajunge. Mai am cît să completez suma.

Părăsiră strada prinpipală şi o cotiră pe o alee, trecînd pe lîngă un roboţel care mîna un ciopor de creaturi asemănătoare unor pui de furnicar. Pe cînd dădeau colţul, Luke căută din ochi licărirea acum stingheră a bătrînului său spider ,ultima lui legătură cu viaţa de pînă atunci. Apoi, nu mai avu timp să privească în urmă.

Ceva scund şi negricios, ce putea fi o făptură umană sub toate acele straturi de veşminte care o acopereau, ieşi din umbră după ce Luke şi Ben se îndepărtară. Continuă să

privească în urma lor pînă ce aceştia se făcură nevăzuţi la o altă cotitură.

Intrarea în docul în care se afla mica navă galactică în formă de farfurie era blocată complet de şase siluete umane şi neumane. Dintre acestea, primele erau cu mult mai groteşti decît celelalte. Un imens cazan mobil de muşchi şi grăsime, din care se înălţa un cap păros şi plin de cicatrice, examina cu satisfacţie semicercul asasinilor înarmaţi.

Făcu un pas înainte din centrul acelei semiluni şi strigă spre navă:

- Ieşi afară, Solo. Eşti încercuit.

- Dacă-i aşa, să ştii că stai cu faţa în direcţie greşită, se auzi o voce calmă.

Jabba Huttezul sări în sus - o privelişte ieşită din comun. Lacheii săi se răsuciră şi ei - Han Solo şi Chewbacca se aflau în spatele lor.

- Vezi, Jabba, te aşteptam.

Nici nu m-am îndoit că aşa vei face, zise Jabba, mulţumit şi alarmat deopotrivă de faptul că nici Solo, nici marele vookie nu păreau să fie înarmaţi.

- Nu sînt eu genul care să fugă, spuse Solo.

- Să fugi? De ce să fugi? i-o întoarse Jabba.

Aparenta absenţă a armelor îl îngrijora pe Jabba mai mult decît i-ar fi convenit să admită în sinea sa. Ceva nu era în regulă şi ar fi fost preferabil să nu ia decizii pripite înainte de a descoperi ce anume.

- Han, băiatule, uneori mă decepţionezi. Aş vrea doar să ştiu de ce nu mi-ai plătit... aşa cum trebuia s-o faci de foarte multă vreme. Şi de ce a trebuit să-l cureţi pe sărmanul Greedo? După toate prin care am trecut împreună, tu şi eu...

Solo zîmbi în colţul gurii.

- Las-o baltă, Jabba. N-a mai rămas sentiment în tine nici cît să aline durerile unei bacterii orfane. Cît despre Greedo, l-ai trimis să mă omoare.

- De ce-aş fi făcut asta, Han? protestă surprins Jabba. Eşti cei mai bun contrabandist din gaşcă. Eşti prea valoros ca să te curăţ. Greedo nu făcea decît să transmită îngrijorarea mea firească faţă de amînările tale. N-avea de gînd să te omoare.

- Ba eu aş zice că da. Data viitoare să nu-mi mai trimiţi pe vreun dobitoc dintr-ăsta. Dacă ai ceva de spus, vino chiar tu în persoană să stai de vorbă cu mine.

Jabba clătină din cap şi fălcile îi tremurară - ecou leneş al durerii sale prefăcute.

- Han, Han... Dacă n-ar fi trebuit să te debarasezi de încărcătura aia de mirodenii! Înţelegi? Pur şi simplu nu pot să fac o excepţie... Unde aş ajunge dacă fiecare pilot care face cntrabandă pentru mine s-ar debarasa de încărcătură la primul semn al apariţiei unei nave de război imperiale? Şi pe urmă, cînd îi cer despăgubiri, pilotul să-mi arate buzunarele goale. Nu e o afacere rentabilă. Pot fi generos şi iertător, dar nu pînă la a da faliment.

- Ştii, Jabba, uneori mi se poate întîmpla şi mie. Credeai că am făcut vînt mirodeniilor doar pentru că mă săturasem de mirosul lor? Am vrut să ţi le transport tot atît de mult pe cît ai vrut tu să le primeşti. Nu am avut de ales.

Din nou, zîmbetul acela sardonic.

- Aşa cum spui tu, sînt prea valoros ca să fiu curăţat. Dar am o cursă charter acum şi pot să-ţi plătesc tot, plus încă ceva. Mai am însă nevoie de puţin timp. Îţi pot da un aconto de o mie, restul peste trei săptămîni.

Namila păru că gîndeşte, apoi se adresă nu lui Solo, ci oamenilor lui:

- Lăsaţi armele în jos.

Îşi întoarse privirea şi zîmbetul răpitor către corellian, care aştepta prudent.

- Han, băiatule, fac asta numai pentru că eşti cel mai bun şi voi mai avea nevoie de tine cîndva. Aşa că, prin mărinimia sufletului meu şi graţie inimii mele iertătoare - şi pentru, hai să spunem, douăzeci la sută în plus - îţi mai acord încă puţin timp.

Glasul îi deveni brusc reţinut.

- Dar asta e ultima oară. Dacă mă decepţionezi încă o dată, dacă tratezi generozitatea mea cu rîsul tău batjocoritor, voi pune un preţ atît de mare pe capul tău, încît nu vei reuşi să te apropii de un sistem civilizat tot restul vieţii tale pentru că pretutindeni numele şi chipul tău vor fi cunoscute multor oameni care-ţi vor lua cu plăcere gîtul pentru a zecea parte din cît am să le promit.

- Mă bucur că-mi doreşti binele, tot atît de mult ca şi mine,

replică amabil Solo, trecînd împreună cu Chewbacca pe sub privirile fixe ale asasinilor plătiţi. Nu te nelinişti, Jabba, îţi voi plăti. Dar nu pentru că mă ameninţi. Îţi voi plăti... pentru că aşa vreau eu.

- Începe acum cercetarea cosmodromului principal, declară comandantul, ce trebuia să alterneze mersul cu fuga pentru a ţine pasul cu Darth Vader.

Adîncit în gînduri, Lordul Întunecat străbătea unul dintre culoarele principale ale staţiei de luptă, urmat de cîţiva aghiotanţi.

- Au şi început să sosească rapoartele, continuă comandantul. E numai o chestiune de timp pînă să găsim roboţii.

- Trimite întăriri dacă e necesar. Nu lua în seamă protestele guvernatorului planetar... Trebuie să intru în posesia roboţilor. Numai speranţa că acele informaţii vor fi folosite împotriva noastră este cheia rezistenţei ei la interogatorii.

- Înţeleg, Lord Vader. Pînă atunci însă trebuie să ne pierdem timpul cu planul prostesc al guvernatorului Tarkin de a o face să mărturisească.

- Am ajuns la docul 94, le spuse Luke lui Kenobi şi roboţilor, cu care se reîntîlniseră. Şi uite-l pe Chewbacca. Pare agitat.

Într-adevăr, marele wookie îşi flutura braţele pe deasupra capetelor mulţimii şi bălmăjea ceva cu voce tare în direcţia lor. Grăbiră pasul, fără ca vreunul dintre ei să observe silueta pitică, înveşmîntată în negru, care îi urmărise încă de la parcajul de vehicule.

Creatura se retrase în pragul uşii şi scoase dintr-un toc, pierdut printre nenumăratele falduri ale pelerinei sale, un transmiţător minuscul. Acesta arăta mult prea nou şi prea modern pentru a fi achiziţia unui specimen atît de decrepit şi totuşi, cel care-l mînuia vorbea în el cu o siguranţă fermă.

Docul 94, observă Luke, nu era diferit ca înfăţişare de o mulţime de alte docuri cu nume grandioase, răspîndite pe cuprinsul localităţii Mos Eisley. În mare, era alcătuit dintr-o rampă de intrare şi un bazin artificial săpat în solul stîncos.

Acesta servea ca zonă de filtrare a efectelor motoarelor antigravitaţionale de gradul I, cu ajutorul cărora toate navele cosmice părăseau cîmpul gravitaţional al planetei.

Matematica astronautică era destul de simplă chiar şi pentru Luke. Antigravitaţia putea opera numai dacă exista un cîmp gravitaţional suficient de puternic pentru a impune o reacţie negativă - ca aceea a unei planete -, în timp ce călătoria în hiperspaţiu nu putea avea loc decît dacă nava se afla în afara oricărui cîmp gravitaţional. De aici, necesitatea unui sistem dublu de propulsie pentru orice navă intergalactică.

Ca majoritatea docurilor din Mos Eisley, şi acesta era excavat şi executat cu zgîrcenie şi la repezeală. Marginile sale în pantă se fisurau pe alocuri, căci nu erau finisate ca cele de pe planetele mai populate. Luke simţi că acesta alcătuieşte decorul ideal pentru nava spre care îi conducea Chewbacca.

Elipsoidul acela uzat, care numai cu greu putea purta denumirea de navă, părea construit din fragmente şi componente de carenă veche, considerate ca irecuperabile de altă navă. Era o minune că nu se desfăcea în bucăţi, gîndi Luke. Încercarea de a-şi închipui acest vehicul plutind prin spaţiu i-ar fi provocat un acces de isterie... dacă situaţia n-ar fi fost atît de gravă. Dar să-ţi treacă prin minte că ai putea călători spre Alderaan în aşa ceva...

- Ce gunoi! murmură el în cele din urmă, nemaiputînd să-şi înfrîneze sentimentele.

Se aflau deja pe rampă, în drum spre portul descoperit.

- Cu siguranţă n-ar face faţă în hiperspaţiu!

Kenobi nu comenta, nu făcu decît un semn arătînd spre port, de unde le venea cineva în întîmpinare.

Fie că avea un auz extraordinar de fin, fie că era obişnuit cu reacţia pe care *Şoimul Mileniului* o provoca în eventualii pasageri, Solo le mărturisi, apropiindu-se de ei:

- Poate că nu arată cine ştie ce, dar funcţionează excelent. Chiar eu i-am făcut cîteva modificări nemaiîntîlnite. În afară de pilotaj, îmi place să fac şi mici reparaţii. Atinge cinci factori peste viteza luminii.

Luke se scărpină în cap, încercînd să reevalueze nava prin perspectiva afirmaţiilor proprietarului ei. Ori corellianul era cel mai mare mincinos din această regiune a galaxiei, ori nava nu arăta chiar cît valora. Luke se gîndi încă o dată, retrospectiv la

povaţa bătrînului Ben, de a nu se încrede în impresiile de moment, şi hotărî să-şi amîne evaluarea navei şi a pilotului ei pînă după ce îi va fi văzut în acţiune.

Chewbacca rămăsese în urmă, la intrarea în doc. Acum venea în goană pe rampă ca un vîrtej păros, turuind agitat spre Solo. Pilotul îl ascultă cu stăpînire de sine, dînd din cap la răstimpuri, apoi îi dădu o comandă scurtă. Wookieul se năpusti în navă, oprindu-se numai ca să-i îndemne pe ceilalţi să-l urmeze.

- Se pare că trebuie să ne grăbim puţin, zise Solo misterios, aşa că dacă intraţi mai repede în navă, pornim imediat.

Luke era cît pe ce să întrebe ceva, dar Kenobi îl îndemnă să urce. Roboţii îi urmau.

Odată ajuns înăuntru, Luke privi puţin surprins cum corpolentul Chewbacca, răsucindu-se şi contorsionîndu-se, încerca să-şi facă loc pe scaunul pilotului, care, în ciuda transformărilor suferite, era departe de a suporta firesc acea formă greoaie. Wookieul apăsă cîteva butoane cu nişte degete aparent prea mari pentru această îndeletnicire. Labele lui imense se mişcau cu o graţie uimitoare deasupra panoului de comandă.

De undeva, din interiorul navei, se ridică un zumzet grav: motoarele fuseseră pornite. Aşezaţi pe locurile libere din culoarul principal, Luke şi Ben îşi puneau centurile de siguranţă.

La intrarea în doc, din falduri întunecate de veşminte se ivi un bot prelung şi, de o parte şi alta a acelui imens proboscis, ochii priviră încordaţi. Se întoarseră împreună cu capul, căci opt soldaţi imperiali se apropiau grăbiţi şi, cum poate era de aşteptat, se îndreptară ţintă spre acea siluetă enigmatică care-i şopti ceva şefului, gesticulînd spre doc. Probabil că informaţia era supărătoare. Activîndu-şi armele şi ridicîndu-şi-le în poziţie de tragere, soldaţii se năpustiră în grup compact, spre intrarea în doc.

Lui Solo îi atrase atenţia un licăr de lumină reflectat de o suprafaţă metalică în mişcare: se arătau deja siluetele nedorite ale primilor soldaţi. Era puţin probabil, gîndi Solo, că veniseră pînă acolo doar ca să-i întrebe de sănătate. Bănuiala lui se confirmă înainte de a apuca să protesteze împotriva pătrunderii

lor abuzive în doc, căci o parte din ei se lăsară în genunchi şi deschiseră focul asupra lui. Solo se chirci, retrăgîndu-se înăuntru şi strigă spre prova:

- Chewie, scuturile deflectoare... repede! Scoate-ne de-aici!

Răspunsul veni sub forma unui muget gutural.

Relativ protejat de intrarea în navă, Solo îşi scoase pistolul şi reuşi să răspundă agresorilor cu cîteva focuri. Înţelegînd că prada lor nu era nici neajutorată, nici în agonie, soldaţii descoperiţi se aruncară în lături, adăpostindu-se.

Zumzăitul grav se preschimbă într-un fel de scîncet, apoi într-un urlet asurzitor, exact în momentul în care Solo atinse un buton de acţionare rapidă. Brusc, chepengul de deasupra se trînti cu zgomot.

În timp ce soldaţii se retrăgeau bulucindu-se spre ieşirea din doc, pămîntul începu să se cutremure. În goana lor, se ciocniră de un al doilea pluton care tocmai se îndrepta într-acolo, ca răspuns prompt la apelul de alertă. Unul dintre soldaţi, gesticulînd ca un apucat, încerca să explice ofiţerului inferior nou-venit ce se petrecuse.

Odată ce acesta, gîfîind, termină ce avea de spus, ofiţerul scoase un radio-telefon compact şi răcni în el:

- Puntea de control... Încearcă să ne scape! Trimiteţi tot ce vă stă la dispoziţie după această navă.

Pe tot cuprinsul aeroportului din Mos Eisley începu să răsune alarma, răspîndindu-se dinspre docul 94 în cercuri concentrice de îngrijorare.

Cîţiva soldaţi ce patrulau pe o străduţă reacţionară la alarma generală în acelaşi timp în care văzură micul cargou ridicîndu-se graţios pe cerul senin de deasupra oraşului. Se făcu mic cît o gămălie înainte ca ei să apuce să ridice armele.

Luke şi Ben îşi desfăcuseră deja centurile cînd Solo trecu pe lîngă ei, îndreptîndu-se spre carlingă cu pasul uşor şi degajat al celui obişnuit cu zborurile intergalactice. Ajuns acolo, mai mult se prăbuşi decît se aşeză în scaunul pilotului şi începu îndată să verifice semnalele şi cotele afişate. În scaunul de lîngă el, Chewie mormăia şi mîrîia ca un motor de spider prost reglat. Întoarse spatele comenzilor din faţa sa şi înfipse un deget în ecranul de urmărire.

Solo îi aruncă o privire din colţul ochilor, apoi se răsuci enervat spre propriul său panou.

- Ştiu... ştiu... se pare că sînt vreo trei distrugătoare. Cineva are ceva cu pasagerii noştri, mai mult ca sigur. De data asta ne-am băgat în bucluc. Încearcă să-i ţii cumva la distanţă, pînă cînd am să izbutesc să termin programarea pentru saltul supraluminic. Reglează unghiul deflectoarelor, ca să ne apere cît mai bine.

Cu aceste cuvinte încheie conversaţia cu uriaşul wookie, în timp ce mîinile sale începuseră deja să meşterească la terminalele computerului. Solo nici măcar nu se întoarse cînd o mică formă cilindrică apăru în cadrul uşii din spatele lui. R2 piui cîteva observaţii, apoi o luă din loc.

Scannerele amplasate în spate afişau imaginea galbenă şi neprietenoasă a lui Tatooine, care se făcea tot mai mic pe măsură ce ei se îndepărtau rapid de el. Dar nu suficient de rapid pentru cele trei puncte luminoase ce indicau prezenţa navelor de război imperiale aflate pe urmele lor.

Dacă Solo ignorase apariţia lui R2, în momentul în care în carlingă intrară cei doi oameni, se întoarse cu totul spre ei.

- Mai vin două din direcţii diferite, le spuse el, cercetînd aparatele. Încearcă să ne facă ţăndări înainte să accelerăm. Cinci interceptoare... Ce naiba aţi făcut de ne-aţi pricopsit cu ei?

- Nu poţi să măreşti distanţa? întrebă sarcastic Luke, ignorînd întrebarea pilotului. Mi se pare că ai spus că acest obiect este rapid.

- Ai grijă cum vorbeşti, puştiule... Altfel ai să te trezeşti că-ţi iei zborul spre casă. În primul rînd, sînt prea mulţi... Dar o dată ce-am făcut saltul în hiperspaţiu, vom fi în siguranţă.

Zîmbi cu subînţeles.

- Nimeni nu poate urmări cu precizie o navă care zboară cu viteza luminii. În plus, ştiu cîteva şmecherii care-ar trebui să ne piardă urma, aiurind orice codiţă, oricît de perseverentă ar fi ea. Aş fi preferat să ştiu dinainte că sînteţi atît de cunoscuţi.

- De ce? întrebă Luke provocator. Ne-ai fi refuzat?

- Nu neapărat, replică corellianul, refuzînd să-şi iasă din sărite. Dar pe cuvîntul meu că v-aş fi pus să plătiţi mai mult.

Lui Luke îi stătu pe limbă să-i răspundă ceva. Nu mai avu cînd s-o facă. Îşi aruncă braţele în sus, ferindu-şi chipul de strălucitoarea flamă roşie ce conferi temporar spaţiului

întunecat de dincolo de hublouri, aspectul suprafeţei unui soare.

Kenobi, Solo şi chiar Chewbacca făcură la fel, căci datorită proximităţii exploziei, scutul fototropic aproape că fusese perforat.

- De-abia de acum încolo situaţia devine interesantă, mormăi Solo.

- Cît mai avem pînă la salt? întrebă calm Kenobi, fără să lase impresia că-l îngrijora faptul că, din clipă în clipă, puteau înceta cu toţii să mai existe.

- Ne aflăm încă sub influenţa gravitaţională a lui Tatooine, răspunse sec Solo. Mai sînt cîteva minute pînă cînd computerul de navigaţie va putea compensa şi efectua un salt precis. Aş putea trece peste decizia lui, dar atunci, probabil că motorul s-ar face ţăndări. Şi asta mi-ar căptuşi frumos nava şi cu nişte rămăşiţe metalice, pe lîngă voi.

- Cîteva minute... murmură Luke, privind ecranul. La viteza cu care vin...

- Călătoria prin hiperspaţiu nu e o treabă la fel de uşoară ca împrăştiatul insecticidului peste recoltă, puştiule. Ai încercat vreodată să calculezi un salt supraluminic?

Luke se văzu silit să clatine din cap.

- Nu e de glumit. Ce-ai zice dacă ne-am grăbi şi-am trece drept printr-o stea sau printr-un alt fenomen spaţial prietenos, ca de pildă o gaură neagră? Asta ar pune capăt imediat călătoriei noastre.

Noi explozii străluminară nava, în ciuda eforturilor lui Chewbacca de a ieşi din raza de acţiune a distrugătoarelor.

Pe panoul de bord al lui Solo începu să pîlpîie o lumină roşie de avertizare.

- Ce-i asta? întrebă nervos Luke.

- Pierdem un scut deflector, îl informă Solo cu aerul unui om aflat pe punctul de a i se scoate un dinte. Mai bine v-aţi pune centurile de siguranţă. Mai avem puţin şi vom face saltul. Ar fi rău de noi dacă ne-ar lovi chiar în momentul acela.

În compartimentul central, 3PO se fixa deja în scaunul său cu braţele-i metalice mai puternice şi mai sigure decît o centură de siguranţă. Şocurile din ce în ce mai puternice, produse de descărcările de energie asupra deflectorilor navei, îl zgîlţîiau pe R2 înainte şi înapoi:

- Chiar era necesar drumul ăsta? se întrebă disperat 3PO.

Uitasem cît de mult urăsc călătoriile galactice.

Amuţi cînd apărură Luke şi Ben pentru a se instala pe locurile lor şi a-şi pune centurile de siguranţă.

În mod ciudat, Luke se gîndea la un cîine de-al lui, de demult, atunci cînd ceva extraordinar de puternic smulse nava cu o forţă titanică.

Amiralul Motti intră în tăcuta sală de conferinţe. Pe chipul lui se reflecta, în dungi subţiri, lumina provenind de la sursele liniare din pereţi.

Îşi îndreptă privirea spre locul unde guvernatorul Tarkin stătea în faţa vizorului curbat şi se înclină uşor. Deşi prin acesta se vedea un mic smarald, dovada faptului că se apropiau de o nouă planetă, Motti anunţă oficial:

- Am pătruns în sistemul Alderaan. Aşteptăm ordinele dumneavoastră.

Dinspre uşă se auzi un semnal de avertizare şi Tarkin făcu un gest de falsă curtenie spre amiral.

- Mai aşteaptă o clipă, Motti.

Uşa culisă lateral şi înăuntru păşi Leia Organa, între doi gardieni înarmaţi, urmată de Darth Vader.

- Eu sînt..., începu Tarkin.

- Ştiu cine eşti, îi trînti ea, Guvernatorul Tarkin. Mă aşteptam să te găsesc în lesa lui Vader. Mi s-a părut că-ţi recunosc duhoarea unică cînd am păşit întîia oară la bordul acestei staţii.

- Încîntătoare pînă la sfîrşit, declară Tarkin într-o manieră care sugera că numai încîntat nu era. Nici nu ştiţi cît de greu mi-a fost să vă semnez ordinul de execuţie.

Pe chip i se instală o expresie de durere prefăcută.

- Bineînţeles, dacă aţi fi cooperat cu noi în această investigaţie, lucrurile ar fi stat altfel. Lord Vader m-a informat că rezistenţa dumneavoastră la metodele noastre tradiţionale de anchetă...

- Tortura, adică, replică ea cu o voce puţin tremurată.

- Hai să nu ne jucăm de-a semantica, zîmbi Tarkin.

- Sînt surprinsă că ai avut curajul să-ţi asumi răspunderea de a da un ordin.

Tarkin oftă în silă.

- Sînt un om devotat cauzei şi puţine sînt plăcerile pe care mi

le rezerv. Una dintre ele este aceea de a vă invita, înainte de execuţie, la o mică ceremonie. Aceasta va conferi staţiei de luptă statutul de operaţionalitate şi va certifica, în acelaşi timp, intrarea într-o nouă eră, aceea a supremaţiei tehnice imperiale. Această staţie va închide, o dată pentru totdeauna, lanţul imperial în jurul milioanelor de sisteme galactice, aflate sub stăpînirea noastră. Alianţa dumneavoastră meschină nu ne va mai stîrni îngrijorarea. După demonstraţia de azi, nimeni nu va mai îndrăzni să se împotrivească decretului imperial, nici chiar Senatul.

Organa îl privi cu dispreţ:

- Nu cu de-a sila veţi ţine Imperiul unit. Unirea n-a putut fi niciodată menţinută cu de-a sila cine ştie cît. Cu cît strînsoarea va fi mai puternică, cu atît mai multe sisteme ţi se vor scurge printre degete. Eşti prost, guvernatorule. Proştii se îneacă bînd din paharul propriilor iluzii.

Cu o faţă de un galben mortuar, Tarkin vînji asemeni unui craniu.

- Ar fi interesant de ştiut ce modalitate de execuţie îţi pregăteşte Lord Vader. Sînt sigur că va face cea mai potrivită alegere pentru tine... şi pentru el. Dar înainte de a ne despărţi trebuie să-ţi demonstrăm puterea acestei staţii o dată pentru totdeauna, într-o manieră definitivă. Într-un fel, ai determinat alegerea subiectului. Din moment ce te-ai dovedit recalcitrantă în a ne da informaţii despre cuibul rebelilor, am hotărît să alegem, ca o alternativă, planeta ta de baştină.

- Nu, nu se poate! Alderaan este o lume paşnică, lipsită de apărare. N-aveţi dreptul...

- Ai prefera altă ţintă? Poate una militară? Ochii lui Tarkin străluciră; ridică din umeri şi continuă: M-am săturat de jocurile astea. Pentru ultima oară, unde este baza rebelilor?

O voce anunţa printr-un difuzor ascuns vederii că se apropiaseră de sistemul gravitaţional al lui Alderaan, la aproximativ şase diametre planetare.

- Dantooine, şopti ea, privind în jos spre punte, fără urmă de sfidare în glas. Sînt pe Dantooine.

Tarkin scoase un oftat de satisfacţie, apoi se întoarse spre silueta întunecată din apropiere.

- Vezi, Lord Vader? Poate fi rezonabilă.

Îşi îndreptă atenţia spre ceilalţi ofiţeri.

- După ce terminăm cu acest mic test ne vom grăbi spre Dantooine. Puteţi începe operaţiunea, domnilor.

Trebuiră să treacă cîteva clipe pentru ca vorbele lui Tarkin, atît de simplu rostite, să fie înţelese.

- Ce? strigă Organa în cele din urmă.

- Dantooine, explică Tarkin, cercetîndu-şi degetele, este prea departe de centrele populate ale Imperiului, ca să servească ca subiect demonstraţiei noastre. Ne trebuie o planetă localizată mai central. Nu-ţi fie teamă, ne vom ocupa şi de prietenii de pe Dantooine cît de curînd.

- Dar ai spus..., protestă Organa.

- Singurele cuvinte cu înţeles sînt ultimele pe care le-am rostit, o întrerupse Tarkin şfichiuitor. Vom proceda la distrugerea lui Alderaan, aşa cum am planificat. Apoi vei participa, împreună cu noi, la spectacolul distrugerii planetei Dantooine, centrul acestei rebeliuni studipe şi inutile, făcu un semn către cei doi gardieni. Escortaţi-o pînă la nivelul principal de observaţie şi asiguraţi-vă că i se oferă vizibilitate maximă, zise el, zîmbind.

VIII

Solo era adîncit în verificarea parametrilor indicaţi de aparatele de măsură şi de contoarele din cală. Cînd şi cînd, trecea o cutie mică peste numeroşii senzori, citea rezultatul şi plescăia de plăcere.

- Puteţi să vă liniştiţi în privinţa "amicilor" voştri imperiali, se adresă el lui Ben şi Luke. Acum nu ne vor mai putea urmări. V-am spus că o să scap de ei!

Nu este exclus ca bătrînul să fi încuviinţat cu o mişcare scurtă din cap, dar în acel moment îi explica preocupat ceva lui Luke.

- Nu mă felicitaţi toţi dintr-o dată, mormăi Solo, uşor vexat. Oricum, computerul de navigaţie calculează sosirea noastră pe orbita planetei Alderaan cu o precizie de zero-zero-doi. Mi-e teamă că după această mică aventură, va trebui să formatez o înregistrare nouă.

Se întoarse să-şi continue verificarea, trecînd pe lîngă o măsuţă circulară. Suprafaţa acesteia era acoperită cu pătrăţele,

luminate de dedesubt; pe fiecare latură a ei era fixat un monitor al computerului. Cîteva dintre acele pătrate minuscule proiectau deasupra mesei siluete tridimensionale.

Chewbacca stătea aplecat peste una din laturi, cu bărbia sprijinită în mîinile sale enorme. Ochii săi mari străluceau şi părul de pe faţă i se răsculase, în semn de mare mulţumire de sine.

Sau cel puţin aşa a fost pînă în momentul în care R2-D2, aflat vizavi de wookie, îşi ridică unul din braţele sale groase, dotate cu cleşti, şi atinse cîteva taste ale monitorului din faţa şa. O figurină traversă hotărîtă tabla şi se opri deasupra unui alt pătrat.

Pe chipul lui Chewbacca apăru o expresie de uimire care se preschimbă în furie pe cînd studia noua configuraţie. Aruncă o privire scăpărînd de ură, peste masă, apoi începu să reverse asupra roboţelului inofensiv un şuvoi de bolboroseli injurioase. R2 nu-i putu răspunde decît cu un piuit, dar 3PO interveni imediat în numele mai puţin elocventului său prieten, pornind o polemică cu antropoidul mătăhălos.

- A făcut o mutare corectă. Nu te-ajută cu nimic dacă ţipi.

Atras de dispută, Solo privi în spate, peste umăr, încruntîndu-se puţin.

- Cedaţi-i partida. Oricum, prietenul tău este mult mai bun. Nu-i bine să supăraţi un wookie.

- Aş putea fi de acord cu această opinie, domnule, replică 3PO, dar aici este vorba de principiu. Sînt anumite reguli pe care orice fiinţă raţională trebuie să le respecte. Dacă cineva le încalcă dintr-un anumit motiv, fie şi numai ca să intimideze, atunci acea persoană îşi anulează dreptul de a fi numită inteligentă.

- Sper să nu uite nici unul dintre voi lucrul ăsta, îi zise Solo, cînd Chewbacca o să vă smulgă braţele, şi ţie, şi micului tău prieten.

- În afară de asta, continuă 3PO, nedorind să piardă ocazia, să profiţi sau să încerci să te impui în faţa unuia mai slab decît tine este o dovadă clară de lipsă de sportivitate.

Aceste cuvinte îi smulseră lui R2 un piuit ofensat şi curînd, între cei doi roboţi, izbucni o violentă ceartă electronică. Chewbacca continua să bolborosească spre fiecare în parte, pe rînd agitîndu-şi cînd şi cînd braţele şi toate acestea în ciuda

faptului că piesele translucide aşteptau cuminţi pe tablă.
Ignorînd altercaţia Luke împietrise în mijlocul calei, cu sabia laser activată şi ridicată deasupra capului. Demodata armă zumzăia grav, în timp ce Luke para şi fanda sub îndrumarea lui Ben Kenobi. Din cînd în cînd, Solo îi arunca lui Luke cîte-o privire şi, urmărind mişcările stîngace ale acestuia, o undă de îngîmfare îi traversă chipul fin.
- Nu aşa, Luke, loviturile tale sînt prea smucite, ele trebuie să curgă, îl corectă blînd Kenobi. Nu uita, Forţa este omniprezentă. Te învăluie, dar şi iradiază din tine. De fapt, un luptător Jedi poate simţi Forţa ca pe un obiect fizic.
- Atunci, ea este un cîmp de energie? întrebă Luke.
- Este un cîmp de energie şi ceva mai mult de-atît, continuă Kenobi, aproape mistic. Este o aură care stăpîneşte şi se supune, în acelaşi timp, un nimic care poate înfăptui minuni - rămase o clipă pe gînduri. Nimeni, nici chiar învăţaţii Jedi nu au reuşit să definească cu adevărat Forţa. Poate că nimeni n-o va face vreodată. Uneori, în definiţiile Forţei, găseşti pe cît de multă ştiinţă, pe atît de multă magie. Totuşi, ce este un magician, dacă nu un teoretician care practică? Acum, hai să mai încercăm o dată.
Bătrînul ridică într-o mînă o sferă argintie cam de mărimea pumnului unui om. Înţesată cu nişte antene subţiri, unele la fel de delicate ca cele ale unui fluture. O azvîrli spre Luke şi privi cum se opreşte în aer, la cîţiva metri de chipul tînărului,
Luke se pregăti, în timp ce globul se învîrtea încet în jurul lui, întorcîndu-se să dea faţă cu el de fiecare dată cînd acesta îşi schimba poziţia. Deodată, zvîcni fulgerător înainte şi se opri brusc la un metru distanţă de el.
Încercînd să ocolească senzorii din faţă ai sferei, Luke se mişcă uşor într-o parte şi îşi ridică sabia deasupra capului, gata să lovească. Pe cînd făcea asta, globul se năpusti, oprindu-se în spatele său. Dintr-una din antenele lui, ţîşni o rază roşie, mai subţire decît un deget, ce-i atinse o coapsă, trîntindu-l la pămînt, exact în momentul în care îşi aducea sabia înapoi ca să pareze - dar prea tîrziu.
Luke îşi masă piciorul amorţit, ce-l furnica, încercînd să ignore hohotul de rîs dispreţuitor al lui Solo.
- Religiile hocus-pocus şi armele arhaice nu ţin locul unui foc bine ochit, tras asupra ta, rînji pilotul.

- Nu crezi în Forţă? întrebă Luke, ridicîndu-se în picioare.
Efectul paralizant al razei dispăru repede.
- Am călătorit de la un capăt la altul al galaxiei, se lăudă pilotul şi am văzut multe lucruri stranii. Prea multe ca să nu cred că ar putea exista ceva în genul acestei "Forţe". Prea multe ca să cred că aşa ceva ar putea dirija paşii cuiva. *Eu* îmi hotărăsc destinul, nu un cîmp de energie pe jumătate ocult, făcu un gest spre Kenobi. Dac-aş fi în locul tău, nu l-aş urma atît de orbeşte. E un bătrîn deştept, plin de şiretlicuri şi pus pe fapte rele. Te-ar putea folosi pentru a-şi atinge propriile scopuri. Bătrînul surîse blînd, apoi se întoarse cu faţa spre Luke.
- Îţi propun să mai încerci o dată, Luke, spuse el cu o voce liniştitoare. Trebuie să încerci să separi acţiunile tale de controlul conştient. Încearcă să nu-ţi canalizezi gîndurile spre ceva concret, vizual sau mental. Trebuie să-ţi laşi mintea să plutească, să plutească; numai după aceea, poţi folosi Forţa. Trebuie să intri într-o stare în care acţionezi în funcţie de ceea ce simţi, nu în funcţie de ceea ce-ai gîndit anterior. Nu trebuie să meditezi, relaxează-te, nu te mai gîndi... lasă-te dus... liber... liber...
Vocea bătrînului se preschimbase într-un zumzet incantatoriu. Atunci cînd termină, globul cromat se repezi spre Luke. Ameţit de tonul hipnotic al lui Kenobi, tânărul nu-l observă. Probabil că nici nu vedea cu claritate. Dar pe cînd globul se apropia, Luke se năpusti cu o viteză uimitoare, cu sabia în sus şi înainte, într-o manieră deosebită. Raza roşie pe care o emise globul fu deviată cu precizie. Zumzăitul încetă şi sfera căzu pe podea, nemişcată.
Clipind de parcă atunci se trezea dintr-o picoteală. Luke privi complet uluit spre globul teleghidat de pe podea.
- Vezi, ţi-a reuşit, îi spuse Kenobi. Nimeni nu-ţi poate spune mai mult de-atît. Acum, tu trebuie să înveţi să primeşti Forţa, la propria-ţi dorinţă, ca să poţi deprinde modalitatea de a o controia conştient.
Kenobi luă o cască mare din spatele unui fişet şi se întoarse cu ea spre Luke. I-o puse pe cap, în aşa fel, încît să-i blocheze vederea complet.
- Nu văd, mormăi Luke, răsucindu-se şi obligîndu-l astfel pe bătrîn să se retragă din faţa sabiei pe care o agita primejdios. Cum să lupt?

- Cu ajutorul Forţei, explică Kenobi. Tu n-ai "văzut" de fapt sfera, atunci cînd s-a repezit la picioarele tale, ultima oară şi, totuşi, i-ai parat raza. Încearcă să te laşi cuprins din nou de acea senzaţie.

- Nu pot, se plînse Luke. Iar o să mă lovească.

- Nu, dacă te încrezi în *tine,* insistă Kenobi, fără a reuşi să-i pară prea convingător lui Luke. Doar aşa pot să fiu sigur că te vei baza numai pe Forţă.

Remarcînd că scepticul corellian se întorsese să privească, bătrînul şovăi o clipă. Nu-i făcea bine tînărului să-l audă pe pilot rîzînd cu îngîmfare la fiecare greşeală a lui. Dar nu i-ar fi prins bine nici să-l cocoloşească şi, oricum, nu era timp pentru aşa ceva. Dă-i un brînci şi speră că va rămîne la suprafaţă, îşi zise Ben cu hotărîre.

Se apleca asupra globului cromat şi îi atinse un buton de comandă. Apoi îl azvîrli drept în sus. Acesta făcu o boltă spre Luke. Oprindu-se la jumătatea drumului în cădere, înţepeni deasupra punţii. Luke îndreptă sabia spre el - un gest lăudabil, dar nu destul de rapid. Pentru a treia oară, mica antenă fulgeră şi acul purpuriu îl nimeri pe tînăr direct în fese. Nu a fost o lovitură paralizantă, dar a durut tot atît de tare. Luke scoase un strigăt şi se răsuci, încercînd să-şi nimerească "torţionarul" invizibil.

- Relaxează-te! îl încurajă bătrînul. Eliberează-te! Tu încerci să vezi şi să auzi. Nu-ţi mai face calcule. Foloseşte-ţi restul minţii.

Deodată, tînărul se opri, tremurînd uşor. Sfera se mai afla încă în spatele lui. Schimbîndu-şi iar direcţia de deplasare, se lăsă în jos şi emise o nouă rază.

În acelaşi timp, braţul înarmat zvîcni spre spate, deviind fulgerul cu o precizie ce contrasta cu stîngăcia mişcării. De data aceasta, globul nu căzu nemişcat pe podea, ci se depărtă trei metri şi rămase acolo, plutind în aer.

Conştient că zumzăitul testerului teleghidat nu-i mai asaltează urechile, Luke îşi ridică casca şi privi prudent .Faţa lui transpirată trăda epuizare.

- Am reuşit?

- Ţi-am spus că poţi, îi zise Kenobi, mulţumit. Odată ce-ai început să ai încredere în tine, nimic nu te mai poate opri. Ţi-am spus că-i semeni mult tatălui tău.

- Eu i-aş zice noroc, pufni Solo în timp ce termina de făcut verificările.

- În experienţa mea nu există noroc, tînărul *meu* prieten - ci numai o modificare extrem de favorabilă a factorilor multipli, pentru ca balanţa să se încline în favoarea cuiva.

- Spune-i cum vrei, zise corellianul cu indiferenţă, dar una este să cîştigi în faţa unei maşinării teleghidate şi alta este, în faţa unei ameninţări vii.

Pe cînd vorbea, pe peretele îndepărtat al calei începu să pîlpîie un mecanism automat de semnalizare. Chewbacca observă şi îl făcu atent pe Han.

Solo aruncă o privire spre bord, apoi îi informă pe pasageri:

- Ne apropiem de Alderaan. Vom încetini brusc, coborînd sub viteza luminii. Haide, Chewie.

Wookieul se ridică de la masa de joc şi îşi urmă partenerul spre carlingă. Luke îi urmări cu privirea, deşi mintea nu-i stătea la apropiata lor sosire pe Alderaan. Îl măcina ceva ce părea să crească şi să se maturizeze undeva în adîncul creierului său, în timp ce se gîndea la el.

- Ştiţi, şopti el, am simţit ceva. Aproape că am "văzut" conturul acestei maşinării teleghidate.

Făcu un semn spre aparatul ce plutea în spatele lui.

- Luke, ai păşit într-un univers mai vast, zise Kenobi solemn.

Zeci de aparate bîzîitoare şi zbîrnîietoare împrumutau carlingii aerul unui stup harnic. Solo şi Chewbacca stăteau cu ochii pironiţi pe cele mai importante dintre ele.

- Atenţie... fii gata Chewie.

Corellianul acţionă manetele unor compensatoare.

- Fii gata să treci la viteza subluminică... atenţie... decuplează, Chewie.

Wookieul răsuci un buton de pe consola din faţa lui. În acelaşi timp, Solo trase de o manetă mai mare. Dintr-o dată, dîrele prelungi de lumină stelară distorsionată de efectul Doppler se micşorară, pînă la dimensiunile unor liniuţe, apoi se preschimbară în familiarele stele strălucitoare. Un aparat de măsură de pe consolă indica poziţia zero.

Apoi, deodată, din neant apărură fragmente de rocă incandescentă. Deflectorii navei reuşeau cu greu să-i înlăture. Din pricina efortului, *Şoimul Mileniului* se zguduia cu violenţă.

- Ce...? bîigui Solo de-a dreptul speriat.

Lîngă el, Chewbacca activa unele comenzi şi le dezactiva pe altele, fără să facă vreun comentariu. Cargoul scăpase de o iminentă distrugere numai datorită faptului că Solo ieşea întotdeauna din călătoriile supraluminice cu deflectorii ridicaţi - pentru situaţia în care vreunul din mulţii săi "amici" l-ar fi aşteptat la sosire.

Luke se lupta să-şi menţină echilibrul în timp ce-şi croia drum spre carlingă.

- Ce se-ntîmplă?

- Am revenit în spaţiul tridimensional, îl informă Solo, dar am nimerit in mijlocul celei mai cumplite furtuni de asteroizi pe care am văzut-o vreodată. Nu figurează pe nici una din hărţile noastre.

Privi cu atenţie cîteva indicatoare.

- Potrivit atlasului galactic, poziţia noastră este corectă. Un singur lucru lipseşte: Alderaan.

- Lipseşte? Bine, dar... asta e o tîmpenie!

- Nu te contrazic, replică neînduplecat corellianul dar uită-te şi tu...

Arătă dincolo de babord.

- Am verificat de trei ori coordonatele şi computerul de navigaţie funcţionează perfect. Ar trebui să ne aflăm la un diametru planetar de suprafaţa lui Alderaan. Strălucirea planetei ar trebui să inunde nava, dar... aici nu se află nimic. Doar nişte rămăşiţe.

Tăcu, Apoi:

- Judecind după nivelul energiei libere din spaţiu şi după cantitatea de resturi solide... cred că Alderaan... a explodat. În întregime.

- Distrusă..., şopti Luke copleşit de spectrul unui posibil dezastru ce depăşea orice închipuire Dar... cum?

- Imperiul, se auzi o voce categorică.

Ben Kenobi venise în spatele lui Luke şi, iscodind cu privirea spaţiul gol din faţa lui, îi înţelese semnificaţia.

- Nu.

Solo clătină încet din cap. Era îngrozit. În felul lui, de monstruozitatea pe care o sugera bătrînul. Aceea că răspunderea pentru anihilarea unei întregi populaţii, a unei planete în sine o purta o acţiune umană.

- Nu... Întreaga flotă imperială n-ar fi fost în stare să facă aşa

ceva... Le-ar fi trebuit o mie de nave care să concentreze o putere de foc mai mare decît a existat vreodată.

- Mă întreb dacă n-ar trebui să plecăm de-aici, şopti Luke, încercînd să vadă dincolo de marginea babordului. Dacă a fost cumva Imperiul...

- Nu ştiu ce s-a întîmplat aici, se înfuria Solo, dar să fie clar: nu Imperiul e...

Alarme mascate începură să zbîrnîie puternic şi, în acelaşi timp, o lumină fulgera pe unul dintre ecranele consolei de comandă. Solo se aplecă asupra aparatului în cauză.

- O navă, anunţă el. Încă nu-mi dau seama de ce tip este.

- Un supravieţuitor, poate... cineva care ar putea şti ce s-a întîmplat, îndrăzni Luke, plin de speranţă.

Cuvintele lui Kenobi zdruncinară însă din temelii *orice* speranţă:

- Este un interceptor imperial.

Pe neaşteptate, Chewbacca trase un lătrat furios. Dincolo de babord, se deschise o enormă şi distrugătoare floare a morţii, ce zdruncină cu violenţă cargoul. O sferă mică cu două aripi îi depăşi pe deasupra carlingii.

- Ne-a urmărit! strigă Luke.

- De pe Tatooine? Imposibil! obiectă neîncrezător Solo. Nu prin hiperspaţiu.

Kenobi studie configuraţia afişată pe ecranul radar.

- Ai dreptate, Han. Este un interceptor TIE cu rază mică de acţiune.

- Dar de unde a apărut? vru să ştie corellianul. Nu sînt baze imperiale prin apropiere. Nu putea fi un aparat TIE.

- L-ai văzut cînd a trecut?

- Da... Arăta ca un interceptor... Dar cum rămîne cu baza?

- Se îndepărtează cu viteză mare, spuse Luke, privind ecranul de urmărire. Indiferent unde se duce, dacă ne identifică, ne paşte un mare pericol.

- Nu, dacă reuşesc s-o scot la capăt, spuse Solo. Chewie, bruiază-i transmisia. Înscrie-te pe o traiectorie de urmărire.

- Ar fi mai bine să-l lăsăm în pace, interveni Kenobi, precaut. Este deja prea departe.

- Nu pentru multă vreme.

Timp de cîteva minute, în carlingă domni o tăcere tensionată. Toţi erau cu ochii pe ecranul radar şi pe vizorul

cargoului. La început, interceptorul efectuă un parcurs complex, încercînd să-şi facă pierdută urma - fără nici un rezultat, însă. Nava lui Solo, surprinzător de mobilă, se ţinu de coada lui, continuînd să micşoreze distanţa ce-i separa. Văzînd că nu poate scăpa de urmăritori, pilotul interceptorului îşi continuă drumul. Una dintre nenumăratele stele din faţa lor devenea din ce în ce mai strălucitoare. Luke se încruntă. Se deplasau rapid, dar nu într-atît încît vreunui corp ceresc să-i crească strălucirea cu asemenea viteză. Ceva nu era în regulă.

- Este imposibil ca un interceptor atît de mic să zboare atît de departe în spaţiu, de unul singur, remarcă Solo.

- Probabil că a făcut parte dintr-un convoi, sau ceva în genul ăsta, şi s-a pierdut, presupuse Luke.

Solo comentă vesel:

- Ei bine, n-o să se mai învîrtească pe-aici mult timp ca să apuce să comunice cuiva apariţia noastră. Într-un minut, două, îl şi ajung din urmă.

Acea strălucire care, după toate aparenţele, iradia chiar din stea, creştea în intensitate. Pe măsură ce se apropiau, conturul circular al planetei devenea tot mai limpede.

- Se îndreaptă spre luna aceea mică, murmură Luke.

- Probabil că Imperiul are un avanpost acolo, admise Solo. Deşi, conform atlasului, Alderaan nu are sateliţi.

Scutură din umeri, nepăsător.

- N-am fost niciodată prea grozav la topografie galactică. Mă interesează numai planetele şi sateliţii unde îmi pot găsi clienţi. Cred totuşi c-aş putea să-l prind din urmă înainte să ajungă acolo; aproape c-a intrat în raza mea de acţiune.

Se apropiau tot mai mult. Încet-încet, începură să se distingă craterele şi munţii. Totuşi, se întîmpla ceva extrem de ciudat. Contururile craterelor aveau o geometrie prea perfectă, munţii erau prea verticali, canioanele şi văile, incredibil de regulate şi ordonate. Nu capricioasa acţiune vulcanică putuse modela aceste forme de relief.

- Nu e un satelit, şopti uşor Kenobi. E o staţie spaţială.

- Dar e prea mare ca să fie o staţie spaţială, obiectă Solo. Uită-te la ea! Nu poate fi artificială! Imposibil!

- Am un sentiment foarte ciudat, spuse Luke.

Dintr-o dată, Kenobi, de obicei calm, începu să strige:

- Întoarce nava! Hai să plecăm de-aici!

- Da, cred că ai dreptate, bătrîne. Cu toată viteza înapoi, Chewie.

Wookieul începu să manevreze comenzile şi cargoul păru că încetineşte, înscriindu-se pe o curbă largă, în viraj. Micul interceptor se aruncă brusc spre monstruoasa staţie spaţială, apoi fu înglobat în masiva structură a acesteia.

Chewbacca îi clămpăni ceva lui Solo, în timp ce nava se zgîlţîia, luptîndu-se cu nişte forţe nevăzute.

- Cuplează şi motorul auxiliar, ordonă Solo.

Aparatele de bord ţiuiră suprasolicitate. Apoi unul cîte unul o luară razna. Oricît de mult se strădui, Solo nu putu împiedica dilatarea din ce în ce mai rapidă a acelei suprafeţe gargantueşti. Curînd, staţia acoperi întreg cerul.

Luke privea înnebunit spre instalaţiile auxiliare, de mărimea unor munţi, antene parabolice mai mari decît toate cele din Mos Eisley la un loc.

- De ce continuăm să ne îndreptăm spre ea?

- Prea tîrziu, şopti Kenobi.

Îi aruncă o privire lui Solo şi îngrijorarea i se confirmă.

- Am fost prinşi într-o rază de atracţie - cea mai puternică din cîte-am întîlnit pînă acum. Ne trage spre planetă, mormăi pilotul.

- Vrei să spui că nu poţi face nimic? întrebă Luke, simţindu-se incredibil de neputincios.

Solo studie datele furnizate de senzorii supraîncărcaţi şi clătină din cap.

- Nu se poate face nimic împotriva acestei forţe. Folosim întreaga putere şi nu reuşim să ne abatem nici măcar cu o fracţiune de grad. N-are rost. Va trebui să opresc motoarele; altfel se topesc. Dar n-o să mă las aspirat ca un fir de praf fără luptă!

Se pregăti să-şi părăsească scaunul de pilotaj, dar simţi pe umăr o mînă bătrînă şi totuşi puternică, ce-l reţinea. Chipul bătrînului trăda îngrijorare... dar parcă îi sugera şi altceva, mai puţin sumbru.

- Fiule, dacă este o luptă pe care n-o poţi cîştiga, atunci... există întotdeauna o alternativă la ea.

Pe măsură ce cargoul era atras din ce în ce mai mult spre staţia spaţială de luptă, îşi dădeau seama de adevăratele dimensiuni ale acesteia. De jur împrejurul ecuatorului staţiei îşi

înălţau braţele, chemătoare, astroporturi, aidoma unui brîu de munţi artificiali din metal, ce se înălţau la aproape doi kilometri.

Devenit acum un punct pe fondul cenuşiu al imensei staţii ,*Şoimul Mileniului* fu atras spre unul dintre acei pseudopozi de oţel şi, în cel din urmă, înghiţit de el. În urma cargoului se închise o poartă lucind ca oglinda unui lac şi nava dispăru astfel, de parcă nu existase niciodată.

Vader scruta mulţimea pestriţă de stele afişate pe harta sălii de conferinţe, în timp ce Tarkin şi amiralul Motti discutau în apropierea lui. În mod paradoxal, prima utilizare a maşinii cu cea mai mare putere de distrugere construită vreodată, nu avusese, după cîte se părea, nici un fel de influenţă pe această hartă, care, la rîndul ei, nu reprezenta decît o fracţiune minusculă din acel sector, aparţinînd unei galaxii de dimensiune mijlocie.

Ar fi fost necesară o mărire la scară a unei porţiuni de pe această hartă pentru ca nesemnificativa reducere a masei cosmice, realizată prin dispariţia planetei Alderaan să poată ieşi la iveală. Alderaan cu nenumăratele lui oraşe, ferme, uzine... şi trădători, îşi reaminti Vader.

În ciuda progreselor şi a complicatelor metode de anihilare, acţiunile omenirii trecuseră neobservate în faţa unui univers nepăsător şi imaginabil de vast. Dacă cele mai măreţe planuri ale lui Vader aveau să se materializeze vreodată, toate acestea urmau să se schimbe.

Era cît se poate de conştient de faptul că, în ciuda inteligenţei şi abnegaţiei lor, cei doi, ce continuau să pălăvrăgească ca nişte maimuţoi în spatele lui, nu puteau percepe măreţia şi misterul. Tarkin şi Motti erau talentaţi şi ambiţioşi, dar nu vedeau lumea decît prin prisma meschinăriei umane. Era păcat, gîndi Vader, că *nu aveau o* perspectivă pe măsura capacităţii lor.

Totuşi, nici unul nu era Lord întunecat şi, ca atare, nu se putea aştepta la mai mult de la ei. Guvernatorul şi amiralul erau periculoşi şi folositori acum, dar într-o zi, urmau să fie eliminaţi, întocmai ca planeta Alderaan. Deocamdată, nu-şi putea permite să-i ignore. Şi deşi ar fi preferat compania unor egali, trebuia să admită, cu părere de rău că, cel puţin pe moment, aceştia nu existau.

Cu toate acestea, se întoarse spre cei doi şi interveni în conversaţia lor.
- În ciuda protestelor exprimate de senator, sistemele de apărare de pe Alderaan erau la fel de puternice ca oricare altele din Imperiu. Aş putea trage concluzia că demonstraţia noastră a fost pe cît de completă, pe atît de impresionantă.
Tarkin se întoarse spre el, încuviinţînd.
- Chiar în acest moment, fapta noastră este adusă la cunoştinţa Senatului. Curînd, de îndată ce terminăm cu principala lor bază, vom putea chiar să anunţăm reprimarea Alianţei. Veţi vedea că acum, cînd Alderaan, principala lor sursă de muniţie, a fost eliminat, celelalte sisteme cu înclinaţii secesioniste, vor cădea unul după altul, destul de repede.
Tarkin se întoarse, căci intrase un ofiţer imperial.
- Da, ce este, Cass?
Ofiţerul ghinionist avea expresia unui şoarece ales să dea faţă cu pisica.
- Domnule guvernator, echipajele de cercetare înaintată au ajuns la Dantooine şi au orbitat în jurul ei. Au găsit urmele unei baze rebele... părăsită de cîtva timp.., după cum estimează ei. Poate chiar de cîţiva ani. Şi-au extins cercetarea şi asupra celorlalte planete din sistem.
Ca lovit de apoplexie, Tarkin se învineţi.
- A minţit! Ne-a minţit!
Deşi nimeni nu putea vedea, se părea că Vader zîmbeşte în spatele măştii sale.
- Atunci sîntem la egalitate în privinţa schimbului de "adevăruri". Ţi-am spus că nu va trăda niciodată Rebeliunea... doar dacă nu a crezut că mărturisirea ei ne-ar putea aduce pieirea pe parcursul desfăşurării acţiunii.
- Să fie executată imediat! guvernatorul se exprima cu mare greutate.
- Linişteşte-te, Tarkin! îl povăţui Vader. Vrei să distrugi cu atîta uşurinţă singura noastră legătură cu adevărata bază rebelă? Încă ne mai poate fi de ajutor.
- Pe dracu! Chiar tu ai spus-o, Vader: nu mai putem scoate nimic de la ea. Voi descoperi acea fortăreaţă ascunsă, chiar dac-ar fi să distrug toate sistemele stelare din acest sector. Voi...
Îl întrerupse un piuit slab, dar insistent.
- Da, ce e? întrebă iritat.

O voce raportă printr-un difuzor nevăzut:

- Domnilor, am capturat un mic cargou care se apropia de rămăşiţele planetei Alderaan. Verificarea de rutină indică faptul că semnalmentele ei se potrivesc cu cele ale navei care a evadat din embargoul aerian impus în Mos Eisley, sistemul Tatooine, şi a intrat în hiperspaţiu, înainte ca navele imperiale de supraveghere a restricţiei să o poată captura.

Tarkin se arătă nedumerit.

- Mos Eisley? Tatooine? Ce-i asta? Despre ce e vorba, Vader?

- Asta înseamnă că ultima dintre dificultăţile noastre rămase nerezolvate e pe cale a fi înlăturată, Tarkin. Se pare că cineva a găsit înregistrările care ne lipsesc, a aflat cine le-a efectuat şi a încercat să le returneze. Am putea să le facilităm întîlnirea cu senatorul.

Tarkin vru să spună ceva, şovăi, apoi dădu din cap, semn că înţelege.

- Ce potriveală! Las rezolvarea acestei probleme pe seama ta, Vader.

Lordul Întunecat se înclină uşor, gest pe care Tarkin îl încuviinţă cu un salut oficial, apoi se întoarse şi se îndreptă cu paşi mari spre ieşire, lăsîndu-l pe Motti să privească nedumerit de la unul la altul.

Cargoul stătea nemişcat în hangarul uriaşului doc de acostare. În faţa rampei principale de acces în navă, coborîte, se aflau treizeci de soldaţi imperiali. Aceştia luară poziţia de drepţi, căci se apropiau Vader şi un comandant. Vader se opri la baza rampei şi începu să cerceteze nava, pe cînd un ofiţer şi cîţiva soldaţi se îndreptau spre el.

- Nu am primit nici un răspuns la semnalele noastre repetate, domnule, aşa că am activat rampa din exterior. Nu am reuşit să stabilim nici un contact, prin radio-telefon sau personal, cu nimeni de pe navă, raportă ofiţerul.

- Trimite-ţi oamenii înăuntru, ordonă Vader.

Întorcîndu-se, ofiţerul transmise comanda unui sergent, care lătră ordinele mai departe. O parte dintre soldaţii cu armuri grele o porniră pe rampă, spre intrarea în navă. Avansau cu multă prudenţă.

Înăuntrul cargoului, doi oameni îl acopereau pe-al treilea pe

măsură ce acesta înainta. Deplasîndu-se în acest fel, în grupuri de cîte trei, ocupară rapid întreaga navă.

Coridoarele răsunau a gol sub paşii lor metalici, iar uşile se deschideau spontan, atunci cînd erau activate.

- Nu e nimeni, declară cu surprindere într-un tîrziu, sergentul de serviciu. Controlaţi carlinga.

Cîţiva soldaţi o porniră într-acolo şi deschiseră uşa; scaunele piloţilor erau la fel de goale ca şi restul cargoului. Comenzile erau dezactivate; sistemele, oprite. O singură lumină de bord clipea cînd şi cînd capricoasă. Sergentul înainta şi, recunoscînd sursa de lumină, activă comenzile potrivite. Pe un ecran din apropiere, apărură datele de zbor. Le studie cu atenţie, apoi se întoarse să transmită informaţia superiorului său, care aştepta lîngă trapa principală.

Acesta ascultă cu atenţie, apoi strigă în jos, spre comandant şi Vader.

- Nu se află nimeni la bord. Nava e complet goală, domnilor. Potrivit jurnalului de bord, echipajul a abandonat nava imediat după lansare, apoi acesta şi-a continuat cursul spre Alderaan, cu ajutorul pilotului automat.

- Poate că e o capcană, presupuse comandantul, cu voce tare. Atunci, probabil că mai sînt încă pe Tatooine!

- N-ar fi exclus, admise în silă Vader.

- Au fost lansate cîteva capsule de salvare, continuă ofiţerul.

- Aţi găsit roboţi la bord? strigă Vader.

- Nu, domnule. Nimic. Dacă au fost, probabil că au abandonat nava împreună cu echipajul uman.

Vader şovăi înainte de a răspunde. Glasul lui trăda nesiguranţă:

- Asta nu-mi miroase a bine. Trimiteţi o echipă dotată cu tot echipamentul de detecţie necesar. Vreau ca nava să fie verificată centimetru cu centimetru. Ocupaţi-vă de asta cît mai repede cu putinţă!

Spunînd acestea, se întoarse şi ieşi din hangar, urmărit de senzaţia enervantă că trecea cu vederea ceva de o importanţă vitală.

Ofiţerul dădu liber restului formaţiei. La bordul cargoului, o ultimă siluetă singuratică renunţă să examineze spaţiul de sub consolele de pilotaj şi se grăbi să se alăture camarazilor săi. În gesturi, i se citea nerăbdarea de a părăsi această navă fantomă

şi de a se vedea în vecinătatea liniştitoare a cantonamentelor. Paşii săi grei răsunau cu ecou prin cargoul părăsit a doua oară.

Jos, glasul înăbuşit al ofiţerului ce împărţea ultimele ordine scădea în intensitate, cufundînd interiorul navei într-o tăcere deplină. Tremurul unei porţiuni din podea era singura mişcare de la bord.

Pe neaşteptate, acesta se preschimbă într-o mişcare violentă. Două capace metalice săriră în sus, şi în urma lor se iviră două capete ciufulite. Han Solo şi Luke priviră rapid de jur împrejur apoi, convingîndu-se că nava era într-adevăr goală, aşa cum sugera tăcerea, izbutiră să se liniştească puţin.

- Ce noroc că ai construit compartimentele astea, comentă Luke.

Solo nu era tot atît de încîntat.

- Unde crezi că mi-am ţinut marfa de contrabandă, în cala principală? Recunosc că nu m-am aşteptat niciodată să ajung eu însumi în postura asta.

Tresări violent la auzul unui zgomot, dar nu era decît un alt capac care se deschidea.

- E ridicol. N-o să meargă. Chiar dac-aş putea decola şi ieşi prin ecluza închisă - arătă în sus cu degetul - n-o să reuşim niciodată să scăpăm de raza gravitaţională.

Din compartimentul al cărui capac tocmai fusese îndepărtat, ieşi la iveală un chip bătrîn, ce zîmbea ştrengăreşte.

- Las' pe mine.

- Mi-a fost teamă c-o să spui ceva în genul ăsta, mormăi Solo. Eşti nebun de legat, bătrîne.

Kenobi îi zîmbi.

- Cum se cheamă omul care se lasă angajat de un nebun?

Solo mormăi ceva ca pentru sine, în timp ce ieşeau cu totul din compartimente. Chewbacca mîrîia, luptîndu-se din greu să se strecoare afară.

La baza rampei ajunseseră doi tehnicieni. Se prezentară celor doi paznici plictisiţi.

- Nava vă aparţine, le spuse unul dintre soldaţi .Dacă detectoarele semnalizează ceva, raportaţi imediat.

Oamenii dădură din cap, apoi se chinuiră să urce echipamentul greu pe rampă. De îndată ce dispărură înăuntru, se auzi o bufnitură puternică. Cei doi paznici se întoarseră; dinăuntru se auzi o voce:

- Hei, voi, ne puteţi da o mînă de ajutor cu chestia asta?

Unul dintre soldaţi îi arunca o privire celuilalt, iar acesta ridică din umeri. O porniră amîndoi pe rampă, boscorodind ceva despre ineficienţa tehnicienilor civili. Apoi, reverberă o a doua bufnitură, dar de data aceasta, nu mai auzi nimeni.

Absenţa celor doi soldaţi a fost însă remarcată la puţin timp după aceea. Un ofiţer dispecer, trecînd pe lîngă fereastra unui mic birou de control al zborului, privi spre ecluza cargoului şi se încruntă, căci nu văzu nici urmă de paznici. Îngrijorat, dar nu alarmat, se îndreptă spre un interfon şi vorbi în el, continuînd să privească spre navă.

- THX-l138, de ce nu eşti la post? THX-l138, mă recepţionezi?

Din difuzor se auziră numai nişte paraziţi.

- THX-l138, de ce nu răspunzi?

Ofiţerul era pe cale să intre în panică cînd din navă apăru o siluetă în armură şi coborî rampa, făcîndu-i semn cu mîna. Bătu uşurel în cască, în partea dreaptă, comunicînd că emiţătorul aflat înăuntru nu funcţionează.

Ofiţerul clătină din cap dezgustat şi, pe cînd se îndrepta spre uşă, îi aruncă o privire iritată aghiotantului său care se ocupa cu altceva:

- Rămîi la post în locul meu. Avem încă un transmiţător defect. Mă duc să văd ce pot să fac.

Deschise uşa, făcu un pas, apoi se dădu înapoi, împleticindu-se buimăcit.

O namilă păroasă umplea complet cadrul uşii. Chewbacca se aplecă, intră şi, cu un urlet asurzitor, îl făcu una cu pămîntul pe năucitul ofiţer, dintr-o singură lovitură dată cu pumnul său cît o tingire.

Aghiotantul se ridica deja în picioare şi tocmai cînd îşi ducea mîna la tocul pistolului, o rază subţire de energie îl străpunse drept în inimă. Solo îşi ridică viziera căştii, apoi o trase la loc şi îl urmă pe wookie în cameră. În spatele lui se buluciră roboţii şi Kenobi. Luke, purtînd şi el armura unui soldat ghinionist încheia coloana. Tînărul privi nervos de jur împrejur pe cînd închidea uşa în urma lui.

- Începînd cu mugetul lui şi terminînd cu stilul tău de a trage în tot ce mişcă, e o minune că n-a aflat întreaga staţie că sîntem aici.

- Să poftească numai, zise Solo, exagerat de încîntat de

reuşita lor de pînă atunci. Aş prefera o luptă deschisă în loc să ne furişăm dintr-un loc într-altul.

- Poate că tu te grăbeşti să mori, se răsti Luke, eu, nu. Furişatul ăsta de care vorbeşti ne-a salvat vieţile.

Corellianul îi arunca lui Luke o privire acră, dar nu spuse nimic.

Îl urmăriră pe Kenobi cum opera pe tastatura unui computer incredibil de complex, cu uşurinţa şi siguranţa unei persoane obişnuite de mult să folosească astfel de aparate complicate. Ecranul se lumină instantaneu, afişînd harta cu sectoarele staţiei de luptă. Bătrînul se aplecă şi examina imaginea cu atenţie.

Între timp, 3PO şi R2 se apropiaseră de un panou de control, la fel de complicat, aflat lîngă computer. R2 înlemni pe dată şi începu să fluiere nebuneşte din pricina a ceea ce descoperise acolo. Solo şi Luke, uitînd pe moment de divergenţele lor cu privire la tactica ce trebuia adoptată, se repeziră spre locul unde se aflau roboţii. Chewbacca îşi făcea de lucru cu trupul ofiţerului dispecer, spînzurîndu-l de picioare.

- Conectează-l la priză, sugeră Kenobi, privind de pe locul unde stătea în faţa monitorului mai mare. Ar trebui să fie în stare să extragă informaţii de pe întreaga reţea a staţiei. Hai să vedem dacă poate descoperi unde se află generatorul razei de atracţie.

- De ce nu decuplaţi raza de aici, domnule? vru Luke să ştie.

Bătrînul nu zise nimic, dar Solo replică batjocoritor.

- Ce, şi după aia să o cupleze ăştia din nou cînd n-am apucat să ne depărtăm decît cu o lungime de navă de dana de lansare?

Luke păru descumpănit.

- Oo... la asta nu mă gîndisem...

- Trebuie să decuplăm raza de atracţie exact de la sursa care o generează, ca să fim siguri că scăpăm, Luke, îi dojeni cu blîndeţe bătrînul Ben.

R2 descoperise o mufă de computer şi îşi introducea în ea tija senzorială în formă de cleşte. Pe panoul din faţa lui se trezi instantaneu la viaţă o feerie de lumini şi încăperea fu inundată de zumzetul inteligenţei artificiale lucrînd cu viteză mare.

Timp de cîteva minute, micuţul robot absorbi informaţii cu aviditatea unui burete. Apoi, zumzetul scăzu în intensitate şi R2 se întoarse spre ei, piuind ceva.

- A găsit-o, domnule, anunţă emoţionat 3PO. Generatorul

razei de atracţie este cuplat la reactoarele principale în şapte puncte. Majoritatea datelor complete sînt codificate, dar va încerca să extragă informaţiile minime şi să le afişeze pe monitor.

Kenobi îşi mută atenţia de la ecranul său la cel mic, aflat lîngă R2. Datele începură să se perinde pe acesta cu o viteză mult prea mare pentru ca Luke să le poată citi, dar bătrînul părea că reuşeşte, într-un fel sau altul, să înţeleagă ceva din păienjenişul de scheme.

- Nu cred că puteţi să mă ajutaţi cu ceva, băieţi, le spuse Kenobi. Trebuie să merg singur.

- Mie-mi convine, replică Solo prompt. Şi-aşa am făcut mai mult decît a trebuit pentru cît am fost plătit. Totuşi nu cred c-o să te poţi descurca numai cu magia ta, bătrîne.

Luke nu se dădu bătut atît de uşor.

- Vreau să merg cu dumneavoastră.

- Nu fi nerăbdător, tinere Luke. Treaba asta îţi cere o îndemînare pe care tu încă n-o ai. Rămîi aici, ai grijă de roboţi şi aşteaptă-mi semnalul. Ei trebuie predaţi forţelor rebele, altfel mult mai multe planete vor împărtăşi soarta lui Alderaan. Încrede-te în Forţă, Luke... şi aşteaptă.

Aruncă o ultimă privire la acel şuvoi de informaţii de pe monitor şi îşi potrivi sabia laser la brîu. Se îndreptă spre uşă, o deschise, aruncă o privire în stînga, apoi în dreapta şi dispăru pe coridorul lung şi luminos.

De îndată ce părăsi biroul, Chewbacca scoase un mîrîit şi Solo dădu din cap în semn de aprobare.

- Ai zis-o, Chewie!

Se întoarse spre Luke.

- De unde ai dezgropat fosila asta?

- Ben Kenobi... Generalul Kenobi... este *cineva,* protestă Luke cu mîndrie.

- Da, cineva care ne bagă în bucluc, pufni Solo. General, pe dracu! N-o să fie el în stare să ne scoată de-aici.

- Ai tu vreo idee mai bună? i-o întoarse Luke sfidător.

- Orice ar fi mai bine decît să rămînem pe loc, ca să ne ia ăştia ca din oală. Dacă am...

În dreptul panoului izbucniră nişte fluierături şi ţiuituri isterice. Luke se repezi spre R2. Roboţelul mai că nu ţopăia pe picioarele lui butucănoase.

- Ce mai e acum? îl întrebă Luke pe 3PO.
Robotul mai înalt părea el însuşi contrariat.
- Mă tem că nu înţeleg nici eu, domnule. Spune "Am găsit-o!" şi repetă într-una "E-aici, e-aici!".
- Cine? Pe cine a găsit?
R2 îşi întoarse faţa plată, pe care licăreau luminiţe, spre Luke şi fluieră frenetic.
- Pe prinţesa Leia, anunţă 3PO după ce ascultă cu atenţie. Pe senatorul Organa - se pare că sînt una şi aceeaşi persoană. Bănuiesc că este cea din mesajul pe care îl poartă cu sine.
Portretul tridimensional de o frumuseţe răpitoare răsări din nou în mintea lui Luke.
- Prinţesa? E aici?
Atras de larmă, Solo se îndreptă spre ei.
- Prinţesa? Despre ce e vorba?
- Unde? Unde e? întrebă Luke cu respiraţia tăiată, ignorîndu-l complet pe Solo.
R2 continua să fluiere, iar 3PO traducea.
Nivelul cinci, blocul de detenţie AA-23, Potrivit informaţiilor, i-a fost rezervată o exterminare lentă.
- Nu! Trebuie să facem ceva!
- Despre ce tot trăncăniţi voi, acolo? întrebă exasperat Solo.
- Ea este cea care a programat mesajul din R2, explică Luke, grăbit. Mesajul pe care am încercat să-l predăm pe Alderaan. Trebuie s-o ajutăm!
- Uşurel, uşurel, îl preveni Solo. Nu mă lua aşa de repede. Sper că nu-ţi trece prin cap vreo idee năstruşnică. Cînd spuneam că nu am o alternativă mai bună pentru sfatul de a sta pe loc, vorbeam serios. Bătrânul a spus să aşteptăm aici. Nu-mi place, dar n-am de gînd să intru în cine ştie ce încurcătură prin locurile astea.
- Dar Ben nu ştia că e aici, spuse Luke pe jumătate rugător, pe jumătate certăreţ. Sînt sigur că dac-ar fi ştiut, şi-ar fi schimbat planurile.
Din nerăbdător, Luke deveni preocupat.
- Dac-am reuşi cumva să pătrundem în blocul ăla de detenţie...
Solo clătină din cap şi făcu un pas înapoi,
- Ţţ..., nu intru în nici un bloc de detenţie.
- Dacă nu facem ceva, or s-o execute. Acum cîteva clipe

ziceai că nu vrei să stai aici şi să aştepţi să fii capturat. Acum nu vrei decît să rămîi. Ce vrei de fapt, Han?

Corelîianul păru îngrijorat... şi încurcat.

- Oricum nu aveam de gînd să intru într-un bloc de detenţie. Mai mult ca sigur c-o să sfîrşim prin a ajunge acolo - de ce să ne grăbim?

- Dar o vor omorî!

- Mai bine pe ea decît pe mine.

- Unde ţi-e cavalerismul, Han?

Solo se gîndi.

- Din cîte-mi amintesc, mi l-am vîntul pe un chrysopaz de zece carate şi pe trei sticle de brandi acum vreo cinci ani pe Commenor.

- Am văzut-o, insistă Luke cu disperare. E frumoasă!

- Şi viaţa e.

- Este-un senator bogat şi puternic, forţă Luke.

Spera ca, făcînd apel la instinctele mai josnice ale lui Solo, să fie mai convingător.

- Dacă am putea-o salva, răsplata ar fi substanţială.

- Bogată?

Apoi, pe chipul lui Solo apăru o expresie dispreţuitoare.

- Ia stai puţin... Răsplată, de la cine? De la guvernul de pe Alderaan?

Făcu un gest larg spre hangar şi implicit spre spaţiul unde cîndva orbitase Alderaan.

Luke raţiona furios.

- Dacă au luat-o prizonieră şi e condamnată la moarte, asta înseamnă că într-un fel e periculoasă pentru cei care-au distrus planeta, pentru cei care-au construit această staţie. Pun pariu că asta are legătură cu faptul că Imperiul vrea să instituie un regim de teroare absolută. Îţi spun eu cine-o să plătească pentru salvarea ei şi pentru informaţiile pe care le deţine. Senatul, Alianţa Rebelilor şi toţi aceia care aveau vreo legătură cu Alderaan. Poate că e singura moştenitoare în viaţă a bogăţiilor cosmice ale întregului sistem. Răsplata poate fi mai mare decît îţi poţi tu imagina!

- Nu ştiu... Îmi pot imagina destul...

Îi aruncă o privire lui Chewbacca care mîrii scurt. Solo îi răspunse scuturînd din umeri.

- O.K., încercăm. Dar ai grijă, nu care cumva să fi glumit în

ceea ce priveşte răsplata. Ce propui, puştiule?

Luke se fîstîci pe moment. Pînă în acea clipă îşi consumase energia încercînd să-i înduplece pe Solo şi Chewbacca să participe la acea tentativă de salvare. O dată ce-şi atinsese scopul, Luke îşi dădu seama că nu avea nici o idee constructivă. Se obişnuise ca bătrînul Ben şi Solo să fie cei care hotărau. Acum, era rîndul lui să facă următoarea mutare.

Ochii îi căzură pe cîteva inele metalice ce atîrnau la centura armurii lui Solo.

- Dă-mi cătuşele alea şi spune-i lui Chewbacca să vină încoace.

Solo îi întinse lui Luke acele obiecte subţiri, dar rezistente şi îi transmise lui Chewbacca rugămintea. Wookieul se apropie greoi şi se opri răbdător lîngă Luke.

- Acum o să-ţi pun astea, începu tînărul, venind în spatele namilei cu cătuşele, şi...

Chewbacca scoase un gîlgîit ameninţător şi Luke tresări fără să vrea.

- Acum, reîncepu el, Solo o să-ţi pună astea şi...

Îi întinse timid cătuşele lui Solo, stingherit peste măsură de privirea scăpărătoare cu care-l ţintuia antropoidul.

Solo se apropie, zicînd amuzat:

- Nu te nelinişti, Chewie. Cred c-am înţeles ce-are de gînd.

Cătuşele de-abia încăpeau pe încheieturile groase. În ciuda faptului că partenerul său părea că are încredere în plan, pe chipul wookieului apăru o expresie de îngrijorare şi spaimă cînd închizătorile fură activate.

- Domnule, Luke...

Luke privi spre 3PO.

- Iertaţi-mi întrebarea... dar cum va trebui să procedăm dacă în absenţa dumneavoastră dă cineva peste noi aici?

- Să sperăm că nu au aruncătoare laser, replică Solo.

Tunul lui 3PO indica faptul că nu găsea amuzant răspunsul:

- Nu sună prea liniştitor.

Solo şi Luke erau prea preocupaţi de expediţia în care se pregăteau să plece pentru a mai acorda atenţie temerilor robotului. Însoţiţi de wookieul care afişa o mină descurajată exprimând pe jumătate adevărata stare de spirit, o porniră în lungul coridorului pe care dispăruse şi Ben Kenobi.

IX

Pe măsură ce avansau, pătrunzînd mai adînc în măruntaiele staţiei gigantice, le era din ce în ce mai greu să-şi păstreze aerul degajat. Din fericire, cei ce-ar fi putut sesiza o anumită nervozitate la cei doi soldaţi în armură n-ar fi putut-o considera decît firească, avînd în vedere imensul şi periculosul captiv wookie. În plus, împreună cu Chewbacca, cei doi tineri oricum nu puteau trece neobservaţi, aşa cum ar fi dorit.

Pe măsură ce înaintau, traficul se înteţea. Prin preajma lor forfoteau alţi soldaţi, funcţionari, tehnicieni şi roboţi. Preocupaţi numai de treburile lor, îi ignorau complet pe cei trei**;** doar cîţiva oameni îi aruncară o privire curioasă wookieului. Expresia morocănoasă de pe chipul lui Chewbacca şi prefăcuta siguranţă de sine a celor ce-l "luaseră prizonier" îi linişteau însă pe curioşi.

În cele din urmă, ajunseră la un grup numeros de lifturi. Luke răsuflă uşurat. Acel mijloc de transport computerizat ar fi trebuit, la o comandă verbală, să-i poată duce aproape oriunde pe staţie.

Urmă un moment tensionat, căci un funcţionar inferior se repezi să urce împreună cu ei. Solo făcu un gest tăios şi acesta, fără să protesteze, se îndreptă spre liftul următor din şir.

Luke studie panoul de comandă şi se strădui să pară deopotrivă cunoscător şi important, vorbind în dreptul grilei senzoriale. Vocea îi sună doar nervoasă şi speriată; dar liftul nu era decît un mecanism cu comandă simplă care nu fusese programat să recunoască emoţiile după vocea ce îi dădea ordinele şi să reacţioneze numai la tonul potrivit. Aşa că uşa se închise şi porniră. După cîteva clipe, ce li se părură ore, liftul se opri şi păşiră afară, în zona interzisă.

Luke sperase că vor găsi nişte celule demodate cu gratii, în genul celor existente pe Tatooine, în oraşe ca Mos Eisley, de pildă. Nu văzură decît nişte rampe înguste ce mărgineau un puţ de aerisire fără fund. Pasarelele acestea pe mai multe nivele erau paralele cu zidurile netede şi curbate ce închideau nevăzutele celule de detenţie. Oriunde ar fi privit, dădeau eu ochii de paznici cu înfăţişare vigilentă şi de porţi de energie. Realizînd cu neplăcere faptul că, cu cît stăteau mai mult timp

încremeniţi locului, cu atît ar fi apărut mai repede cineva şi le-ar fi pus nişte întrebări pentru care nu aveau răspuns, Luke căuta cu înfrigurare o cale de ieşire din această situaţie.

- N-o să ţină, îi şopti Solo, aplecîndu-se spre el.

- De ce n-ai spus asta înainte? îi replică Luke, frustrat şi înspăimîntat.

- Eu ştiu c-am spus.

- Sst!

Solo tăcu, căci sumbrele presimţiri ale lui Luke se adevereau. Un ofiţer înalt, cu o figură severă, se apropia de ei. Îl studie încruntat pe tăcutul Chewbacca.

- Unde vă duceţi... cu chestia asta?

Chewbacca scoase un mîrîit la auzul acestei remarci, dar Solo îl linişti, înghiotindu-l rapid în coaste. Cuprins de panică, Luke se trezi răspunzind aproape instinctiv.

- Transfer de prizonier din sectorul TS-l38.

Ofiţerul părea nedumerit.

- N-am fost anunţat. Trebuie să verific.

Le întoarse spatele şi se îndreptă spre un mic panou din apropiere, unde începu să-şi formuleze cererea. Luke şi Han trecură rapid în vedere situaţia, mutîndu-şi privirile de la alarme, porţi de energie, fotosenzori cu telecomandă la cei trei paznici aflaţi în zonă.

Solo făcu un semn scurt din cap spre Luke, în timp ce desfăcea legăturile lui Chewbacca. Apoi îi şopti ceva wookieului. Un urlet asurzitor cutremură coridorul şi Chewbacca îşi azvîrli braţele în sus înşfăcînd arma lui Solo.

- Păzea! strigă Solo, simulînd groaza. S-a dezlegat. O să ne facă bucăţi pe toţi!

Luke şi Han săriră în lături de lîngă wookieul ieşit din minţi, îşi scoaseră pistoalele şi începură să tragă spre el. Reacţia lor a fost excelentă, entuziasmul, de necontestat, şi precizia tirului, execrabilă. Nici măcar o rază de energie nu trecu pe lîngă imprevizibilul Chewbacca. Cei doi nimeriră însă camerele automate de luat vederi, comenzile barierelor energetice şi pe cei trei paznici, rămaşi cu gura căscată.

În acel moment, ofiţerului de serviciu îi trecu prin minte că tirul abominabil al celor doi soldaţi era puţin prea selectiv şi eficient. Se pregătea să acţioneze asupra semnalului de alarmă generală cînd fu nimerit de un foc tras de Luke şi căzu, în

tăcere, pe podeaua cenuşie.
Solo se grăbi spre difuzorul deschis al interfonului din care răsunau strident întrebări neliniştite cu privire la ceea ce se întîmpla acolo. După cîte se părea, blocul de detenţie se afla şi în legătura audio, nu numai video, cu alte zone ale staţiei.
Ignorînd şuvoiul de ameninţări alternînd cu întrebări, verifică informaţiile afişate pe monitorul din apropiere.
- Trebuie să descoperim în care celulă se află Prinţesa asta a voastră. Cred că există o duzină de nivele de detenţie... Uite... Celula 2187. Du-te - Chewie şi cu mine o să-i ţinem pe loc.
Luke dădu scurt din cap şi o luă la fugă pe coridorul îngust.
După ce-i făcu semn lui wookie să ocupe o poziţie din care ar fi putut supraveghea lifturile, Solo trase aer în piept şi răspunse apelurilor interminabile din interfon.
- Totul e în ordine, vorbi el în microfon, şi vocea îi sună aproape oficial. Situaţia este normală.
- Nu mi s-a părut c-ar fi aşa, replică vocea pe un ton cunoscător. Ce s-a întîmplat?
- Aaa... arma unui paznic s-a descărcat datorită unei defecţiuni, se bîlbîi Solo.
Tonul său oficial ceda din pricina nervozităţii.
- Nu mai avem nici o problemă acum... noi sîntem bine, mulţumesc. Voi?
- Trimitem o patrulă într-acolo, anunţă brusc vocea.
Han aproape că putu simţi suspiciunea de la celălalt capăt al firului. Ce să spună? Vorbea mai elocvent prin gura ţevii unui pistol.
- Nu, nu. Avem o scurgere de energie. Acordaţi-ne cîteva minute să o oprim. Scurgere mare... foarte periculoasă.
- O defecţiune la armă... scurgere de energie... Cine-i acolo? Care este indica...?
Îndreptîndu-şi pistolul spre panouri, le reduse la condiţia unor schije tăcute.
- Era o conversaţie tîmpită, oricum, murmură el, se întoarse şi strigă în lungul coridorului. Grăbeşte-te, Luke. O să ne vină "întăriri".
Luke auzi, dar era prea preocupat să alerge de la o celulă la alta şi să citească numerele ce străluceau deasupra fiecărei intrări. După toate aparenţele, celula 2187 nu exista. Şi totuşi o găsi chiar în clipa în care se hotărîse se renunţe şi să încerce la

alt nivel.
Cercetă un timp peretele metalic convex şi inexpresiv. Cuplînd selectorul de putere pe poziţie maximă şi, sperînd că pistolul nu i se va topi în mînă înainte de a perfora uşa, deschise focul. Cînd arma se înfierbîntă prea tare pentru a o mai putea ţine, începu s-o treacă dintr-o mînă în cealaltă. Procedînd astfel, fumul avu timp să se risipească şi observă, cu putină surprindere, că uşa se făcuse ţăndări.
Tînăra al cărei portret R2-D2 îl proiectase în garajul de pe Tatooine acum cîteva sute de ani - sau cel puţin atît i se părea lui Luke că trecuse de atunci - îl iscodea prin fum, cu privirea uneia care nu înţelege nimic. Era chiar cu mult mai frumoasă decît în acea imagine a ei, hotărî Luke, uitîndu-se la ea, cu gura căscată.
- Eşti chiar... mai frumoasă... decît am...
Expresia de nesiguranţă şi confuzie de pe chipul ei se topi, făcînd loc uimirii de la început, apoi nerăbdării.
- Nu eşti cam scund pentru un soldat din trupele de şoc? comentă ea, în cele din urmă.
- Ce? A... uniforma.
Îşi scoase casca, recăpătîndu-şi totodată o parte din stăpînirea de sine.
- Am venit să te salvez. Sînt Luke Skywalker.
- Poftim? întrebă ea politicos.
- Am spus că am venit să te salvez. Sînt împreună cu Ben Kenobi şi cu cei doi roboţi ai tăi.
Nesiguranţa ei se preschimbă dintr-o dată în speranţă, la auzul numelui bătrînului.
- Ben Kenobi!
Îl căută pe Jedi din priviri, fără să-i acorde vreo atenţie lui Luke.
- Unde este? Obi-Wan!

Guvernatorul Tarkin îl urmărea pe Darth Vader care măsura cu paşi agitaţi sala de conferinţe, dealtfel pustie. În cele din urmă, Lordul Întunecat se opri şi privi de jur împrejur, ca şi cum un clopot, pe care numai el îl putea auzi, răsunase prin preajmă.
- Este aici, zise Vader, cu răceală.

Tarkin tresări.
- Obi-Wan Kenobi! Imposibil! Ce te face să crezi asta?
- O anumită perturbaţie în cîmpul Forţei pe care am simţit-o numai în prezenţa vechiului meu maestru.
- Mai mult ca sigur... c-a murit pînă acum.
Vader şovăi, convingerea clătinîndu-i-se dintr-o dată.
- Poate...S-a dus. A fost numai o senzaţie de-o clipă.
- Cavalerii Jedi au pierit, declară Tarkin categoric. Focul lor s-a stins cu zeci de ani în urmă. Tu, prietene eşti tot cea mai rămas de pe urma lor.
Un interfon bîzîi în surdină, solicitînd atenţie.
- Da? zise Tarkin.
- În blocul de detenţie AA-23 a fost declanşată stare de urgenţă.
- Prinţesa! ţipă Tarkin, sărind în picioare.
Vader se răsuci, încercînd să vadă prin ziduri.
- Am ştiut eu! Obi-Wan *este* aici. Nu puteam să interpretez greşit o perturbaţie de o asemenea putere în cîmpul Forţei.
- Declanşaţi alarma în toate sectoarele, ordonă Tarkin prin interfon.
Apoi se întoarse spre Vader.
- Dacă este aşa, atunci nu trebuie să ne scape.
- Nu cred că intenţia lui este evadarea, replică Vader, încercînd să-şi controleze emoţiile.
- Este ultimul Jedi... şi cel mai puternic. Pericolul pe care-l reprezintă pentru noi nu trebuie subestimat... şi totuşi numai eu îl pot înfrunta.
Răsucindu-şi brusc capul spre Tarkin, îl privi fix.
- Singur.
Luke şi Leia se întorceau deja cînd o cascadă de explozii orbitoare zgudui coridorul în faţa lor. Cîţiva soldaţi încercaseră să pătrundă în blocul de detenţie, folosind liftul, dar fuseseră eliminaţi, unul cîte unul, de Chewbacca. Părăsind soluţia cu liftul, alţii aruncaseră în aer o porţiune din zid. Gaura făcută era prea mare pentru ca Solo şi Chewbacca să-i poată reţine pe toţi. În grupuri de cîte doi sau trei, imperialii îşi croiau drum înăuntru. Retrăgîndu-se pe culoar, Han şi Chewbacca se întîlniră cu Luke şi Leia.
- Nu ne putem întoarce pe-acolo, le spuse Solo, cu faţa îmbujorată de emoţie şi îngrijorare.

- Nu, se pare că aţi reuşit să blocaţi unica noastră cale de ieşire, confirmă repede Leia. Acesta este un bloc de detenţie. Şi, după cum ştii, nu are mai multe ieşiri.

Solo se întoarse, gîfîind, spre ea şi o măsură din cap pînă-n picioare.

- Ne iertaţi, Înălţimea Voastră, replică el sarcastic, dar poate c-aţi prefera să vă întoarceţi în celulă.

Ea îşi feri privirea; chipul îi era impasibil.

- Ar trebui să existe şi o altă ieşire, murmură Luke.

Scoase un mini transmitător de la centură şi căută cu atenţie frecvenţa potrivită.

- C-3PO... C-3PO!

O voce familiară îi răspunse cu o repeziciune plină de solicitudine.

- Da, domnule?

- Am rămas blocaţi aici. Mai există şi alte căi de ieşire din blocul ăsta de detenţie... ori ce fel de ieşire?

Din difuzorul emiţătorului se auziră nişte păcănituri produse de paraziţi. Solo şi Chewbacca îi ţineau la respect pe soldaţi în celălalt capăt al culoarului.

- Ce-a fost asta? N-am recepţionat.

În biroul de control ai zborurilor, R2 piuia şi fluiera frenetic în timp ce 3PO regla frecvenţa, luptîndu-se să îmbunătăţească calitatea defectuoasă a transmisiei.

- Am spus că toate sistemele au fost puse în stare de alertă din cauza dumneavoastră, domnule. Se pare că intrarea principală este singura cale de acces în şi din blocul cu celule.

Apăsă cîteva taste şi pe monitoarele din apropiere, imaginile începură să se deruleze cu rapiditate.

- Accesul la oricare altă informaţie referitoare la sectorul în care vă aflaţi este interzis.

Cineva începu să bată în uşa încuiată a biroului - la început, calm, apoi, cînd dinăuntru nu se auzi nici un răspuns, mai insistent.

- O, nu! gemu 3PO.

Fumul de pe culoarul cu celule era acum atît de gros, încît Solo şi Chewbacca abia mai reuşeau să-şi vadă ţintele. Acesta era şi un noroc, căci imperialii, acum în număr mult mai mare, nu reuşeau nici ei să-şi regleze tirul din pricina fumului.

Ori de cîte ori unul dintre soldaţi încerca să se apropie,

rămînea descoperit de îndată ce pătrundea în perdeaua deasă. Sub focul precis al celor doi contrabandişti, acesta se alătura rapid mormanului din ce în ce mai mare de trupuri neînsufleţite ce zăceau pe podea,

Luke se apropie de Solo. Fulgerele de energie ricoşau sălbatic în pereţi.

- Nu mai există nici o altă ieşire, strigă Luke, străduindu-se să acopere vuietul asurzitor al tirului concentrat.

- Se apropie de noi. Ce facem acum?

- Halal evadare! se auzi o voce iritată în spatele lor.

Se întoarseră amîndoi spre Prinţesa, profund dezgustată, care-i măsura din cap pînă-n picioare cu un aer de regală dezaprobare.

- Aţi venit aici fără să aveţi un plan de evadare?

Solo i-l arătă pe Luke.

- El e creierul, scumpo.

Luke zîmbi încurcat şi ridică din umeri neputincios. Se întoarse să participe şi el la schimbul de focuri, dar nu apucă să tragă, căci Prinţesa îi smulse pistolul din mînă.

- Hei!

Leia făcu cîţiva paşi pe lîngă perete pînă în dreptul unui mic grătar. Îndreptă pistolul spre el şi trase.

Solo o privea neîncrezător.

- Ce te-a apucat?

- Se pare că eu sînt cea care trebuie să vă arate cum putem scăpa de-aici. Dă-ţi drumul pe toboganul de gunoi, pilotule.

Sub privirile uluite ale celorlalţi, Prinţesa sări prima prin deschizătură şi se făcu nevăzută. Chewbacca scoase un mormăit ameninţător, dar Solo clătină uşor din cap.

- Nu, Chewie, nu vreau să-i faci felul. Nu ştiu încă ce să cred despre ea. Ori începe să-mi placă, ori am s-o omor cu propria mea mînă.

Wookieul fornăi, încercînd să mai spună ceva, dar Solo i-o reteză scurt.

- Intră după ea, imbecil păros! Nu-mi pasă a ce-ţi miroase ţie. Nu e momentul să faci pe deşteptul cu mine.

Îl îmbrînci pe căpăţînosul wookie spre gura toboganului, apoi îl ajută să-şi strecoare trupul masiv înăuntru, îndesîndu-l. O dată ce-l văzu intrat, corellianul îl urmă şi el. Luke trase o ultimă rafală, mai mult în speranţa de a crea o perdea de fum decît de

a nimeri ceva, apoi îşi dădu drumul pe tobogan, făcîndu-se nevăzut.

Din dorinţa de a nu suferi şi alte pierderi, datorită spaţiului îngust, soldaţii care-i urmăreau se opriseră pentru moment în aşteptarea unor întăriri şi a armamentului greu. În plus, prada nu mai avea cum să le scape şi, oricum, nici unul dintre ei nu ardea de nerăbdare să moară prosteşte.

Luke se trezi prăvălindu-se într-o încăpere slab luminată. N-ar fi avut oricum nevoie de lumină ca să-şi dea seama ce conţine, căci simţise mirosul de gunoi cu mult înainte de a ajunge acolo. Luminată doar prin intermediul unor surse indirecte, ghena de gunoi era umplută cel puţin pe sfert cu reziduuri vîscoase, dintre care multe atinseseră deja un stadiu destul de avansat de descompunere pentru a-l face pe Luke să strîmbe din nas.

Cercetînd pereţii încăperii, în încercarea de a găsi o ieşire, Solo se împiedica, aluneca şi intra pînă la genunchi în mizeria lichidă. Nu reuşi să descopere decît o trapă mică, al cărei capac gros se chinui să-l îndepărteze, mormăind şi gîfîind. Aceasta refuza însă să se urnească.

- Ai avut o idee minunată cu ghena asta de gunoi, îi spuse sarcastic Prinţesei, ştergîndu-şi fruntea transpirată. Peste ce miros incredibil am dat. Din păcate, nu putem ieşi de-aici călare pe miasme, şi altă ieşire se pare că nu există. Poate doar dacă reuşesc să deschid uşa asta.

Făcu cîţiva paşi înapoi, îşi scoase pistolul şi trase în capac. Raza începu imediat să şuiere, ricoşînd în continuu în pereţii ghenei, în timp ce fiecare dintre ei îşi căuta adăpost în gunoaie. Un ultim ricoşeu, şi fulgerul explodă undeva chiar deasupra lor.

Arătînd mai puţin demnă, avînd în vedere circumstanţele, Leia fu prima care-şi părăsi adăpostul împuţit.

- Încetează cu arma aia, se adresă aspru lui Solo. O să ne omori pe toţi.

- Da, Înălţimea Voastră, mormăi corellianul cu prefăcută umilinţă.

Nu făcu însă gestul de a-şi băga pistolul în toc, pe cînd privea spre gura toboganului de deasupra.

- N-o să le ia mult timp ca să descopere ce s-a întîmplat cu noi. Stăpîneam bine situaţia... pînă să ne aduci tu aici.

- Sigur că da, i-o întoarse ea, scuturîndu-şi gunoaiele din păr

şi de pe umeri. A, bine, ar putea fi şi mai rău...

Ca un fel de răspuns, un vaier pătrunzător şi oribil inundă încăperea. Părea că vine de undeva de dedesubtul lor. Chewbacca lăsă şi el să-i scape un muget de groază şi încercă să se facă una cu peretele. Luke îşi scoase pistolul şi îşi aţinti privirea asupra cîtorva maldăre de gunoaie, dar nu văzu nimic.

- Ce-a fost asta? întrebă Solo.

- Nu-mi dau bine seama.

Luke sări dintr-o dată, privind undeva în jos, în spatele lui.

- Cred că tocmai a trecut ceva pe lîngă mine. Atenţie!...

Cu o iuţeală uimitoare, Luke dispăru sub gunoaie.

- L-a prins pe Luke! strigă Prinţesa. L-a tras dedesubt.

Solo rătăci cu privirea de jur împrejur, încercînd să vadă ceva în care să tragă.

Luke reapăru tot atît de brusc pe cît dispăruse - dar împreună cu el şi o parte din *altceva. Î*n jurul gîtului, avea strîns înfăşurat un tentacul gros şi alburiu.

- Împuşcă-l! Omoară-l! ţipă Luke.

- "Împuşcă-l!" Nici măcar nu-l văd! protestă Solo.

Pentru a doua oară, acel ceva înspăimîntător al cărui tentacul tocmai îl văzuseră ,îl trase pe Luke în adîncuri. Solo privi neputincios suprafaţa multicoloră.

Se auzi un huruit de maşinărie grea şi doi pereţi opuşi ai încăperii se deplasară spre interior cîţiva centimetri. Apoi huruitul încetă şi se făcu linişte. Luke răsări surprinzător de aproape de Solo, zbătîndu-se să iasă din vălmăşagul înăbuşitor de gunoaie şi masîndu-şi în acelaşi timp urmele de pe gît.

- Unde-o fi acum? se întrebă Leia, privind cu precauţie spre gunoaiele nemişcate.

Luke părea sincer nedumerit.

- Nu ştiu. M-a prins, apoi mi-a dat drumul. Pur şi simplu mi-a dat drumul şi a dispărut. Poate că n-am mirosit destul de urît pentru ea.

- Am o pesimţire sumbră, zise Solo.

Huruitul îndepărtat inundă din nou încăperea, iar pereţii începură din nou să avanseze în interior. Numai că de data aceasta nici zgomotul, nici deplasarea nu dădură vreun semn că ar fi pe cale să înceteze.

- Mai bine-aţi face ceva în loc să vă uitaţi unul la celălalt! ii îndemnă Prinţesa. Încercaţi să înţepeniţi pereţii cu ceva!

Nu reuşiră să încetinească acel avans nici măcar cu ajutorul prăjinilor groase şi al barelor metalice uzate pe care le putu ridica Chewbacca. Se părea că cu cît obiectul pe care-l propteau de perete era mai rezistent, cu atît plesnea mai uşor.

Luke îşi scoase transmiţătorul şi vorbi, străduindu-se în acelaşi timp să împiedice înaintarea zidurilor:

- C-3PO... răspunde, C-3PO!

După pauza necesară primirii unui răspuns, Luke privi îngrijorat spre tovarăşii săi.

- Nu ştiu de ce nu răspunde.

Încercă din nou:

- C-3PO, răspunde. Mă auzi?

- C-3PO, repeta vocea în surdină, răspunde C-3PO.

Era glasul lui Luke, ce se auzea încet, printre pîrîituri, din micul emiţător, părăsit pe consola computerului. În afara apelurilor intermitente, biroul de control al zborului era cufundat în tăcere.

O explozie înfiorătoare acoperi rugăminţile înăbuşite. Uşa biroului se făcu ţăndări, împroşcînd fragmente metalice în toate direcţiile, prin încăpere. Cîteva dintre ele izbiră emiţătorul, trîntindu-l pe podea şi retezind vocea lui Luke ce se afla în plină emisie.

În urma acestei catastrofe în miniatură, patru soldaţi înarmaţi intrară cu hotărîre prin spărtură. La prima vedere, biroul le păru pustiu... apoi, dinspre unul din fişetele pentru echipament, aflate în celălalt capăt al încăperii, se auzi o voce slabă şi înspăimîntată:

- Ajutor, ajutor! Scoateţi-ne de aici!

Cîţiva soldaţi se aplecară să inspecteze trupurile ne-însufleţite ale ofiţerului dispecer şi aghiotantului său, in timp ce alţii deschiseră fişetul zgomotos. Doi roboţi, unul înalt şi umanoid, celălalt pur mecanic şi cu trei picioare păşiră în birou. Cel înalt lăsa impresia că s-ar clătina puţin de frică.

- Sînt nebuni, vă spun eu, nebuni!

Făcu un gest spre uşă.

- Cred că i-am auzit spunînd că se îndreaptă spre nivelul de detenţie. Tocmai au plecat. Dacă vă grăbiţi, aţi putea să-i ajungeţi din urmă. Pe acolo, pe acolo.

Doi dintre soldaţii dinăuntru se alăturară celor ce aşteptau pe hol şi cu toţii se îndepărtară în grabă pe coridor. Ceilalţi doi rămaseră să păzească biroul. Făceau speculaţii cu privire la ceea ce se întîmplase, ignorîndu-i complet pe roboţi.

- Toată această emoţie a supraîncărcat circuitele din camaradul meu, explică cu grijă 3PO. Dacă nu vă supăraţi, aş dori să-l duc jos, la secţia de întreţinere.

- Îhm...

Unul dintre paznici îşi ridică privirea cu indiferenţă şi dădu din cap către robot. 3PO şi R2 se grăbiră să iasă din încăpere, fără că privească în urmă. Pe cînd se îndepărtau, paznicul făcu remarca că cel mai înalt dintre roboţi era de un tip pe care nu-l mai văzuse pînă atunci. Ridică din umeri. Nu era un lucru surprinzător pentru o staţie atît de mare.

- Era cît pe ce, şopti 3PO, în timp ce o tuleau pe un coridor pustiu. Acum va trebui să găsim un alt panou informaţional la care să-ţi conectezi tija senzorială... altfel, totul este pierdut.

Ghena de gunoi se micşora din ce în ce mai mai mult, cu încăpăţînare; pereţii metalici, atent prelucraţi, se deplasau unul spre altul cu o precizie neîndurătoare. Bucăţile mai mari de reziduuri dădeau un adevărat concert de pocnete şi plesnete ce se transformau într-un crescendo cutremurător.

Chewbacca se tînguia jalnic în timp ce, cu imensa sa forţă şi greutate, se lupta să reţină unul dintre pereţi. Semăna cu un Sisif hirsut, la cîţiva paşi de vîrful piscului pe care nu reuşea niciodată să-l atingă.

- Un lucru e sigur, comentă Solo, nefericit. Vom fi cu toţii mult mai subţiri. Chestia asta se poate populariza ca reţetă de slăbire. Există un singur dezavantaj: rezultatul e definitiv.

Luke se opri să tragă aer în piept. Scutură supărat nevinovatul transmiţător.

- Ce s-o fi întîmplat cu C-3PO?

- Mai încearcă o dată trapa, îl povăţui Leia. Este ultima noastră speranţă.

Solo îşi acoperi ochii şi făcu întocmai. Raza ineficientă şuieră batjocoritor prin încăperea din ce în ce mai îngustă.

Compartimentul de serviciu era pustiu. După toata aparenţele, alarma îi atrăsese pe toţi spre alte sectoare. După ce cercetă cu prudenţă încăperea 3PO îi făcu un semn lui R2 să-l urmeze. Împreună începură să verifice febril nenumăratele panouri auxiliare. R2 piui scurt şi 3PO se grăbi spre el. Aşteptă nerăbdător pe cînd robotul mai mic îşi introducea cu atenţie tija senzorială în mufa deschisă.

Un şuvoi de fluierături ţîşni cu o viteză nebunească, într-o manieră nedisciplinată, din difuzorul micului robot.

3PO gesticulă, atenţionîndu-l:

- Aşteaptă o clipă, ia-o mai încet.

Frecvenţa semnalului scăzu pînă la nivelul unei vorbiri lente.

- E mai bine-aşa. Unde sînt? Ce? O, nu! De-acolo nu vor ieşi decît sub forma unui lichid.

Celor prinşi în capcana magaziei de gunoi le rămăsese mai puţin de un metru de viaţă. Leia şi Solo, care fuseseră forţaţi să se întoarcă pe o parte, sfîrşiră stînd faţă în faţă. Pentru prima dată, aroganţa dispăruse de pe chipul Prinţesei. Întinse mîna şi o apucă pe a lui Solo, strîngîndu-i-o convulsiv atunci cînd simţi prima atingere a pereţilor.

Luke căzuse şi zăcea pe o parte, luptîndu-se să-şi menţină capul deasupra mizeriei care se înălţa. Aproape că se înecase cu o gură de glod presat, cînd transmiţăţorul său începu să zbîrnîie.

- 3PO!

- Sînteţi acolo, domnule? întrebă androidul. Am avut nişte probleme minore. N-aţi crede...

- Taci din gură, 3PO, ţipă Luke. Opreşte mecanismul de închidere a tuturor magaziilor de gunoi de la nivelul de detenţie sau de la cel aflat imediat dedesubt. Mă recepţionezi? Opreşte mecanismul magaziei!

Cîteva clipe mai tîrziu, 3PO îşi ţinea capul în mîini, văicărindu-se din pricina ţipetelor şi răcnetelor îngrozitoare ce veneau din emiţător.

- O, nu, opreşte-le pe toate! îl imploră pe R2. Grăbeşte-te! Ascultă, R2... sînt pe moarte! Îmi blestem trupul ăsta de metal! N-am fost destul de rapid. E numai din vina mea. Bietul meu stăpîn - şi toţi ceilalţi...nu, nu, nu...

Răcnetele şi ţipetele nu conteniră, totuşi, nici mai tîrziu. Dar, de fapt, ceea ce se auzea acum erau strigăte de bucurie. O dată cu intervenţia lui R2, sensul de deplasare se inversase automat,

aşa că acum, pereţii încăperii se depărtau unul de celălalt.

- R2, 3PO, strigă Luke în transmitător. E-n ordine, sîntem salvaţi. Mă recepţionezi? Sîntem salvaţi. V-aţi descurcat nemaipomenit!

Scuturîndu-se scîrbit de resturile slinoase ce i se agăţaseră de haine, îşi croi drum cît putu de repede pînă la trapă. Se aplecă, scrijeli îndepărtînd stratul gros de mizerie şi citi numărul ce ieşise astfel la iveală.

- Deschide capacul presurizat al trapei de la unitatea 366-117891.

- Da, domnule, încuviinţă 3PO.

Erau poate cele mai fericite cuvinte pe care le auzise Luke vreodată.

X

Brăzdat de cabluri electrice şi de linii informaţionale ce porneau din străfunduri şi se pierdeau în înălţimi, puţul de serviciu părea adînc de sute de kilometri. Pasarela îngustă care mărginea într-o parte peretele semăna cu un fir întins deasupra unui ocean stălucitor. Era atît de îngustă, încît un singur om abia putea păşi pe ea.

De-a lugul acestei traverse periculoase se furişa un bărbat ce privea ţintă spre ceva aflat în faţa lui, şi nu spre terifiantul abis metalic de dedesubt. Ţăcănitul enormelor comutatoare răsuna în vastul spaţiu deschis asemeni zgomotelor scoase de nişte leviatani captivi, neobosiţi şi întotdeauna treji.

Două cabluri groase făceau joncţiune în spatele unui panou de protecţie. Acesta era încuiat, dar după ce-l inspecta cu atenţie, pe toate părţile, de sus pînă jos. Ben Kenobi apăsă capacul panoului într-un anumit fel, făcîndu-l să sară în lături. Dedesubt se afla terminalul unui computer.

Cu aceeaşi grijă, operă cîteva modificări pe el. Eforturile îi fură răsplătite; cîteva lumini indicatoare afişate pe ecran îşi schimbară culoarea din roşu în albastru.

O a doua uşă se deschise brusc în spatele său. Bătrînul reataşă grăbit capacul şi se retrase în umbră. În cadrul uşii apăruse un detaşament de soldaţi. Ofiţerul de serviciu se

apropie la numai cîţiva paşi de locul unde a ascunsă acea siluetă nemişcată.

- Păziţi zona pînă la încetarea alarmei.

Cînd soldaţii începură să se disperseze, Kenobi se făcu nevăzut în întuneric.

Mîrîind şi şuierând, Chewbacca abia reuşi, cu ajutorul lui Luke şl a lui Solo, să-şi strecoare trupul gros prin trapă. Odată încheiată această acţiune, Luke se întoarse şi cercetă împrejurimile.

Podeaua culoarului în care dăduseră era plină de praf, de parcă nu trecuse nimeni pe acolo de cînd luase fiinţă staţia. Probabil că nu era decît un culoar auxiliar de serviciu. Habar n-avea unde se aflau.

Ceva lovi cu putere în zidul din spatele lor şi Luke le strigă tuturor să fie atenţi, căci prin trapa deschisă, pătrunsese pe coridor un tentacul prelung şi gelatinos ce încerca cu aviditate să apuce o pradă nevăzută.

Solo îşi îndreptă pistolul spre tentacul, în timp ce Leia se străduia să treacă de Chewbacca ce rămăsese pironit locului, pe jumătate paralizat.

- Luaţi din drumul meu namila asta lăţoasă.

Apoi observă intenţia lui Solo.

- Nu! Aşteaptă! Se va auzi.

Solo nu-i acordă nici o atenţie şi trase spre deschizătură. Bubuitul armei reverberă pînă departe, în timp ce fragmente din zidul slăbit se prăbuşiră în avalanşă, împreună cu nişte stîlpi de susţinere, peste acea creatură, aproape îngropînd-o.

Multă vreme după aceea, zgomotele continuară să se rostogolească, amplificate, prin coridorul îngust. Luke clătină din cap nemulţumit, zicîndu-şi că o persoană ca Solo, care vorbeşte prin gura armei, nu poate acţiona întotdeauna cu cap. Pînă atunci îl privise cu un fel de admiraţie pe corellian. Dar gestul lui lipsit de noimă îi aducea pentru prima oară pe amîndoi la acelaşi nivel.

Şi totuşi, comportamentul Prinţesei fu mai surprinzător decît al lui Solo.

- Ascultă, zise ea, privindu-l drept în faţă, nu ştiu de unde vii, dar îţi sînt recunoscătoare.

Ca şi cum şi-ar fi amintit de ceva, se întoarse spre Luke şi adăugă:

- Amîndorura.

Îşi îndreptă din nou atenţia spre Solo.

- Dar de acum înainte, vei face cum îţi spun eu.

Solo rămase cu gura căscată la ea. De data aceasta, zâmbetul său arogant întârzie să apară.

- Ascultă, Sfinţenia Ta, reuşi el să bălmăjească în cele din urmă, haideţi să clarificăm lucrurile. Nu primesc ordine decît de la o singură persoană - eu.

- E o minune că încă mai trăieşti, îi replică ea insinuant.

Privi rapid în lungul culoarului şi o porni hotărîtă în direcţia opusă.

Solo îi aruncă o privire lui Luke, vru să spună ceva, şovăi şi nu făcu decît să clatine uşor din cap.

- Nu se merită. Nu ştiu dacă au mai rămas destui bani în univers ca să ne răsplătească efortul de a o suporta.

- Hei, ia-o mai încet.

Leia dispăruse la o cotitură a coridorului şi ei o luară la fugă, grăbindu-se s-o ajungă din urmă.

Cei şase soldaţi ce patrulau prin faţa intrării în puţul energetic păreau mai interesaţi să discute straniile evenimente petrecute în blocul de detenţie decît să-şi îndeplinească datoria plictisitoare. Erau atît de captivaţi de speculaţiile ce le făceau în legătură cu cauza acestor necazuri, încît nu observară umbra spectrală din spatele lor. Aceasta se strecura la adăpostul întunericului, asemeni unui dihor, înlemnind atunci cînd unul dintre soldaţi părea că s-ar răsuci în direcţia ei, pornind-o apoi mai departe, tăcută de parcă ar fi plutit prin aer.

Cîteva momente mai tîrziu, un soldat se întoarse încruntat înspre ieşirea din coridorul principal, acolo unde crezuse că a perceput o mişcare. Nu mai era nimic, doar o părere, ceva inefabil, unda pe care fantomaticul Kenobi o lăsase în urmă. Soldatul se nelinişti profund, dar, nedorind să-şi mărturisească halucinaţiile, fapt lesne de înţeles, reveni la mai prozaica conversaţie a camarazilor săi.

Cineva îi descoperi în cele din urmă pe cei doi paznici, leşinaţi şi încuiaţi într-un fişet metalic, la bordul cargoului capturat. Aceştia rămaseră în stare de comă, în ciuda tuturor eforturilor de reanimare.

Sub îndrumarea unor ofiţeri care se ciondăneau între ei, soldaţii îşi transportară camarazii spre cea mai apropiată secţie de infirmerie. În drumul lor trecură pe lîngă un panou de serviciu deschis, în spatele căruia se aflau două siluete. Erau R2 *şi* 3PO care, cu toate că se aflau atît de aproape de hangar, rămăseseră neobservaţi.

De îndată ce soldaţii se îndepărtară, R2 înlătură capacul de protecţie al unei mufe şi îşi introduse grăbit în ea tija senzorială. Chipul micului robot fu asaltat de un joc nebunesc de lumini, iar din încheieturile lui începu să iasă fum, mai înainte ca 3P0 să-i poată scoate, cu gesturi tremurate, tija din priză.

Fumul se risipi imediat şi pilpîirile dezordonate se normalizară. R2 emise cîteva piuituri contrariate, amintind perfect de un om care se aşteptase la un pahar de vin slab şi, în loc de aceasta, dăduse pe gît, fără să-fi dea seama, cîteva înghiţituri de alcool dublu rafinat.

- Data viitoare să fii atent unde îţi conectezi senzorii, îşi dojeni 3PO tovarăşul. Ţi-ai fi putut arde circuitele interne.

Examină mufa.

- Asta e o priză de energie, deşteptule, nu un terminal informaţional.

R2 fluieră tînguitor o scuză şi amîndoi o porniră în căutarea panoului potrivit.

Luke, Solo, Chewbacca şi Prinţesa ajunseră într-un hol pustiu care nu ducea nicăieri; în capătul lui se afla doar o fereastră largă prin care se vedea hangarul ce le oferea priveliştea dureroasă a cargoului, chiar dedesubtul lor.

Luke îşi scoase emiţătorul şi, uitîndu-se de jur împrejur cu o nervozitate crescîndă, vorbi în difuzor:

- C-3PO... mă recepţionezi?

Urmă o pauză alarmantă, după care:

- Sînt pe recepţie, domnule. A trebuit să părăsim zona în care se află biroul.

- Sînteţi teferi?

- Deocamdată, deşi nu sînt optimist în ceea ce priveşte bătrîneţea mea. Ne aflăm în hangarul principal, vizavi de navă.

Luke privi surprins pe fereastră.

- Nu vă văd în partea cealaltă. Probabil că sîntem exact deasupra voastră. Rămîneţi pe recepţie. Vă contactăm de îndată ce putem.

Luke întrerupse convorbirea şi zîmbi brusc, amintindu-şi de referinţa pe care o făcuse 3PO la "bătrîneţea" sa. Robotul înalt era uneori mai uman decît oamenii.

- O fi reuşit bătrînul să elimine raza de atracţie? se întrebă Solo în timp ce studia priveliştea de jos.

Vreo doisprezece soldaţi intrau şi ieşeau din cargou .

- Drumul nostru înapoi la navă va semăna cu un zbor prin cele cinci Inele de Foc ale sistemului Fornax .Leia Organa privi surprinsă de la navă la Solo.

- Aţi venit cu epava asta? Eşti mai curajos decit mi-am închipuit.

Măgulit şi insultat în acelaşi timp, Solo nu ştiu cum să reacţioneze. Se hotărî să-i arunce o privire urîtă, pe cînd o porneau înapoi pe coridor, cu Chewbacca încheind coloana.

La un colţ cei trei umani se opriră brusc. Astfel făcură şi cei douăzeci de imperiali ce se îndreptau în marş spre ei. Ca o reacţie firească - adică pe negîndite - Solo îşi scoase pistolul şi ochi spre pluton, urlînd şi zbierînd cu toată puterea, în mai multe limbi.

Luaţi prin surprindere de acest atac absolut neaşteptat şi presupunînd, în mod greşit, că atacatorul ştia foarte bine ce face, soldaţii începură să dea înapoi. Cele cîteva împuşcături turbate care răsunară din pistolul corellianului creară o panică desăvîrşită. Gradele şi cumpătul se spulberară, soldaţii rupseră formaţia şi o luară la fugă în lungul condorului.

Îmbătat de propria sa îndrăzneală, Solo se lansă in urmărire, strigîndu-i în spate, lui Luke:

- Duceţi-vă la navă! Am eu grijă de ăştia!

- Ai înnebunit? răcni Luke. Unde naiba te duci?

Dar Solo se afla deja departe, la o cotitură a culoarului şi nu-l mai auzi. Şi oricum asta n-ar fi schimbat nimic.

Indispus de disparţia partenerului său, Chewbacca scoase un urlet bubuitor, deşi nesigur şi se nepezi după el.

Astfel, Luke şi Leia rămaseră singuri pe coridorul pustiu.

- Poate că am fost prea dură cu prietenul tău, mărturisi ea, cu părere de rău. Nu încape îndoială că este curajos.

- Nu încape îndoială că este un idiot, replică furios Luke. Nu ştiu cu ce ne va ajuta dacă este omorît.

Deodată, în hangarul aflat dedesubt şi în spatele lor începură să sune alarmele.

- S-a terminat, mîrîi Luke, dezgustat. Hai să mergem.

Porniră împreună în căutarea unui drum spre nivelul inferior.

Solo continua să-şi fugărească duşmanii de-a lungul coridorului, urlînd şi agitîndu-şi ameninţător pistolul. Cînd şi cînd, trăgea cîte un foc care avea mai degrabă efect psihologic decît tactic.

Jumătate din formaţie se şi împrăştiase pe diferite alte coridoare şi culoare de serviciu. Cei zece soldaţi pe care cotinua să-i hărţuiască fugeau de le sfîrîiau călcîiele, răspunzând doar din cînd în cînd cu foc. Apoi, aceştia ajunseră într-o fundătură, fapt ce-i obligă să se întoarcă şi să dea piept cu "inamicii".

Văzînd că cei zece se opriseră, Solo încetini şi el. Corellianul şi imperialii se priviră în tăcere. O parte dintre soldaţi se uitau nu la el ci dincolo de el.

Lui Solo îi trecu deodată prin cap că era singur şi acelaşi gînd începea să prindă contur şi în minţile celor pe care îi înfrunta. Zăpăceala făcu rapid loc furiei. Puştile şi pistoalele fură scoase la iveală. Solo se dădu un pas înapoi, trase un foc, apoi făcu stînga-mprejur şi o luă la goană ca un disperat.

Chewbacca auzi ţiuitul şi detunăturile armelor laser în timp ce venea greoi, agale, pe urmele lui Solo. Se întîmpla totuşi ceva straniu: zgomotele se auzeau din ce în ce mai aproape, în loc să se depărteze.

Tocmai se gîndea ce avea de făcut cînd Solo, apărînd după un colţ, îl izbi în goană, aproape doborîndu-l. Văzîndu-i pe cei zece urmăritori, wookieul hotărî să-şi rezerve întrebările pentru un moment mai prielnic. Se întoarse şi-şi urmă partenerul.

Luke o înşfăcă pe Prinţesă şi o trase într-o nişă. Aceasta fu cît pe ce să riposteze înfuriată de brutalitatea gestului său, cînd zgomotul paşilor unor soldaţi ce se apropiau în marş o făcu să se strîngă în întuneric, alături de el.

Plutonul trecu grăbit, răspunzînd alarmelor ce continuau să

sune fără încetare. Luke scoase capul privind în urma lor şi încercă să-şi recapete răsuflarea.

- Singura noastră speranţă de a ajunge la navă este să venim spre ea din partea cealaltă. Au aflat deja că aici e cineva.

O porni pe culoar în direcţia de unde veniseră imperialii, făcîndu-i semn Prinţesei să-l urmeze. În capătul îndepărtat al coridorului se iviră doi paznici şi arătară drept spre ei. Luke şi Leia se întoarseră şi începură să alerge în sens invers. De după un colţ apăru o formaţie mai numeroasă de soldaţi ce se îndreptă în fugă spre ei.

Cu drumul barat în faţă şi în spate, începură să caute înnebuniţi o altă cale de ieşire. Leia zări atunci un culoar secundar, îngust şi i-l arătă lui Luke.

Acesta trase în cel mai apropiat dintre urmăritori şi ţîşni după fată, prin ceea ce părea a fi un tunel de serviciu. În spatele lor, zgomotele făcute de soldaţi răsunau asurzitor, amplificate de spaţiul strîmt. Dar cei doi fugari aveau şi un avantaj: tirul pe care imperialii îl putea concentra asupra lor era minim.

În faţă le apăru un chepeng. Luminozitatea de dincolo era scăzută, fapt ce-i dădu speranţă lui Luke. Dacă ar fi putut închide chepengul doar pentru cîteva clipe şi s-ar fi putut pierde dincolo de el, ar fi avut poate vreo şansă să scape de urmăritori.

Dar chepengul rămase deschis şi nu dădea nici un semn că s-ar închide automat. Luke era cît pe ce să strige de bucurie cînd podeaua dispăru subit în faţa lui. Cu vîrfurile picioarelor atîrnînd în gol, se balansă dînd din mîini pentru a-şi recăpăta echilibrul cînd, venind din spate, Prinţesa aproape că-i făcu vînt dincolo de marginea pasarelei înguste.

Pasarela se reducea la un ciot suspendat deasupra hăului. Un curent de aer răcoros mîngîie faţa tânărului, în timp ce studia pereţii ce se avîntau în sus spre înălţimi nevăzute şi se cufundau în adîncurile insondabile de dedesubt. Puţul de serviciu era întrebuinţat pentru recircularea şi purificarea atmosferei din staţia de luptă.

În acea clipă, Luke era prea înfricoşat şi îngrijorat pentru a-i purta pică Prinţesei fiindcă fusese cît pe ce să-i expedieze pe amîndoi dincolo de marginea pasarelei. În plus, alte pericole îi atraseră atenţia. O rază de energie făcu să explodeze peretele metalic deasupra lor, împroşcîndu-i cu schije.

- Cred c-am făcut un pas greşit, şopti el, răspunzînd cu foc

soldaţilor ce avansau.

Energia distrugătoare ilumina coridorul îngust din spatele lor.

Pe partea cealaltă a prăpastiei se afla o poartă de acces deschisă. Putea fi însă şi la un an lumină depărtare. Pipăind de jur împrejurul ramei uşii, Leia dibui un comutator şi îl atinse grăbită. Uşa ecluzei culisă închizîndu-se etanş cu un bubuit reverberant. Asta reuşea cel puţin să-i izoleze de tirul soldaţilor ce se apropiau cu repeziciune. Îi lăsase, însă şi pe ei în echilibru instabil pe acea secţiune de pasarelă, ceva mai mică de un metru pătrat. Dacă şi aceasta s-ar fi retras pe neaşteptate în zid, li s-ar fi oferit amîndorura o privelişte mult mai completă a interiorului staţiei decît şi-ar fi dorit.

Luke îi făcu semn Prinţesei să se îndepărteze cît mai mult cu putinţă, apoi îşi acoperi ochii şi îşi îndreptă pistolul spre comenzile ecluzei. Un fulger scurt de energie le topi, făcîndu-le una cu peretele. Acum nimeni de pe partea cealaltă nu ar mai fi putut deschide uşa cu uşurinţă. Apoi îşi întoarse privirea spre hăul imens ce se interpunea între ei şi poarta opusă: aceasta - un mic dreptunghi galben de libertate - îi chema ispititoare.

O vreme nu se auzi decît şuieratul aerului de dedesubt.

- Uşa e blindată, dar n-o să-i reţină prea mult, comentă Luke.

- Trebuie să trecem cumva pe partea cealaltă, încuviinţă Leia, examinînd încă o dată tocul metalic al uşii etanş închise. Găseşte comenzile pentru extinderea pasarelei.

Căutarea înfrigurată nu dădu nici un rezultat. Din spatele uşii neclintite se auzeau tropăieli şi şuierături ameninţătoare. În mijlocul metalului apăru o pată mică, albă care începu să se întindă şi să fumege.

- Pătrund prin ea! gemu Luke.

Prinţesa se întoarse încet şi privi dincolo de hău.

- Cred că aceasta este o punte a cărei comandă unică se află pe partea cealaltă.

Întinzînd mîna să arate spre panoul cu comenzile inaccesibile dădu peste ceva prins la şold. Privi nemulţumit în jos şi descoperind cauza, îi fulgeră prin minte o idee practică puţin cam nebunească.

Firul subţire strîns înfăşurat într-un colac părea fragil, dar de fapt era un cablu militar pentru utilizare generală şi ar fi putut suporta cu uşurinţă greutatea lui Chewbacca. Cu siguranţă că i-ar fi ţinut şi pe ei amîndoi. Scoase bobina din centură de la şold

şi măsură lungimea cablului prin comparaţie cu lăţimea abisului. Acesta ar fi trebuit să acopere lejer distanţa.

- Şi-acum? întrebă curioasă Prinţesa.

Luke nu-i răspunse. Scoase în schimb din centura de serviciu a armurii o baterie mică, dar grea şi legă în jurul ei un capăt al cablului. Asigurîndu-se că nodul era bine strîns, se apropie cît putu de mult de marginea stinghiei nesigure.

Roti capătul lestat al firului în cercuri tot mai largi, apoi îl aruncă în arc peste prăpastie. Bateria se lovi de capătul ieşit în afară al unor conducte cilindrice aflate pe partea cealaltă şi căzu în gol. Cu o nerăbdare abia stăpînită trase înapoi capătul liber şi îşi înfăşură cablul pe forat pentru o nouă încercare.

Capătul greu se roti în cercuri crescînde şi zbură pe deasupra, se înfăşură de mai multe ori în jurul lor.

De data aceasta lestul înconjură capătul ţevilor de deasupra, se înfăşură de mai multe ori în jurul lor şi alunecă, fixîndu-se într-o crăpătură aflată între ele. Aplecîndu-se pe spate, Luke trase şi smuci de cablu, încercînd în acelaşi timp să-şi lase întreaga greutate a corpului pe el. Cablul nu păru c-ar vrea să se desprindă.

Îşi înfăşură de mai multe ori capătul liber în jurul taliei şi a braţului drept, apoi întinse cealaltă mînă şi o aduse spre el pe Prinţesă. Uşa ecluzei căpătase acum culoarea albului incandescent şi pe marginile ei începuseră să se scurgă pîrîiaşe de metal topit.

Ceva cald şi plăcut atinse buzele lui Luke, înfiorîndu-i fiecare nerv al trupului. O privi uluit pe Leia, simţind încă pe buze furnicăturile sărutului.

- Doar ca să-ţi poarte noroc, murmură ea, zîmbindu-i uşor, aproape stînjenită, pe cînd îşi punea braţele în jurul gîtului său.

- Vom avea nevoie de noroc.

Apucînd cablul subţire, cît putu de strîns, cu mîna dreaptă şi aducîndu-şi-o peste ea pe cea stîngă, Luke trase aer în piept şi sări în gol. Dacă îşi calculase greşit înclinaţia traiectoriei în această săritură-pendul, atunci urmau să rateze poarta deschisă şi să se lovească de pereţii metalici laterali sau de cel de dedesubtul ei. Tînărul se îndoia că în această situaţie s-ar mai fi putut ţine de cablu.

Saltul de trapezist fu mai iute ca gîndul. Luke ajunse într-o clipă în partea cealaltă şi se lăsă în genunchi pentru a fi sigur că

nu vor cădea înapoi, în hău. Sincronizîndu-se perfect, Leia se desprinse de el. Se rostogoli înainte, prin ecluza deschisă şi se ridică graţios în picioare, în timp ce Luke se lupta să se desprindă de cablu.

O tînguire îndepărtată se preschimba mai întîi într-un şuierat puternic, apoi într-un vaiet, şi poarta ecluzei de pe partea opusă cedă. Se nărui, prăbuşindu-se apoi în adîncuri. Luke nu auzi nici un zgomot care să-i dovedească că aceasta atinsese fundul prăpastiei.

Cîteva fulgere loviră în zidul de lîngă ei, Luke îşi îndreptă arma spre soldaţii ghinionişti şi răspunse cu foc chiar şi atunci cînd Leia începu să-l tragă spre culoarul ce se deschidea în spatele lor.

Odată trecut pe partea cealaltă a uşii, tînărul atinse butonul de activare. Ecluza se închise ermetic. Aveau la dispoziţie cel puţin cîteva clipe în care puteau fi siguri că nimeni nu va trage asupra lor din spate. Pe de altă parte, Luke nu avea nici cea mai vagă idee unde se aflau şi se pomeni dintr-o dată întrebîndu-se ce se întîmplase cu Han şi Chewbacca.

Solo şi partenerul său wookie izbutiseră să scape de o parte din urmăritori. Dar se părea că ori de cîte ori cîţiva soldaţi le pierdeau urma, apăreau alţii, mult mai numeroşi. Nu încăpea nici o îndoială; toţi primiseră ordinul de a-i captura.

În faţa lor începeau să se închidă nişte uşi blindate.

- Grăbeşte-te Chewie! îl îndemnă Solo.

Chewbacca, care pufăia ca un motor foarte uzat, mormăi scurt. În ciuda puterii sale imense, wookieul nu avea constituţia necesară sprintului pe distanţe lungi. Numai paşii săi enormi îl ajutau să alerge cot la cot cu corellianul. Chewbacca îşi lăsă un smoc din blană într-una dintre uşi, dar amîndoi se strecurară afară înainte ca cele cinci porţi să se închidă.

- Asta ar trebui să-i ţină în loc o vreme, strigă Solo încîntat.

Wookieul mormăi ceva spre el, dar Han strălucea pe de-a-ntregul de încredere în sine.

- Bineînţeles că pot găsi nava din locul ăsta - corellienii nu se rătăcesc. Se auzi încă un mormăit, de data aceasta, vag acuzator, Solo dădu din umeri, Tocneppil nu contează, nu era Corellian. Şi în afară de asta, eram beat.

Ben Kenobi se retrăsese în întunericul unui coridor îngust, şi se făcuse una cu peretele metalic, atunci cînd o formaţie numeroasă de soldaţi trecu în fugă pe lîngă el. Stătu pe loc pentru a se asigura că nu rămăsese nici unul în urmă şi cercetă culoarul în faţa sa, înainte de a o porni la drum. Nu observă însă, că zona luminată aflată departe, în spatele lui, era eclipsată de o siluetă întunecată.

Kenobi evitase patrulă după patrulă, croindu-şi drum cu greu spre locul unde se afla cargoul. Încă două cotituri şi ar fi ajuns la hangar. Ceea ce avea să facă după aceea, urma să fie determinat de cît de discretă fusese incursiunea lui.

Tînărul acela, Luke, aventurosul corellian, partenerul său şi cei doi roboţi se implicaseră într-o acţiune ce nu părea să semene cu o picoteală liniştită, după cum bine îşi putuse da seama pe drumul de întoarcere de la puţul energetic, după toată acea forfotă. În mod sigur, numeroasele plutoane de soldaţi nu fuseseră mobilizate pentru a-l căuta numai pe el.

Altceva îl neliniştea însă, dacă era să ia în considerare informaţiile ce-i ajunseseră întîmplător la urechi, privind un anume prizonier important, acum evadat. Descoperirea îl contrariase la început, dar pe urmă, gîndindu-se la firile neastîmpărate ale lui Luke si Han Solo, îşi spusese că, fără îndoială, erau implicaţi într-un fel sau altul în această evadare.

Ben percepu ceva drept înainte şi încetini prudent. Ceva foarte familiar, ceva ce el percepea mental, pe care nu-l putu identifica întocmai. Apoi, deodată, silueta sări în faţa lui, blocîndu-i intrarea în hangar, pînă la care nu mai avea decît cinci metri. Contururile şi dimensiunile acesteia îi clarificară enigma de-o clipă. Maturitatea acelei minţi fusese cea care îl intrigase un moment. Îşi duse mîna spre mînerul săbiei neactivate, într-un gest reflex.

- Am aşteptat mult, Obi-Wan Kenobi, spuse Darth Vader, solemn. În sfîrşit, ne-am întîlnit. Cercul s-a închis. Kenobi sesiză satisfacţia din spatele măştii hidoase. Prezenţa pe care am simţit-o mai devreme nu putea fi decît a ta.

Ben studie forma imensă ce-i bloca retragerea şi dădu uşor din cap. Părea mai degrabă curios decît impresionat.

- Mai ai încă de învăţat.

- Mi-ai fost cîndva învăţător, admise Vader, şi am deprins multe de la tine. Dar timpul învăţăturilor a trecut, şi acum eu

sînt maestrul.

Logica, care fusese punctul slab al strălucitului său elev, era absentă şi de data aceasta. Kenobi ştia că nu avea să urmeze un duel de idei. Activîndu-şi sabia, luă poziţia războinicului gata de luptă, o mişcare realizată cu uşurinţa şi eleganţa unui dansator. Vader îl imită cu o oarecare lipsă de rafinament. Trecură cîteva momente de nemişcare; cei doi stăteau neclintiţi, privindu-se în ochi, de parcă ar fi aşteptat semnalul potrivit, încă nerostit.

Kenobi clipi o dată, clătină din cap şi încercă să-şi limpezească ochii ce începuseră să-i lăcrimeze uşor. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare şi pleoapele îi tremurară iar.

- Puterile tale sînt slabe, observă Vader fără emoţie. N-ar fi trebuit să te întorci niciodată, bătrîne. Vei avea un sfîrşit mai puţin liniştit decît poate ţi-ai fi dorit.

- Nu simţi decît o parte din Forţă, Darth, murmură Kenobi cu siguranţa unuia pentru care moartea nu este decît o altă senzaţie, ca aceea de a dormi, de a face dragoste, sau de a atinge o lumînare aprinsă, ca întotdeauna. Îi percepi realitatea în aceeaşi măsură în care simte un tăcîm gustul mîncării.

Executînd o mişcare extraordinar de rapidă pentru o persoană atît de în vîrstă, Kenobi îi aplică o lovitură masivului Vader. Acesta o blocă cu aceeaşi iuţeală, ripostînd apoi cu o lovitură de contraatac pe care Obi-Wan abia o putu para. O altă parare şi bătrînul replică din nou, folosindu-se de acest prilej pentru a-l ocoli pe impunătorul Lord Întunecat.

Continuară să-şi încrucişeze armele de luptă; Obi-Wan se retrăgea acum. Încetul cu încetul, spre hangar. La un moment dat, vrăjmaşii se opintiră în săbii şi interacţiunea dintre cele două cîmpuri de energie produse fulgere şi scîntei violente. Din greu încercatele mini-generatoare se înălţă un zumzet grav, pe cînd fiecare sabie căuta să înfrîngă rezistenţa celeilalte.

3PO privea iscoditor din dreptul intrării spre doc, urmărind îngrijorat soldaţii ce patrulau prin preajma cargoului părăsit.

- Unde-or fi? Of, of...

Se dădu un pas înapoi atunci cînd unul dintre paznici privi în direcţia lui. O cercetare mai atentă îl răsplăti: îi zări pe Solo şi Chewbacca lipiţi de peretele unui alt tunel aflat în partea cealaltă a hangarului.

Chiar şi Solo era descumpănit de numărul soldaţilor.

- Parcă tocmai am scăpat de ăştia! şopti el.

Chewbacca mormăi ceva şi amîndoi se întoarseră, apoi se relaxară şi îşi lăsară armele în jos: apăruseră Luke şi Prinţesa.

- Ce v-a reţinut? întrebă Solo caustic, dar fără veselie.

- Am dat nas în nas cu nişte prieteni vechi, explică Leia, gîfîind.

Luke privea ţintă cargoul.

- Nava este în regulă?

- Cred că da, comentă Solo. Se pare că n-au deplasat nimic, că n-au umblat la motoare. Problema este cum ajungem la ea.

Leia arătă deodată spre unul din tunelele de vizavi.

- Priviţi!

Iluminaţi de strălucirea orbitoare ce provenea din confruntarea celor două cîmpuri de energie, Ben Kenobi şi Darth Vader se retrăgeau spre doc. Dar nu numai privirea senatorului fusese atrasă de luptă. Toţi paznicii îşi părăsiseră poziţiile pentru a putea vedea mai bine spectacolul acelui conflict olimpian.

- Acum este momentul! zise Solo, luînd-o din loc. Toţi cei şapte soldaţi ce făceau de gardă în jurul navei rupseră formaţia şi se repeziră spre combatanţi, în ajutorul Lordului întunecat. 3PO abia avu timp să se dea la o parte, pe cînd aceştia trecură în goană pe lîngă el. Întorcîndu-se spre adăpost, îi strigă prietenului său:

- Ieşi din priză, R2! Plecăm!

De îndată ce R2 îşi scoase tija senzorială din mufă, cei doi roboţi se strecurară uşurel în spaţiul deschis al docului.

Kenobi auzi larma celor ce se apropiau şi aruncă o privire în spate, spre hangar. Văzîndu-i pe soldaţii ce veneau spre el înţelese că era prins în capcană.

Vader profită de scurtul moment de neatenţie pentru a lovi cu sabia de sus în jos. Bătrînul reuşi cumva să pareze lovitura fulgerătoare şi, în acelaşi timp, să i-o întoarcă.

- Ţi-ai păstrat priceperea, dar puterea ta slăbeşte. Pregăteşte-te să întîmpini Forţa, Obi-Wan.

Kenobi estimă distanţa din ce în ce mai mică dintre el şi soldaţi, apoi se întoarse spre Wader şi îl privi cu milă.

- Aceasta este o luptă pe care n-o poţi cîştiga, Darth. Puterea ta s-a maturizat de cînd nu-ţi mai sînt învăţător, dar şi eu reprezint mai mult ca atunci. Dacă sabia mea îşi găseşte ţinta, vei înceta să exişti. Dar dacă tu mă vei doborî, eu voi deveni şi mai puternic. Ia seama la vorbele mele.

- Filosofia ta nu mă mai impresionează, bătrîne, şuieră Vader dispreţuitor. Acum eu sînt Maestrul.

Lordul fandă simulînd atacul, apoi aducîndu-şi sabia într-un arc ucigător, izbi în plin. Bătrînul fu retezat în două jumătăţi perfecte. Ceva străfulgeră scurt şi veşmîntul lui Kenobi, despicat şi el în două, căzu fluturînd la pămînt.

Dar Ben Kenobi nu se afla în el. Temîndu-se de vreun şiretlic, Vader impuse cu sabia cele două fîşii de pelerină. Nici urmă de Obi-Wan. Dispăruse de parcă nici n-ar fi existat vreodată.

Soldaţii îşi încetiniră paşii şi se alăturară lui Vader pentru a examina locul unde Kenobi se aflase cu cîteva clipe înainte. Unii dintre ei bîiguiau ceva, şi nici chiar prezenţa înfricoşătoare a Lordului Sithului nu reuşi să împiedice senzaţia de teamă pe care o încercară cîţiva.

De îndată ce paznicii se repeziră spre tunelul îndepărtat, Solo şi ceilalţi o porniră spre nava galactică. Atunci însă cînd Luke îl văzu pe Kenobi tăiat în două, îşi schimbă direcţia pe neaşteptate şi o luă la goană într-acolo.

- Ben! ţipă el, trăgînd sălbatic în soldaţi.

Solo înjură, dar replică şi el cu foc, susţinîndu-l pe Luke.

Un fulger laser izbi comenzile de închidere în caz de avarie ale porţii ermetice din tunel. O dată ce acestea fură distruse, poarta grea se prăbuşi cu un bubuit ca de explozie. Atît paznicii cît şi Vader se feriră în lături - soldaţii spre doc, Vader înapoi, pe partea cealaltă a uşii.

Solo se întorsese, pregătindu-se s-o pornească spre intrarea în cargou, dar se opri, căci îl văzu pe Luke alergînd înspre soldaţi.

- Prea tîrziu! îi strigă Leia. S-a terminat!

- Nu! ţipă Luke pe jumătate plîngînd.

Un glas familiar şi totuşi nou - glasul lui Ben - îi şopti la ureche:

- Luke... Ascultă! fu tot ce-i spuse.

Tînărul privi de jur împrejur uluit, căutînd izvorul acestui avertisment. Nu o văzu decît pe Leia care-i făcea semn în timp ce-l urma pe R2 şi 3PO, pe rampă.

- Haide! Nu mai e timp.

Şovăind, cu gîndul încă la vocea închipuită (oare fusese într-

adevăr închipuită?), ochi tulburat şi doborî cîţiva soldaţi înainte de a se retrage, şi el, spre cargou.

XI

Luke se îndrepta spre prova navei, împleticindu-se buimăcit. Auzea ca venind de departe zgomotul produs de descărcările laser care, fiind prea slabe ca să străpungă scuturile defectuoase ale navei, explodau inofensiv lîngă ea. În acele clipe, securitatea personală îl preocupa prea puţin. Cu ochii înceţoşaţi, privea fix spre Chewbacca şi Solo care cuplau comenzile.

- Sper că bătrînul a reuşit să decupleze raza de atracţie, spunea corellianul. Altfel n-o să avem parte decît de o călătorie foarte scurtă.

Luke se întoarse în cală fără să-i acorde nici o atenţie şi se lăsă să cadă pe un scaun, cu capul în mîini. Leia Organa îl privi o vreme tăcută, apoi îşi scoase pelerina. Veni lîngă el şi îi acoperi delicat umerii.

- N-ai fi putut face nimic, îi şopti ea alinător. Totul s-a sfîrşit în mai puţin de-o clipă.

- Nu pot să cred că nu mai e, se auzi răspunsul lui Luke, ca o umbră de şoaptă. Nu pot.

Solo acţionă o manetă, privind nervos înainte. Dar poarta masivă a danei era în aşa fel construită încît să reacţioneze doar la apropierea oricărei nave. Această prticularitate le facilita acum evadarea: cargoul se strecură rapid pe lîngă poarta ce continua încă să se deschidă şi se înălţă în spaţiul cosmic.

- Nimic, răsufla uşurat Solo, citind foarte satisfăcut informaţiile afişate pe monitoare. Nici măcar un singur erg de energie de atracţie. I-a reuşit bătrînului.

Chewbacca hurui ceva şi atenţia pilotului se mută asupra altor cîtorva aparate de măsură.

- Corect, Chewie. Am uitat o clipă că mai există şi alte modalităţi de a ne convinge să ne întoarcem.

Îşi dezveli dinţii într-un rînjet hotărît.

- Dar nu ne pot aduce înapoi pe acel cavou plutitor decît făcuţi ţăndări. Preia comanda.

Se întoarse şi ieşi în fugă din carlingă.

- Vino cu mine, puştiule, îi strigă lui Luke cînd ajunse în cală. N-am scăpat încă.

Luke nu răspunse şi nici nu se clinti. Leia se întoarse supărată spre Solo.

- Lasă-l în pace! Nu eşti în stare să înţelegi ce însemna bătrînul pentru el?

O explozie cutremură nava şi Solo fu cît pe ce să cadă.

- Şi ce dacă? Bătrînul şi-a dat viaţa pentru a ne oferi nouă posibilitatea să scăpăm. Vrei să-ţi baţi joc de sacrificiul lui? Vrei ca Ben să se fi irosit de pomană?

Luke îşi ridică capul şi-l privi absent pe corellian. Nu, nu tocmai absent... În adîncul ochilor săi strălucea ceva foarte bătrîn şi neplăcut... Fără un cuvînt, îşi azvîrli pelerina şi îl urmă pe pilot.

Acesta îl linişti cu un surîs şi-i arătă un culoar îngust de acces. Luke privi în direcţia indicată, rînji crunt şi se repezi într-acolo, în timp ce Solo o pornea în sens opus.

Tînărul pătrunse într-o încăpătoare sferă mobilă, o protuberanţă pe una din laturile navei. Din centrul acestei emisfere translucide ţîşnea o ţeavă prelungă şi ameninţătoare, a cărei menire o înţelese numaidecît. Luke se instală în scaun şi trecu rapid în revistă comenzile. Activatorul aici, manşa comenzii de foc dincoace... Trăsese cu astfel de arme de o mie de ori înainte - în visele lui.

În cabina de pilotaj, Chewbacca şi Leia scrutau hăul pestriţ al cerului în căutarea interceptoarelor agresoare ce apăruseră sub formă de spoturi roşii pe mai multe ecrane. Deodată, Chewbacca scoase un muget gutural. Trase cîteva manete. Leia lăsă să-i scape un ţipăt.

- Uite-i!

Cîmpul stelar se roti în jurul lui Luke cînd un interceptor imperial TIE se năpusti spre el, apoi se răsuci, dispărînd în depărtare. În micuţa carlingă, pilotul se încruntă văzînd că acel cargou atît de uzat în aparenţă, ţîşneşte, ieşind rapid din raza de acţiune a armelor sale. Atinse comenzile de zbor şi aparatul execută un looping într-un cerc larg, menit să-l înscrie pe un nou curs de intercepţie a navei evadate.

Solo trase asupra unui alt interceptor şi pilotul acestuia aproape că-şi sfărîmă motorul în încercarea de a evita

puternicele fulgere de energie. Manevra lui grăbită îl aduse, pe dedesubt, pe partea cealaltă a cargoului. Tocmai cînd pilotul îndrepta reflectorul de lumină spre navă, Luke deschise focul asupra urmăritorului.

Chewbacca îşi distribuia atenţia între comenzile de bord şi monitoarele de urmărire, iar Leia se străduia să facă diferenţa între îndepărtatele stele şi asasinii ce se apropiau cu viteză mare.

Două interceptoare se lansară simultan spre cargoul ce se răsucea în spirale şi încercară să-şi dirijeze tirul asupra ţintei neaşteptat de mobile. Solo trase în sferele ce coborau spre ei, iar Luke îl secondă cu arma lui o clipă mai tîrziu. Ambii ochiră aceeaşi navă de luptă, apoi o depăşiră în mare viteză.

- Se apropie prea repede, strigă Luke în emiţătorul său.

O nouă descărcare laser izbi cargoul în partea din faţă şi deflectorii navei o respinseră cu mare greutate. Carlinga se cutremură violent şi aparatele de măsură ţiuiră suprasolocitate, împotrivindu-se imensei cantităţi de energie pe care trebuiau să o afişeze şi să o compenseze.

Chewbacca mormăi ceva spre Leia şi ea îi răspunse într-o şoaptă gingaşă, de parcă chiar înţelesese.

Un alt interceptor lansă a rafală de baraj asupra cargoului. De data aceasta însă, razele străpunseră un deflector suprîncărcat şi izbiră carcasa navei. Deşi parţial absorbită, mai avu suficientă energie să arunce în aer un panou mare de control aflat pe culoarul principal, împroşcînd în toate părţile fum şi o ploaie de scîntei. R2 porni cu fermitate spre infernul in miniatură, în timp ce nava se răsucea nebuneşte, proiectîndu-l pe mai puţin stabilul 3PO într-o magazie plină cu componente de circuite integrate.

În carlingă pîlpîi o lumină de avertizare. Chewbacca mormăi ceva spre Prinţesă, care-l privi îngrijorată, dorindu-şi în acelaşi timp să aibă calmul wookieului.

Apoi, un interceptor execută un picaj asupra cargoului avariat, chiar în faţa ochilor lui Luke. Luke trase în el, înjurînd pe tăcute. Nava mică şi incredibil de agilă ţîşni din raza lui de acţiune, dar pe cînd trecea pe dedesubtul lor, Solo o preluă instantaneu şi declanşă un foc continuu de urmărire. Interceptorul explodă pe neaşteptate într-o lumină orbitoare şi multicoloră, aruncînd în toate zările cosmosului milioane de

particule de metal supraîncălzit.
Solo se răsuci spre Luke şi-i făcu semnul victoriei. Tînărul i-l întoarse cu bucurie, apoi revenirăla armele lor, căci un alt interceptor se năpustea asupra cargoului, trăgînd în antena parabolică a transmiţătorului.
În mijlocul culoarului principal, o formă cilindrică scundă fusese prinsă în capcana unor flăcări sălbatice. Din capul lui R2 ţîşni un jet de pulbere albă. În urma acţiunii lui, focul se retrase instantaneu.
Luke încerca să se relaxeze, să facă corp comun cu arma sa. Aproape fără să realizeze ce face, urmări cu tirul o navă imperială care se îndepărta. Cînd deschise ochii, putu vedea în faţa turelei o sferă perfectă de lumină: rămăşiţele arzînde ale interceptorului inamic. Fu rîndul său să se întoarcă şi să-i arunce corellianului un zîmbet de învingător.
Leia îşi distribuia atenţia între informaţiile afişate pe ecrane şi cerul din care pîndeau alte nave.
- Au apărut încă doi, vorbi ea în microfon. Se pare că am pierdut monitoarele laterale şi scutul deflector din dreapta.
- Nu-ţi face griji, îi spuse Solo, cu speranţă şi convingere în acelaşi timp... O să reziste.
Se uită spre pereţii navei cu o privire rugătoare:
- Mă auzi, navă? Trebuie să rezişti! Chewie, încearcă să te menţii cu ei în babord. Dacă...
Fu obligat să se întrerupă, căci un interceptor TIE apăruse parcă de nicăieri, lansînd rafale drept spre el. Perechea lui se ivi de cealaltă parte a cargoului şi Luke deschise foc continuu, fără să ia în seamă tirul intens al acestuia. Cu doar o secundă înainte de a ieşi din raza de acţiune, tînărul balansă uşor tunul şi apăsă convulsiv comanda de foc. Nava imperială se preschimbă într-un nor de praf fosforescent ce se împrăştia cu iuţeală. Celălalt atacator păru că meditează la sorţii de izbîndă scăzuţi pe care-i avea, se întoarse şi se retrase cu viteză maximă.
- Am reuşit! strigă Leia, întorcîndu-se spre wookie ca să-l îmbrăţişeze.
Luat prin surprindere, Chewbacca tresări, apoi mormăi gingaş către ea.

Darth Vader intră în sala de comandă, unde Tarkin stătea

încremenit în faţa unui imens ecran strălucitor pe care era afişat un ocean de stele. Dar nu spectacolul acestei privelişti absorbea gîndurile guvernatorului în acele clipe. De-abia de-i aruncă o privire lui Vader.

- Ne-au scăpat? întrebă Lordul Întunecat.

- Tocmai au efectuat saltul în hiperspaţiu. Nu încape nici o îndoială că la ora asta se felicită pentru îndrăzneala şi reuşita lor.

Tarkin se întoarse acum cu faţa spre Vader şi vorbi cu o undă de avertisment în glas:

- Risc foarte mult, la insistenţa ta, Darth. Ar fi bine să meargă. Eşti sigur că baliza de semnalizare este bine ascunsă la bordul navei?

În spatele măştii negre şi lucioase, chipul lui Vader deborda de încredere.

- N-ai de ce te teme. Aceasta va fi o zi memorabilă: a fost martoră la dispariţia ultimului Jedi. Curînd ea va asista şi la destrămarea Alianţei şi a Rebeliunii.

Solo îl înlocui pe Chewbacca. Wookieul era fericit că i se oferise prilejul să cedeze comenzile. Pe cînd corellianul se aşeza în faţa manşei pentru a verifica dimensiunile avariei, Leia trecu mîndră pe lîngă el, îndreptîndu-se spre coridor.

- Ce părere ai, iubito? întrebă Solo, cît se poate de mulţumit de sine. N-a mers deloc rău acţiunea asta de salvare. Ştii, cîteodată mă uimeşte şi pe mine.

- N-a fost prea rău, admise ea imediat. Dar nu faptul c-am scăpat eu vie şi nevătămată contează, ci acela că informaţiile din R2 au rămas intacte.

- Dar, de fapt, ce transportă atît de important robotul?

Leia privi gînditoare strălucitorul cîmp stelar din faţa lor.

- Schemele tehnice complete ale staţiei de luptă. Singura mea speranţă este că, atunci cînd vor fi analizate, se va descoperi un punct slab. Pînă cînd staţia va fi distrusă însă, trebuie să continuăm lupta. Acest război nu s-a sfîrşit încă.

- Pentru mine, da, obiectă pilotul. Nu mă aflu aici de dragul revoluţiei voastre. Pe mine mă interesează capitolul financiar, nu politica. Găseşti ceva de făcut sub orice formă de guvernămînt. Şi eu n-o fac pentru tine, Prinţeso. Sper că voi fi bine plătit

pentru că mi-am riscat nava şi pielea.

- N-ai de ce să-ţi faci probleme în ceea ce priveşte răsplata, îl asigură ea cu tristeţe şi se întoarse să plece. Dacă nu iubeşti decît banii..., numai de ei o să ai parte.

Părăsind carlinga, îl văzu pe Luke apropiindu-se şi îi spuse încetişor în trecere.

- Prietenul tău este un adevărat mercenar. Mă întreb dacă i-o fi păsînd într-adevăr de ceva..., sau de cineva.

Luke o urmări cu privirea pînă ce dispăru în cala principală, apoi şopti:

- Mie, *da.* Mie *îmi pasă.*

Intră în carlingă şi se aşeză pe scaunul pe care tocmai îl eliberase Chewbacca.

- Ce crezi despre, ea, Han?

Solo nu şovăi.

- Mă străduiesc să nu cred nimic.

Probabil că Luke nu intenţionase să se audă, dar, cu toate acestea, Solo prinse din zbor şoapta unui "Bine".

- E impertinentă, dar a naibii de curajoasă, încercă el, prudent. Nu ştiu, tu ce crezi, un tip ca mine ar avea vreo şansă...?

- Nu, i-o tăie scurt Luke.

Apoi îşi feri privirea.

Solo zîmbi descoperind gelozia mai tînărului său prieten, dar el însuşi nu-şi dădu seama dacă pusese întrebarea ca să-l zgîndăre pe Luke... sau fusese într-adevăr sincer.

Yavin nu era o planetă locuibilă. Uriaşul gazos era marcat de pastelate formaţiuni noroase, aflate la mare altitudine. Ici-colo, furtuni ciclonice în care vîntul, ce atingea viteze de şase sute de kilometri pe oră, făcea să fiarbă şi să se ridice vîrtejurile de gaze ale troposferei, modelau atmosfera uşor strălucitoare. Era o planetă de o frumuseţe şovăielnică şi aducătoare de moarte tuturor celor care ar fi încercat să pătrundă pînă la miezul ei, relativ mic, compus din lichide îngheţate.

Cîţiva dintre numeroşii sateliţi ai planetei-gigant erau ei înşişi de mărimea unor planete, şi trei dintre aceştia permiteau viaţa şi colonizarea. Deosebit de îmbietor era satelitul desemnat de descoperitorii sistemului cu numărul patru. Bogat în viaţă

animală şi vegetală, strălucea precum un smarald în colierul de luni al lui Yavin. Dar nu se afla pe lista lumilor locuite de oameni. Yavin era prea departe de regiunile populate ale galaxiei.

Poate că ultimul motiv, sau ambele, sau o combinaţia de cauze încă necunoscute, fusese răspunzătoare pentru dispariţia tăcută, cu mult înainte ca primul explorator uman să pună piciorul pe această micuţă planetă, a acelei rase inteligente ce apăruse, odinioară, în junglele Satelitului Patru. În afara faptului că înălţase cîteva monumente impresionante şi că făcea parte din multele rase care aspirase spre stele, fără să-şi fi văzut visul împlinit, se ştia prea puţin despre ea.

Înghiţite de junglă, acele clădiri se preschimbaseră în nişte coline şi gorgane înverzite. Dar, cu toate că cei ce le creaseră dispăruseră în pulberea timpului, operele şi planeta lor rămăseseră să servească unui scop important.

Din fiece arbore, din fiece luminiş, răsunau strigăte stranii şi gemete abia perceptibile. Urletele, grohăielile şi mormăiturile ciudate erau produse de creaturi ce se mulţumeau să stea ascunse în desişurile luxuriante. La fiecare răsărit de soare, trîmbiţînd începutul unei noi şi lungi zile pe Satelitul Patru, din ceaţa groasă şi înălţa un cor sălbatic de ţipete şi zbierete, în modulaţii înspăimîntătoare.

Neistovite talazuri de zgomote, chiar mai ciudate, se spărgeau în locul în care se afla cel mai măreţ edificiu înălţat de cei din rasa dispărută: un templu, o structură piramidală atît de imensă, încît părea imposibil să fi fost construită fără ajutorul tehnologiilor antigravitaţionale moderne. Şi totuşi, la ridicarea colosului nu se folosiseră, după toate aparenţele, decît maşini simple şi tehnologii primitive - şi, poate, unele aparate necunoscute şi de mult dispărute.

Deşi ştiinţa locuitorilor acestei lumi nu le dăduse şansa călătoriilor interstelare, ei făcuseră cîteva descoperiri care, în anumite privinţe, depăşeau realizările imperiale în domeniu - una dintre ele fiind încă inexplicabila metodă de tăiere şi transport, din carierele satelitului, a unor uriaşe blocuri de piatră.

Din astfel de blocuri ciclopice de piatră fusese construit templul. Îmbrăcîndu-l în verde intens şi maroniu, jungla

îi cucerise chiar şi semeţul vîrf. Doar la baza construcţiei, în partea din faţă, vegetaţia fusese complet îndepărtată pentru a

lăsa să se vadă intrarea adîncă şi întunecată pe care o decupaseră acei constructori de demult şi care acum fusese lărgită, pentru a satisface cerinţele actualilor ocupanţi ai clădirii.

În pădure îşi făcu apariţia un vehicul mic, ale cărui borduri din metal lustruit, argintii, contrastau izbitor cu verdele atoatestăpînitor. Îşi purta grupul de pasageri spre baza templului cu un zumzăit pe care numai o gînganie de proporţii uriaşe l-ar fi putut scoate. Lăsînd jungla în labele şi ghearele nevăzutelor vietăţi urlătoare şi ţipătoare, traversă o vastă zonă defrişată şi fu curînd înghiţit de hăul întunecat ce se deschidea în faţa masivei structuri.

Constructorii originali n-ar mai fi putut recunoaşte interiorul propriului templu. Metalul sudat înlocuise piatra, iar panourile turnate, lemnul folosit la delimitarea încăperilor. De asemenea, ei n-ar fi putut vedea subteranele ce fuseseră escavate şi roca de dedesubt, şi care conţineau hangare suprapuse, pline de nave, comunicînd între ele prin elevatoare puternice.

Spiderul încetini în interiorul templului, a cărui bază reprezenta cel mai de sus dintre acele hangare. Motorul se opri ascultător, pe cînd vehiculul cobora pe sol, lîngă un grup zgomotos de oameni. Aceştia îşi încetară conversaţia şi se repeziră spre vehicul.

Din fericire, Leia Organa apucase deja să iasă din el, căci, altminteri, bărbatul care ajunse primul acolo, ar fi extras-o, poate, personal din vehicul, atît de mare îi era încîntarea pe care i-o provocase apariţia ei. Începu să o îmbrăţişeze cu înfocare, în timp ce colegii săi îi urau, la rîndul lor, bun venit.

- Eşti teafără! Ne-am temut că ai fost ucisă!

Se reculese brusc, se îndepărtă puţin de ea şi se înclină formal.

- Cînd am aflat despre Alderaan, ne-am temut că ai..; dispărut o dată cu restul locuitorilor.

- Toate acestea ţin de domeniul trecutului, comandante Willard, spuse ea. Alderaan şi poporul său nu mai sînt. Noi avem însă un viitor pentru care trebuie să trăim, glasul ei devenise acum dur şi suna înspăimîntător, tocmai fiindcă venea de la o persoană cu o înfăţişare atît de delicată. Trebuie să veghem ca astfel de lucruri să nu se mai repete. N-avem timp să ne plîngem pe umăr, comandante, continuă Leia vioaie. În mod sigur, staţia spaţială de luptă ne-a urmărit pînă aici.

Solo încercă să protesteze, dar ea îi închise gura cu o privire severă şi cu logica faptelor.

- Aceasta este singura explicaţie pentru uşurinţa cu care am evadat. Au trimis în urmărirea noastră numai patru interceptoare TIE. Ar fi putut să lanseze, fără probleme, o sută.

Solo nu avu ce replica, dar continuă să fiarbă în tăcere. Apoi, Leia arătă spre R2.

- Trebuie să folosiţi informaţia stocată în acest robot pentru a concepe un plan de atac. Este singura noastră speranţă. Staţia în sine este mai puternică decît şi-ar fi putut închipui cineva. Dacă informaţiile nu relevă un punct slab, atunci nimic nu-i va putea opri, adăugă ea cu voce scăzută.

Luke avu apoi parte de o scenă unică în viaţa sa de pînă atunci, o scenă unică pentru majoritatea oamenilor. Cîţiva tehnicieni ai rebelilor se îndreptară spre R2, făcură cerc în jurul lui şi îl ridicară cu grijă pe braţe. Era prima şi probabil, ultima oară cînd tînărul vedea un robot transportat cu respect de oameni.

Teoretic, nici o armă nu putea străpunge piatra extrem de dură a vechiului templu, dar Luke văzuse rămăşiţele planetei Alderaan şi ştia că, pentru cei aflaţi la bordul staţiei spaţiale, întreg satelitul nu reprezenta decît o problemă abstractă de conversie a masei în energie.

Micuţul R2 se odihnea confortabil, la loc de cinste; din corpul său ieşea o adevărată coafură metalică de cuplaje şi cabluri de legătură pentru computere şi banca de date. Pe o mulţime de monitoare aflate în apropiere erau afişate informaţiile tehnice înregistrate pe banda microscopică din creierul robotului. Ore întregi, pe acele ecrane se perindară diagrame, hărţi, statistici.

Mai întîi, iureşul de date a fost încetinit şi asimilat de creiere artificiale mai sofisticate. Apoi, majoritatea informaţiilor demne de luat în seamă a fost transmisă analiştilor umani pentru o evaluare detaliată.

În tot acest timp 3PO a stat lîngă R2 minunîndu-se cum de mintea unui robot atît de simplu putuse stoca informaţii atît de complexe.

Sala principală de pregătire a misiunilor de luptă se afla în măruntaiele templului. Auditorium-ul lung şi puţin înalt era dominat de o estradă şi un imens ecran electronic de afişaj, aflate în capătul îndepărtat. Scaunele erau ocupate de piloţi, navigatori şi cîţiva roboţi de tipul R2. Nerăbdători şi stînjeniţi, Han Solo şi Chewbacca stăteau cît puteau de departe de podiumul pe care se aflau ofiţeri şi senatori, deopotrivă. Solo baleia cu privirea mulţimea, căutîndu-l pe Luke. În ciuda rugăminţilor de bun-simţ, puştiul smintit se alăturase piloţilor prefesionişti. Nu reuşi să-l zărească, dar o văzu pe Prinţesă ; vorbea cu un bătrîn cu pieptul plin de decoraţii.

Corellianul şi, împreună cu el, toţi ceilalţi din încăpere îşi întoarseră privirea spre un bărbat înalt, cu o figură distinsă, şi cu mulţi morţi pe conştiinţă, ce se îndrepta spre locul unde se afla ecranul. De îndată ce în sală se înstăpîni tăcerea, generalul Jan Dodonna îşi regla microfonul minuscul de la piept şi arătă spre grupul puţin numeros din apropierea lui.

- Îi cunoaşteţi cu toţii pe aceşti oameni, rosti el cu o voce puternică, dar calmă. Sînt senatori şi generali de pe acele planete care ne-au acordat sprijin, în mod deschis, sau pe ascuns. Sînt acum alături de noi în aceste clipe ce ar putea foarte bine să fie cele decisive.

Privirea lui se opri asupra multor chipuri din mulţime şi nici unul dintre cei priviţi astfel nu rămase impasibil.

- Staţia spaţială de luptă, de care aţi aflat acum cu toţii, se apropie dinspre cealaltă parte a lui Yavin şi a soarelui său. Acest fapt ne acordă încă puţin timp, dar ea trebuie oprită - o dată pentru totdeauna - înainte de a ajunge la acest satelit, înainte de a reuşi să-şi folosească armamentul împotriva noastră, aşa cum a făcut cu Alderaan.

Din mulţime se înălţă un murmur la auzul numelui acelei planete, distrusă cu atîta cruzime.

- Staţia este bine protejată şi dispune de mai multă putere de foc decît jumătate din flota imperială. Dar sistemul ei de apărare a fost proiectat de aşa natură încît să respingă atacuri masive efectuate cu nave mari de luptă. Un interceptor mic, cu una-două persoane la bord s-ar putea strecura printre ecranele de protecţie ale staţiei.

Un bărbat înalt, suplu, un fel de versiune mai vîrstnică a lui Han Solo se ridică în picioare. Dodonna îl recunoscu.

- Ce este, Roşule?

Bărbatul, numit şi Liderul Roşu, indică ecranul monitorului pe care era afişată imaginea computerizată a staţiei de luptă.

- Iertaţi-mi întrebarea, domnule, dar are vreun rost să atacăm "chestia" asta cu "măreţele" noastre interceptoare?

Dodonna se gîndi.

- Ei bine, Imperiul crede că un interceptor cu simplă comandă nu poate constitui o ameninţare decît pentru o altă navă mică, ca de pildă un aparat TIE; altfel ar fi prevăzut staţie cu ecrane de protecţie mai dense. După cît se pare, sînt convinşi că armamentul lor defensiv poate respinge orice atac cu nave uşoare. Dar o analiză atentă a planurilor procurate de Prinţesa Leia a relevat ceea ce noi considerăm a fi o slăbiciune în structura staţiei spaţiale. O navă mare nu s-ar putea apropia de ea, dar un interceptor cu aripi în X sau Y, da.

- Este vorba de o mică ecluză de evacuare termică. Mărimea ei îi dezminte importanţa, căci, după toate aparenţele, este un puţ neecranat ce conduce direct la generatorul principal de energie ce alimentează staţia. De vreme ce funcţionează numai în caz de avarie, este lipsită de ecrane de protecţie antiparticulară. O lovitură directă ar declanşa o reacţie în lanţ, care ar duce la distrugerea staţiei.

Murmure de neîncredere străbătură încăperea. Cu cît un pilot era mai experimentat, cu atît manifestarea neîncrederii sale era mai puternică.

- N-am spus că va fi uşor să vă apropiaţi de ţintă, îi preveni Dodonna, arătînd spre ecran. Trebuie să coborîţi drept în acest canal, să vă stabilizaţi aparatul şi să zburaţi razant cu suprafaţa... pînă în acest punct. Ţinta are un diametru de numai doi metri. Pentru a atinge blocul generatorului este nevoie de o lovitură precisă, lansată chiar la verticala puţului. Şi numai dacă este şi centrată, ea poate declanşa reacţia în lanţ. Am spus că ecluza nu are ecrane antiparticulă. Ea este protejată, totuşi, complet, împotriva radiaţiei. Concluzia: fără arme laser. Va trebui să folosiţi torpile protonice.

Cîţiva piloţi rîseră în silă. Unul dintre ei, foarte tînăr, stătea lîngă Luke şi avea un nume neobişnuit: Wedge Antilles. Lîngă R2, prezent şi el în sală, se afla un robot de acelaşi tip; acesta din urmă emise un fluierat prelung şi deznădăjduit.

- O ţintă de doi metri, la viteză maximă... şi încă cu o torpilă!

pufni Antilles. Nici măcar un computer n-ar fi în stare de aşa ceva.

- Ba eu zic că da! protestă Luke. Acasă reuşeam să nimeresc şobolani de deşert din T-l6-le meu. Şi nu sînt cu mult mai mari de doi metri.

- Zău? replică batjocoritor tînărul în uniformă. Ia spune-mi, cînd te duceai la vînătoare, te întîmpinau vreo sută de alţi... cum le-ai spus tu... şobolani de deşert, înarmaţi cu puşti energetice şi pregătiţi să tragă în tine? Clătină din cap cu mîhnire. Crede-mă, cu toată puterea de foc a staţiei îndreptată asupra noastră, dibăcia de trăgător a unui paznic de hambare nu va fi de-ajuns.

Ca pentru a confirma pesimismul lui Antilles, Dodonna indică un inel de lumini pe una dintre schemele ce se perindau necontenit pe ecran.

- Luaţi aminte la aceste amplasamente. Bateriile defensive sînt concentrate pe principalele axe latitudinale şi în cîteva puncte dispuse pe suprafeţele circumpolare. De asemenea, generatoarele de cîmp gravitaţional vor crea, probabil, o mulţime de distorsiuni în jurul canalului şi în el. Presupun că în acea zonă manevrabilitatea va fi mai mică de zero-virgulă-trei.

Această replică smulse adunării şi mai multe murmure. Se auziră chiar şi cîteva vaiete.

- Nu uitaţi, continuă generalul, trebuie să executaţi o lovitură directă. Escadrila Galbenă va asigura acoperirea celei Roşii la prima încercare, Verdele va acoperi pe Albastru la cea de-a doua. Aveţi întrebări?

Un murmur slab inundă încăperea. Se ridică în picioare un bărbat uscăţiv şi chipeş - poate prea chipeş pentru a fi gata să dea cu piciorul vieţii lui pentru o noţiune abstractă ca libertatea.

- Şi dacă ambele încercări dau greş, ce se va întîmpla după aceea?

Dodonna zîmbi crispat.

- Nu va mai exista nici un "după aceea".

Bărbatul dădu din cap lămurit şi luă loc.

- Altcineva?

Se lăsă tăcere. Toţi aşteptau.

- Atunci, pregătiţi-vă navele şi Forţa fie cu voi.

Bărbaţi, femei şi roboţi se ridicară de pe scaune şi, asemeni petrolului scurgîndu-se dintr-un recipient prea puţin adînc, se îndreptară în şuvoaie spre ieşiri.

Elevatoarele zumzăiau solicitate, ridicînd din adîncuri, la suprafaţă, în hangarul principal al templului, din ce în ce mai multe aparate aducătoare de moarte. Luke, 3PO şi R2-D2 se îndreptau spre intrarea în hangar.

Nici agitaţia echipajelor de zbor, nici piloţii care efectuau ultimele verificări ale navelor şi nici scînteile ca nişte focuri de artificii produse prin decuplarea cablurilor de alimentare nu-i atrăgeau atenţia lui Luke în acele clipe, căci urmărea preocupat două persoane ce-i erau mult mai apropiate.

Solo şi Chewbacca încărcau într-un spider blindat safe-uri mici. Această ocupaţie îi absorbea într-atîta, încît nu acordau nici un fel de atenţie pregătirilor ce se desfăşurau de jur împrejurul lor.

Luke şi roboţii se apropiară; Solo le aruncă rapid o privire, apoi îşi văzu mai departe de încărcat. Luke îl urmărea trist; în sufletul său, sentimente contradictorii încercau să încline balanţa în favoarea lui, tulburîndu-l. Solo era mîndru, nepăsător, intolerant şi înfumurat. Era de asemenea mult prea curajos, un bun profesor într-ale vieţii şi de un optimism inepuizabil. Această combinaţie făcea din el un prieten deconcertant... totuşi un prieten.

- Ţi-ai primit răsplata, zise Luke în cele din urmă, arătînd spre safe-uri.

Solo dădu scurt din cap.

- Şi-atunci, pleci?

- Exact, băiete. Am de plătit nişte datorii mai vechi, şi chiar dacă n-aş avea, nu cred că sînt eu fraierul care să mai rămînă pe-aici.

Îl cîntări pe Luke din priviri.

- Te descurci destul de bine în luptă, puştiule. De ce nu vii cu noi? Ţi-aş putea găsi cîte ceva de făcut.

Sclipirea de mercenar din ochii corellianului nu făcu decît să-l scoată din sărite pe Luke.

- De ce nu te uiţi in jurul tău? De ce nu vezi ceva dincolo de tine şi nu încerci o schimbare? Ştii doar ce se întîmplă aici şi împotriva cui vor lupta. Ar avea nevoie de un pilot bun. Tu însă le întorci spatele.

Solo nu părea jignit de tirada lui Luke.

- La ce bun o răsplată dacă nu te poţi bucura de ea? Atacarea staţiei spaţiale n-are nimic comun cu ceea ce cred eu că este curajul... asta seamănă mai mult cu o sinucidere.

- Mda... Ai grijă de tine, Han, spuse Luke încetişor, întorcîndu-se să plece. Dar cred că la asta te pricepi foarte bine, nu-i aşa?

O porni înapoi spre adîncurile hangarului, flancat de cei doi roboţi.

Solo îl urmări cu privirea, şovăi, apoi ii strigă:

- Hei, Luke... Forţa fie cu tine!

Luke se întoarse şi-l văzu pe Solo făcmdu-i cu ochiul. Schiţă un salut cu mîna. Apoi se pierdu prin mulţimea de mecanici şi roboţi în mişcare.

Solo reveni la munca sa, ridică o cutie... şi se opri, căci observă că Chewbacca îl privea ţintă.

- La ce te holbezi, namilă? Ştiu eu ce fac. Treci la treabă!

Încet, cu ochii încă la partenerul său, wookieul se apucă din nou să încarce acele cutii grele.

Gîndurile triste cu privire la Solo, ce-l măcinau pe Luke, îi zburară de îndată ce observă silueta zveltă a Prinţesei lîngă nava pe care o primise în semn de recunoştinţă pentru serviciile aduse Alianţei.

- Eşti sigur că asta îţi doreşti? îl întrebă Leia. Ar putea fi o răsplată ucigătoare.

În ochii tînărului se reflectă forma metalică sclipitoare şi ameninţătoare.

- Mai mult decît orice pe lume.

- Atunci, ce te-ngrijorează?

Luke îşi întoarse capul, o privi şi ridică din umeri.

- Han. Am crezut c-o să se răzgîndească. Am crezut c-o să vină cu noi.

- Fiecare om trebuie să-şi urmeze propria sa cale, îi vorbi ea, acum ca un adevărat senator. Nimeni nu poate alege pentru el. Preocupările lui Han sînt diferite de ale noastre. Aş dori să fie altfel, dar nu-mi permit să-l condamn.

Se ridică în vîrful picioarelor şi-i dădu un sărut grăbit şi aproape stînjenit, apoi se întoarse să plece.

- Forţa fie cu tine!

"Tot ce-aş vrea", murmură Luke ca pentru sine, în timp ce se întorcea la navă, "e ca Ben să fi fost aici".

Se gîndea atît de intens la Kenobi, Prinţesă şi Solo, încît nu observă cînd lîngă el apăru silueta unui bărbat masiv. Acesta îl înşfăcă de braţ. Tînărul se întoarse şi furia de-o clipă i se transformă pe dată în uimire, căci îl recunoscuse.

- Luke! exclamă bărbatul mai în vîrstă. Nu pot să cred. Cum de-ai ajuns aici? Vii cu noi?

- Biggs!

Luke îşi îmbrăţişa prietenul cu căldură.

- Bineînţeles că vin cu voi.

Zîmbetul îi păli uşor.

- Nu mai am de ales.

Apoi chipul i se lumină iarăşi.

- Ascultă, am să-ţi povestesc o mulţime de lucruri...

Strigătele şi rîsetele lor necontenite contrastau izbitor cu solemnitatea cu care îşi vedeau de treburile lor ceilalţi bărbaţi şi femei din hangar. Zarva îi atrase atenţia unui bărbat mai vîrstnic, hîrşit prin războaie, cunoscut piloţilor mai tineri doar sub numele de Liderul Albastru.

Chipul său exprima curiozitate, pe cînd se apropia de cei doi tineri. Acelaşi foc ce-i strălucea în priviri îi arsese şi chipul, o vîlvătaie aţîţată nu de fervoarea bătăliilor, ci de anii în care trăise şi fusese martor la mult prea multe nedreptăţi. În spatele acelei fizionomii părinteşti, un demon furios se lupta să scape. Curînd, foarte curînd, avea să i se ofere ocazia să-l elibereze.

Acum vădea interes pentru aceşti doi tineri, care, peste cîteva ore, se puteau preschimba în nişte bucăţele de carne îngheţată, plutind prin spaţiul din jurul planetei Yavin.

- Tu nu eşti cumva Luke Skywalker? Ai dat probele de verificare pe un aparat Incom T-65?

- Domnule, interveni Biggs înainte ca prietenul său să poată răspunde. Luke este cel mai bun pilot pentru zone greu accesibile din provinciile de la marginea Imperiului.

Comandantul îl bătu încurajator pe spate, în timp ce cu toţii examinau nava pregătită de zbor.

- Poţi să te mîndreşti cu ea. Şi eu mi-am petrecut peste o mie de ore de zbor pe o avionetă Incom, tăcu o clipă, apoi continuă: L-am cunoscut cîndva pe tatăl tău; nu eram decît un puşti Luke. A fost un mare pilot. Te vei descurca foarte bine. Dacă ai numai jumătate din măiestria tatălui tău, ai putea deveni un as al aerului.

- Mulţumesc, domnule. Mă voi strădui.

- Nu este cine ştie ce diferenţă intre comenzile de zbor ale unui interceptor X şi cele ale unei avionete continuă Liderul Albastru zîmbind feroce. Numai că încărcătura utilă este de-o natură oarecum diferită.

Îi părăsi şi se îndreptă în grabă spre propria sa navă. Luke avea să-i pună o mulţime de întrebări, dar nu era timp pentru nici măcar una.

- Trebuie să mă duc şi eu la interceptorul meu, Luke. O să-mi povesteşti păţaniile tale la întoarcere. Bine?

- Bine. Ţi-am spus că într-o zi voi ajunge aici, Biggs.

- Şi-ai reuşit.

Prietenul său se îndreptă spre un grup de interceptoare pregătite de decolare, aranjîndu-şi ţinuta de zbor.

- O să fie ca pe vremuri, Luke. Sîntem doi meteoriţi care nu pot fi opriţi.

Luke rîse. Obişnuiau să se încurajaze reciproc cu acest îndemn cînd pilotau nave galactice pe dunele de nisip şi buştenii uscaţi din spatele caselor subterane din Anchorhead... cu ani şi ani în urmă.

Luke îşi întoarse privirea pentru a doua oară spre nava lui, admirîndu-i formele ucigătoare. În ciuda asigurărilor date de Liderul Albastru, trebui să admită că nu semăna prea mult cu o avionetă Incom. R2-D2 era fixat în locaşul robotului astromecanic din spateje carlingii. O siluetă metalică singuratică urmărea operaţiunea, de jos, învîrtindu-se agitată de colo-colo.

- Să te ţii bine, îl povăţuia 3PO pe robotul mai mic. Trebuie să te-ntorci. Altfel, la cine-o să mai trebuiască să ţip eu?

Pentru 3PO, acea întrebare echivala cu o copleşitoare izbucnire sentimentală.

R2 piui plin de încredere în jos, către prietenul său, în timp ce Luke se căţăra în carlingă. În capătul celălalt al culoarului, îl văzu pe Liderul Albastru. Se afla deja în scaunul pilotului şi făcea semne echipajului de la sol. Un alt vuiet se adăugă la zarva colosală din hangar: una după alta, navele îşi porneau motoarele. În spaţiul acela închis al templului, tunetul lor neîntrerupt devenise asurzitor.

Luke se strecură în scaunul lui şi, în timp ce asistenţii do sol îi fixau centurile de siguranţă, începu să studieze nenumăratele comenzi de zbor. Încrederea în sine îi creştea văzînd cu ochii.

Aparatura era în mod necesar simplificată şi, aşa cum îi spusese Liderul Albastru, foarte asemănătoare cu cea a bătrînei avionete.

Simţi că cineva îi ciocăneşte în cască şi, privind în stînga, îl văzu pe şeful de echipă aplecîndu-se spre el. Trebui să strige pentru a fi auzit în vuietul asurzitor al nenumăratelor motoare.

- R2-ul dumneavoastră pare puţin cam uzat. Doriţi unul nou?

Luke privi în spate spre robotul fixat în locaşul său înainte de a răspunde. R2-D2 părea că face parte integrantă din structura interceptorului.

- Pentru nimic în lume! Roboţelul ăsta şi cu mine am trecut prin atîtea împreună. Eşti bine fixat, R2-D2?

Robotul îl linişti cu un piuit.

Cînd şeful echipei de sol coborî dintr-o săritură, Luke începu ultima verificare a tuturor aparatelor de bord. Încet-încet i se contură tot mai clar în minte ceea ce el şi ceilalţi erau pe cale de a înfăptui, dar asta nu însemna că sentimentele personale îi puteau periclita hotărîrea de a li se alătura. Nu mai era un individ care să trăiască numai pentru a-şi satisface propriile nevoi egoiste. Ceva anume îl lega de fiecare în parte, bărbat şi femeie din acel hangar.

De jur împrejurul lui, aveau loc scene izolate de despărţire - unele serioase, altele în glumă - dar toate, pline de o emoţie sinceră în aceste momente marcate de eficienţă; Luke îşi întoarse privirea de la locul unde un pilot îşi lua la revedere cu un sărut afectuos de la o femeie mecanic, poate o soră, o soţie, sau doar o prietenă.

Se întrebă cîţi dintre ei aveau de plătit Imperiului propriile poliţe. Ceva îi pîrîi în cască. Ca răspuns, atinse o mică manetă. Nava începu să ruleze uşor înainte, apoi acceleră din ce în ce mai mult spre ieşirea deschisă a templului.

XII

Leia Organa stătea tăcută în faţa unui ecran imens pe care era afişată Yavin împreună cu sateliţii săi. Un punct mare şi roşu se deplasa constant spre cea de-a patra planetă. Dodonna şi alţi cîţiva ofiţeri din centrul de comandă al Alianţei stăteau în

spatele ei, cu ochii aţintiţi asupra ecranului. În jurul celui de-al patrulea satelit începură să, apară nişte punctişoare verzi, care se contopiră în norişori asemănători unor roiuri de ţînţari de smarald.

Dodonna puse mîna pe umărul ei. Gestul lui era liniştitor.

- Am figurat cu roşu parcursul staţiei de luptă imperiale, ce pătrunde *din* ce în ce mai adînc în sistemul Yavin.

- Toate navele noastre au fost lansate, anunţă un comandant din spatele lui.

În nacela cilindrică, fixată în vîrful unui turn înalt şi subţire ca un catarg, se afla un om ce privea printr-un electrobinoclu stabil. Era unicul reprezentant vizibil al vastei tehnologii ascunse în infernul verde de dedesubt.

Strigăte în surdină, gemete şi bolboroseli primitive se înălţau pînă la el din coroanele celor mai înalţi copaci. Cîteva erau înspăimîntătoare, altele mai puţin, dar nici unele nu sugerau o asemenea forţă ca cea încătuşată în acele patru nave de război argintii, ce apăruseră într-un ţîşnet deasupra observatorului. Zburînd în formaţie compactă, motoarele lor bubuiră prin aerul umed al dimineţii pentru a dispărea, după cîteva secunde, în pătura de nori aflată la mare înălţime. Cîteva clipe mai tîrziu, copacii fură răvăşiţi de undele sonore ce încercau disperate să ajungă din urmă motoarele care le produseseră.

Grupîndu-se încet în formaţii de atac, ce cuprindeau interceptoare X şi Y, nenumăratele aparate începură să părăsească satelitul, trecînd la mare depărtare de oceanul atmosferic al gigantului Yavin, pentru a-l întîmpina pe acel călău tehnologic.

Bărbatul care urmărise episodul mut dintre Biggs şi Luke îşi coborî acum filtrul optic, şi în timp ce verifica navele aflate de-o parte şi de alta a interceptorului său, îşi reglă dispozitivele de ochire semi-automatizate ale armamentului de bord.

- Către băieţii Albaştri, vorbi el în microfonul radiotelefonului. Aici Liderul Albastru. Reglaţi-vă selectoarele şi verificaţi poziţia. Vă apropiaţi de ţintă la unu-virgulă-trei...

În faţa lor, o sferă ce semăna doar în aparenţă cu una dintre lunile lui Yavin devenea din ce în ce mai strălucitoare. Lumina ei era sumbră şi metalică, cu totul diferită de cea reflectată de

oricare dintre sateliţii naturali. În timp ce privea gigantica staţie de luptă ivindu-se la marginea lui Yavin, gîndurile Liderului Albastru călătoriră de-a lungul anilor, perindîndu-se peste nenumăratele nedreptăţi, peste nevinovaţii ridicaţi pentru interogatorii şi despre care nu mai auzise nimeni nimic... peste mulţimea fărădelegilor de care se făcuse vinovată puterea imperială, din ce în ce mai coruptă şi mai indiferentă. Toate acele orori şi suferinţe erau concentrate, amplificate şi reprezentate de această realizare unică şi exagerată de inginerie militară de care se apropiau acum.

- Asta e, băieţi, rosti el în microfon. Albastru Doi, eşti prea departe. Revino în formaţie, Wedge.

Tînărul pilot, pe care Luke îl întîlnise în sala de pregătire a misiunilor de luptă din templu, privi spre dreapta, apoi la aparatura de bord. Efectuă o manevră uşoară, încruntîndu-se.

- Îmi pare rău, şefule. Se pare că mira mea de ghidaj s-a defectat cu cîteva grade. Am să trec pe comandă manuală.

- Recepţionat, Albastru Doi. Ai grijă de tine. Către toate navele; pregătiţi-vă să treceţi tunurile "S" în poziţie de atac.

Răspunsurile veniră unul după altul de la Luke, Biggs, Wedge şi ceilalţi membri ai echipajului Albastru: Sîntem gata...

- Executaţi, comandă Liderul Albastru cînd John D. şi Piggy indicară şi ei că sînt gata de acţiune.

Aripile duble ale aparatelor X se deschiseră lateral asemeni gurii unui crocodil. Fiecare interceptor avea acum patru aripi, armamentul şi motorul ataşat fiecăreia dintre ele conferind navei o putere de foc şi o manevrabilitate maximă.

În faţa lor staţia de luptă creştea necontenit. Construcţiile de la suprafaţă devenită vizibile şi piloţii recunoscură docuri de acostare şi de decolare, antene radio, munţi şi canioane artificiale.

Pe măsură ce se apropia pentru a doua oară de înspăimîntătoarea sferă neagră, respiraţia lui Luke deveni din ce în ce mai agitată. Senzorii măştii de oxigen detectară această abatere de la normal şi o compensară cu promptitudine.

Nava începu să se zdruncine; era aproape ca atunci cînd se afla în avionetă şi se lupta cu imprevizibilele vînturi de pe Tatooine. Avu parte de cîteva clipe dificile de nesiguranţă pînă cînd îi răsună în urechi vocea liniştită a şefului său.

- Traversăm scuturile de protecţie exterioară. Ţineţi-vă bine.

Opriţi comenzile de zbor automat şi cuplaţi-vă deflectorii, pe ambele feţe.

Zdruncinăturile şi zgîlţîiturile deveniră acum şi mai puternice. Neştiind cum să le compenseze, Luke făcu exact ceea ce trebuia: îşi păstră cursul şi execută ordinele.

- Gata, am trecut, le spuse Liderul Albastru. Menţineţi interdicţia radio pînă cînd ajungem deasupra lor. Se pare că nu se aşteaptă la prea multă rezistenţă din partea noastră.

Cu toate că jumătate din marea staţie spaţială se afla încă în umbră, erau acum destul de aproape şi Luke putu distinge luminile de pe suprafaţa ei. "O navă capabilă să aibă faze asemeni unei luni"..., se minună el încă o dată de ingeniozitatea şi efortul investite pentru construirea ei. Miile de lumini împrăştiate pe vasta ei suprafaţă curbată îi dădeau aparenţa unui oraş plutitor.

Cîţiva dintre camarazii lui Luke, care vedeau pentru prima oară staţia spaţială, erau şi mai impresionaţi.

- Ia uitaţi-vă ce mare e chestia asta! gîfîi Wedge Antilles în microfonul său deschis.

- Lasă pălăvrăgeala, Albastru Doi, îi ordonă Liderul Albastru. Acceleraţi pînă la viteza de atac.

O expresie de hotărîre neînduplecată apăru pe faţa lui Luke cînd începu să apese cîteva comutatoare aflate deasupra capului şi îşi reglă ecranul computerului balistic.

R2-D2 reexamină staţia de luptă ce se apropia şi emise nişte supoziţii eletronice intraductibile.

Liderul Albastru privi staţia şi compară imaginea ei cu cea de pe ecran pentru a localiza zona propusă ca ţintă.

- Către Liderul Roşu, chemă el prin radio, aici e Liderul Albastru. Sîntem gata; poţi să intri în acţiune. Puţul de evacuare se află mai departe, spre nord. Noi o să-i ţinem ocupaţi aici, jos.

Liderul Roşu era opus ca fizic comandantului escadrilei lui Luke. Semăna exact cu imaginea pe care o avea lumea despre un contabil - scund, subţire, timid după figură. Cu toate acestea, priceperea şi dăruirea sa le egalau lejer pe cele ale vechiului său prieten şi camarad.

- Ne lansăm spre tunelul-ţintă. Dutch. Fii gata să preiei comanda dacă se întîmplă ceva.

- Recepţionat, Lidere Roşu, veni răspunsul celuilalt. Noi vom intersecta axa ecuatorială şi vom încerca să atragem asupra

noastră grosul tirului lor. Forţa fie cu tine!

Două escadrile de interceptoare părăsită roiul de nave ce se apropiau. Cele cu aripi în formă de X se aruncară direct în picaj asupra corpului staţiei de lupta aflată departe, dedesubt, iar aparatele Y efectuară un viraj descendent către nord, survolînd staţia.

În interiorul acesteia, sirenele de alarmă începură să urle funebru şi persistent, în timp ce personalul apatic realiza faptul că inexpugnabila fortăreaţă făcea obiectul unui atac organizat. Amiralul Motti şi tacticienii săi se aşteptaseră ca rezistenţa rebelilor să fie bazată pe o apărare masivă, chiar în jurul satelitului. De aceea erau complet nepregătiţi pentru o ofensivă purtată de cîteva zeci de nave umilitor de mici.

Imperialii trecură cu operativitate la compensarea acestei erori strategice. Soldaţii se îmbulziră să-şi ocupe posturile în enormele amplasamente ale tunurilor defensive. Puternice motoare intrară în acţiune făcînd să zăngăne servomecanismele în timp ce imensele arme erau aduse în poziţie de tragere. Foarte curînd, un păienjeniş ucigaş începu să se ţească în jurul staţiei, pe măsură ce tunurile energice, razele ionice şi proiectilele explozive spintecau cerul în întîmpinarea navelor rebele.

- Aici Albastru Cinci, anunţă Luke pe cînd cobora în picaj, într-o încercare hotărîtă de a înşela orice computer balistic aflat în tabăra adversă.

Dincolo de aripile sale, suprafaţa cenuşie a staţiei spaţiale de luptă părea brăzdată.

- Trec la atac.

- Sînt chiar în spatele tău, Albastrul Cinci, răsună în căşti vocea familiară a lui Biggs.

Pe cît de stabilă era ţinta din faţa lui Luke, pe atît de mobilă era nava lui pentru apărătorii imperiali. Jeturi de energie ţîşniră din tunurile micului interceptor. Unul dintre ele provocă un puternic incendiu pe suprafaţa întunecată de dedesubt, ce urma să ardă pînă cînd personalul staţiei ar fi reuşit să închidă scurgerea de aer în secţiunea avariată.

Bucuria lui Luke se transformă în groază cînd îşi dădu seama că nu mai avea timp să-şi redreseze aparatul pentru a evita coliziunea cu sfera de foc produsă de explozie şi a cărei compoziţie îi era necunoscută.

- Redresează, Luke! Redresează! îi strigă Biggs.

Dar, în ciuda comenzilor de schimbare a cursului, senzorii decuplatoarelor automate de presiune nu acceptară forţa centrifugă necesară. Interceptorul plonjă în sfera de gaze supraîncălzite ce continua să se dilate.

Apoi ieşi viu şi nevătămat pe partea cealaltă. O rapidă verificare a comenzilor îi îngădui să se relaxeze. Trecerea prin căldura intensă nu reuşise să-i avarieze nimic vital - cu toate că cele patru aripi erau brăzdate de dîre negre, mărturie a faptului că scăpase ca prin urechile acului.

Flori satanice se deschiseră în jurul navei sale pe cînd o redresa făcînd o buclă strînsă.

- Luke, eşti teafăr? se auzi întrebarea îngrijorată a lui Biggs.

- M-am prăjit puţin, dar sînt întreg.

O altă voce, severă, răsună în căşti:

- Albastru Cinci, îl avertiză comandantul escadrilei, dacă nu vrei să te distrugi odată cu ţinta imperială, ai face bine să-ţi laşi mai mult timp pentru redresare.

- Da, domnule. Acum am înţeles cum trebuie să fac. Aşa cum spuneaţi şi dumneavoastră, nu e întocmai ca atunci cînd pilotam o avionetă pe Tatooine.

Fulgere de energie şi raze strălucitoare continuau să ţeasă un labirint cromatic în spaţiul de deasupra staţiei, în timp ce navele rebelilor se încucişau înainte şi înapoi, trăgînd în tot ce părea a fi o ţintă vrednică de luat în seamă. Două dintre micile aparate îşi concentrară focul asupra unui terminal energetic. Acesta explodă, şi arcuri electrice de mare intensitate izbucniră din măruntaiele staţiei de luptă.

În interiorul acesteia, echipamente, soldaţi şi roboţi erau aruncaţi în toate direcţiile de explozii secundare, pe măsură ce efectele deflagraţiei se transmiteau înapoi, prin multitudinea de cabluri şi conducte. Acolo unde explozia smulsese învelişul exterior al staţiei, nefericiţii soldaţi şi roboţi fură aspiraţi, prin decompresia atmosferei interne, în mormîntul întunecat şi fără fund de afară.

Cu un calm întunecat, în mijlocul haosului general, Darth Vader se deplasa din post în post. Un comandant stresat se repezi spre el şi-i raportă dintr-o suflare:

- Lord Vader, am numărat cel puţin treizeci de aparate rebele, de două tipuri. Sînt atît de mici şi de rapide, încît tunurile

fixe nu reuşesc să le urmărească cu precizie. Îşi modifică continuu traiectoria, derutînd computerele balistice.

- Ordonă tuturor echipajelor TIE să decoleze. Va trebui să le ieşim în întîmpinare şi să-i distrugem navă cu nava.

Luminile roşii începură să pîlpîie şi, în interiorul numeroaselor hangare, alarmele porniră să sune cu insistenţă. Echipele de la sol lucrau în disperare să pregătească interceptoarele, în timp ce piloţii imperiali, în combinezoane de zbor, îşi înhăţau căştile şi trusele de supravieţuire.

- Luke, îl chemă Liderul Albastru pe cînd zbura foarte jos, cu îndemînare, printr-o ploaie de foc. Să mă anunţi şi pe mine cînd ieşi din vălmăşagul acela.

- Ies imediat.

- Fereşte-te, îl îndemnă vocea din difuzorul carlingii. Tirul lor e foarte concentrat în tribordul acelui turn deflector.

- Sînt eu ochii pe el, nu vă fie teamă, răspunse Luke sigur pe sine.

Intră într-un picaj înşurubat, spintecînd văzduhul de-a lungul orizonturilor metalice. Antene şi mici amplasamente ce ieşeau în afară izbucniră în flăcări efemere cînd fulgerele ţîşniră din vîrful aripilor, lovind ţinta cu o precizie ucigătoare.

Zîmbi şi, în timp ce se redresă, depărtîndu-se de suprafaţa staţiei, dîre intense de energie trecură prin spaţiul pe care îl părăsise. "Să fiu al naibii dacă nu e la fel ca acasă, cînd vînam şobolani de deşert în canioanele erodate de pe Tatooine".

Biggs îl urmă pe Luke într-un atac similar chiar în momentul în care piloţii imperiali se pregăteau să decoleze. În numeroasele hangare, echipele de tehnicieni alergau grăbiţi să decupleze cablurile de alimentare şi să încheie pripitele verificări finale.

Foarte aproape de poarta unuia dintre docurile de lansare se afla o navă specială. Pregătirea ei se făcea cu ceva mai multă atenţie, căci era aceea în care Darth Vader reuşi cu greu să-şi strecoare trupul masiv. Odată aşezat în scaun îşi acoperi faţa cu încă un set de filtre optice de protecţie.

În centrul de comandă şi control din interiorul templului domnea o atmosferă de aşteptare nervoasă. Din cînd în cînd, păcăniturile şi bîzîiturile venind de la ecranul principal ce afişa situaţia tactică reuşeau să acopere susurul vocilor acelor oameni ce încercau să-şi dea curaj unul altuia. Un tehnician aflat

aproape de colţul îndepărtat al mulţimii de lumini scînteietoare se aplecă puţin peste ecranele din faţa sa, apoi vorbi în microfonul suspendat în apropierea gurii:

- Către comandanţii de escadrilă - atenţie!; către comandanţii de escadrilă - atenţie! Am detectat un nou set de semnale cu sursa pe partea opusă vouă a staţiei spaţiale de luptă. Interceptoare inamice se apropie de voi.

Luke recepţionă mesajul în acelaşi timp cu ceilalţi. Se uita în jur, căutînd din ochi interceptoarele anunţate, apoi îşi coborî privirea pe instrumentele de bord.

- Radarul meu n-a prins nici un semnal. Nu văd nimic.

- Menţineţi observarea vizuală, ordonă Liderul Albastru. Cu toată energia din jur, vă vor ataca înainte ca radarul să-i poată detecta. Nu uitaţi, ei pot să bruieze orice, mai puţin propriii voştri ochi.

Luke se uita din nou afară şi de data aceasta văzu un imperial ce urmărea deja un aparat de tipul X al cărui număr de înmatriculare îl recunoscu pe dată.

- Biggs! strigă el. S-a agăţat unul de tine. E în coada ta... Fii atent!

- Nu-l văd, veni răspunsul panicat al prietenului său. Unde e? Nu reuşesc să-l văd.

Luke privi neputincios cum nava lui Biggs se îndepărtează de suprafaţa staţiei, urmată îndeaproape de imperial. Interceptorul inamic trăgea continuu în el şi fiecare fulger energetic părea că trece din ce în ce mai aproape de carcasa aparatului lui Biggs.

- Se ţine scai de mine, auzi Luke în difuzor. Nu pot să scap de el.

Aparatul lui Biggs se întoarse într-un looping înşurubat spre staţia spaţială, dar pilotul inamic îl urmări cu perseverenţă şi nu dădu vreun semn că ar fi dispus să-şi înceteze vînătoarea.

- Ţine-te bine, Biggs, îl chemă Luke, forţîndu-şi nava într-un viraj atît de strîns încît giroscoapele ţiuiră.

- Vin în ajutorul tău.

Pilotul imperial era atît de absorbit de urmărirea lui Biggs încît nu-l observă pe Luke, care, terminîndu-şi virajul, ţîşni din protectorul fond gri de dedesubt, chiar în spatele său.

Pe ecranul computerului balistic cruciuliţele electronice se suprapuseră şi Luke trase sacadat. Se produse o mică explozie - mică în comparaţie cu imensele energii pe care bateriile de la

sol le expediau în spaţiul cosmic. Totuşi explozia avu o semnificaţie aparte pentru trei oameni: Luke, Biggs şi, în mod deosebit, pentru pilotul interceptorului TIE, care se volatiliză împreună cu nava sa.

- L-am nimerit! strigă Luke.

- Am prins unul! Am prins unul! răsună în căşti un strigăt de triumf mai puternic.

Luke identifică vocea ca aparţinînd unui pilot tînăr, cunoscut sub numele de John D. Yes şi care, pilotînd pe Albastru Şase, urmărea un alt interceptor imperial pe deasupra planetei metalice.

Jeturi de energie ţîşniră sacadat din interceptorul X pînă ce TIE-ul explodă în două, împroşcînd în toate direcţiile fragmente scînteietoare de metal, asemeni unor frunze împrăştiate de vînt.

- Frumoasă lovitură, Albastru Şase, comentă comandantul escadrilei, apoi adăugă repede: Fii atent. Ai unul în coadă.

Zîmbetul voios al tînărului din carlinga interceptorului pieri în timp ce privea de jur împrejur nereuşind să-şi vadă urmăritorul.

Ceva străluci atît de aproape încît aripa dreaptă superioară se frînse. Apoi ceva lovi şi mai aproape, iar interiorul carlingii, acum descoperite, deveni o mare de flăcări.

- Sînt lovit! Sînt lovit!

Atît mai avu timp să strige înainte ca moartea să-l înhaţe din spate.

Foarte sus şi într-o parte, Liderul Albastru văzu nava lui John D. transformîndu-se într-o minge de foc. Buzele i se albiră puţin, dar judecînd după reacţia pe care o avu, n-ai fi zis că văzuse vreodată explozia acelui interceptor de tip X. Avea lucruri mai importante de făcut.

Pe Satelitul Patru, imaginea afişată pe un ecran imens tremură şi dispăru în aceeaşi clipă cu John D. Tehnicienii îngrijoraţi începură să alerge în toate părţile. Unul dintre ei îşi întoarse faţa lividă spre Leia, comandanţii care aşteptau şi un robot înalt de bronz.

- Receptorul de înaltă frecvenţă s-a defectat. Va dura destul de mult pînă să-l reparăm...

- Faceţi tot posibilul, se răsti Leia. Treceţi pe recepţie audio.

Cineva prinse din zbor aceste cuvinte şi, în cîteva clipe, încăperea se umplu de zgomotele bătăliei îndepărtate, suprapunîndu-se cu vocile celor care o purtau.

- Rămîi în formaţie, Albastru Doi, rămîi în formaţie, spunea Liderul Albastru. Atenţie la tunurile acelea.

- Se trage din greu, şefule, se auzi vocea lui Wedge Antilles. Douăzeci şi trei de grade.

- Am văzut. Atacă, Atacă, Ne bruiază puternic.

- Nu-mi vine să cred, bîigui Biggs. N-am mai văzut pînă acum un tir aşa de concentrat.

- Atacă, Albastru Cinci. Atacă.

Apoi, după o pauză:

- Luke, mă recepţionezi? Luke?

- Sînt în regulă, şefule, se auzi răspunsul lui Luke. Am o ţintă. Mă pregătesc s-o distrug.

- Luke, e prea multă agitaţie jos, îi spuse Biggs. Ieşi de-acolo. Mă recepţionezi, Luke? Ieşi de-acolo.

- Retrage-te, Luke, ordonă vocea profundă a Liderului Albastru. Sînt prea multe interferenţe în zona asta. Luke, îţi repet, retrage-te. Nu-l văd. Albastru Doi, tu-l vezi pe Cinci?

- Nu, replică Wudge. Pe-aici se trage ca-n codru. Detectoarele mele sînt blocate. Albastru Cinci, unde eşti? Luke, eşti întreg?

- L-am pierdut, începu Biggs să raporteze solemn.

Apoi vocea i se învioră:

- Nu,... aşteaptă. Uite-l. Se pare că are o mică avarie la una dintre aripi. Dar puştiul e teafăr.

Un sentiment de uşurare străbătu centrul de comandă; chipul celui mai delicat şi mai frumos dintre senatorii prezenţi îl exprima însă cel mai limpede.

Pe staţia de luptă, soldaţii aproape epuizaţi şi asurziţi de violentul schimb de focuri cu arme grele erau înlocuiţi de echipaje odihnite. Nici unul dintre ei nu avea timp să se întrebe cum evolua lupta şi, în acel moment,: nici unuia dintre ei nu-i păsa prea mult, simptom prezent printre soldaţii de rînd din cele mai vechi timpuri. Luke trecu razant peste suprafaţa staţiei. Privirea lui era aţintită asupra unei îndepărtate protuberanţe metalice.

- Ţine aproape, Albastru Cinci. Îl atenţionă comandantul escadrilei. Unde te duci?

- Am detectat ceea ce pare a fi un stabilizator gravitaţional lateral, replică Luke. Am să-l atac.

- Ai grijă, Albastru Cinci, foc concentrat în sectorul tău.

Luke ignora avertismentul în timp ce-şi îndrepta interceptorul spre acea protuberanţă de formă stranie. Hotărîrea lui fu răsplătită cînd, după ce o îndopă cu foc, o văzu explodînd într-o spectaculoasă sferă de gaze supraîncălzite.

- L-am nimerit, exclamă el. Mă îndrept spre sud, în căutarea altuia.

În templul-fortăreaţă, Leia asculta cu atenţie. Părea în acelaşi timp furioasă şi înspăimîntată. Se întoarse într-un tîrziu spre 3PO şi murmură:

- De ce riscă Luke atît de mult?

Robotul înalt nu răspunse.

- Atenţie în spatele tău. Luke, se auzi vocea lui Biggs strigînd în difuzoare. Atenţie în spate. Interceptoare se apropie de tine pe deasupra.

Leia încerca să vadă ceea ce doar auzea .Nu era singura îngrijorată.

- Ajută-l, R2, îşi zise 3PO, şi ţineţi-o tot aşa.

Luke îşi continuă picajul pînă cînd, privind în spate, observă obiectul îngrijorării lui Biggs aproape de coada lui. Se redresa şi se îndepărtă în silă de suprafaţa staţiei, abandonîndu-şi ţinta. Totuşi, urmăritorul său era îndemînatic şi continuă să se menţină aproape de el.

- Nu pot să scap de el, spuse Luke.

O formă metalică fulgeră pe cer, apropiindu-se de cele două nave.

- Sînt pe el! Luke, strigă Wedge Antilles. Ţine-te bine.

Luke nu mai trebui să reziste mult timp urmăritorului. Tirul lui Wedge fu precis şi interceptorul TIE explodă puţin după aceea.

- Mulţumesc Wedge, murmură Luke, respirînd un pic mai degajat.

- Bună lovitură, Wedge, se auzi din nou Biggs. Albastru Patru, mă lansez. Acoperă-mă, Porkins.

- Sînt cu tine, Albastru Trei, îl asigură celălalt pilot.

Biggs indică traiectul celor două nave şi deschise focul cu întreg armamentul de bord. Nimeni n-a ştiut vreodată cu exactitate ce a reuşit să nimerească, dar micul turn care explodă sub impactul descărcărilor de energie era, fără îndoială, mult mai important decît părea.

O serie de explozii succesive se dezlănţuiră de-a lungul unei

mari porţiuni a suprafeţei staţiei, sărind de la un terminal la altul. Biggs depăşise deja, în viteză, frămîntata zonă, dar însoţitorul lui, urmîndu-l la mică distanţă, primi o doză serioasă din acea energie ce scăpase de sub control.

- Am o problemă, anunţă Porkins. Convertizorul meu a luat-o razna.

Mesajul era laconic, dar sugestiv. Toate instrumentele de pe panourile sale de comandă păreau că îşi ieşiseră brusc din minţi.

- Ejectează... ejectează-te, Albastru Patru, îl sfătui Biggs. Albastru Patru, mă recepţionezi?

- Sînt pe recepţie, răspunse Porkins. Am nava sub control. Indică-mi un culoar de zbor, Biggs.

- Eşti prea jos, strigă acesta din urmă. Redresează, redresează-te!

Cum zbura foarte jos, iar aparatura de bord încetase să-i mai furnizeze informaţii corecte, Porkins şi nava lui deveniră o ţintă uşoară pentru una din greoaiele, dar puternicele baterii de la sol. Aceasta îşi îndeplini corect misiunea pentru care fusese proiectată. Moartea lui Porkins fu pe cît de glorioasă, pe atît de neaşteptată.

În apropierea polului nordic al staţiei, atmosfera era relativ liniştită. Asaltul de la ecuator al escadrilelor Albastră şi Verde fusese atît de intens şi de supărător, încît apărarea imperială se concentrase în acea zonă. Liderul Roşu remarcă liniştea înşelătoare, căci ştia că nu va mai dura mult timp.

- Către Liderul Albastru, aici Liderul Roşu, anunţă el în microfon. Pornim la atac. Staţia de evacuare a fost localizată şi marcată. Aici nu se trage de la sol şi nu sînt interceptoare inamice... Încă. Se pare că vom putea ataca in linişte, cel puţin o dată.

-Am recepţionat, Lidere Roşu, răspunse vocea camaradului său. Vom încerca să le dăm de lucru aici, jos.

Trei aparate cu aripi în Y pieriră dintre stele pentru a intra în picaj spre suprafaţa staţiei de luptă. În ultima clipă, se redresară şi coborîră într-un adînc canion artificial, unul din multele de acest fel care brăzdau emisfera nordică a Stelei Morţii. Din trei părţi, meterezele metalice ţîşneau spre ei, pentru a rămîne în aceeaşi clipă departe, în urmă.

Liderul Roşu privi în jur şi observă absenţa temporară a interceptoarelor imperiale. Apăsă un buton şi se adresă piloţilor

din subordine:

- Asta e, băieţi. Nu uitaţi, înainte de a arunca piatra aceea, atunci cînd o să consideraţi că aţi ajuns aproape de ţintă, apropiaţi-vă şi mai mult de ea. Conectaţi ecranele deflectoare din faţă pe nivelul de energie maximă. Nu contează cu ce o să arunce în voi din lateral. Acum n-avem timp să ne facem griji şi pentru asta.

Echipajele imperiale înşirate de-a lungul canalului se pomeniră deodată că sectorul lor, pînă atunci ignorat, era atacat. Reacţionară prompt şi curînd, din ce în ce mai multe jeturi de energie ţîşniră spre interceptoarele care-i asaltau. Din cînd în cînd, unul se întîmpla să explodeze lîngă năvalnicele Y-uri, zgîlţîindu-le fără a le provoca avarii serioase.

- Sînt puţin cam agresivi, nu-i aşa? comentă Roşu Doi în microfon.

Liderul Roşu întrebă calm:

- Roşu Cinci, cîte tunuri crezi că sînt?

Cel întrebat, cunoscut îndeobşte de majoritatea piloţilor rebeli sub numele de Pops, reuşi într-un fel, să estimeze numărul bateriilor ce protejau canalul şi, simultan, să-şi piloteze interceptorul prin ploaia de foc din ce în ce mai deasă.

Casca lui, martoră a mult prea numeroaselor bătălii prin care trecuse posesorul ei, aproape că nu mai putea fi folosită din pricina uzurii.

- Vreo douăzeci de amplasamente, concluzionă el în cele din urmă, unele la nivelul suprafeţei, altele în turnuri.

Liderul Roşu primi informaţia cu un mormăit şi îşi coborî în faţa ochilor vizorul computerului balistic. Exploziile continuau să zguduie nava.

- Conectaţi computerele balistice, ordonă el.

- Roşu Doi, veni un răspuns, am conectat calculatorul; văd ţinta.

Emoţia crescîndă a tînărului pilot îi marcase vocea.

Roşu Cinci, cel mai în vîrstă dintre piloţii rebeli, era, aşa cum s-ar fi aşteptat oricine, rece şi încrezător - cu toate că ceea ce-şi spuse, murmurînd mai mult pentru sine, nu suna chiar aşa:

- Nu încape îndoială, ăştia ne pregătesc ceva.

Brusc, tirul apărării din amplasamentele înconjurătoare încetă complet. O linişte sinistră se lăsă în canionul a cărui suprafaţă continua să se estompeze în urma interceptoarelor ce

zburau la joasă înălţime.
- Ce-i asta? se răsti Roşu Doi, privind în jur îngrijorat. De ce s-au oprit?
- Nu-mi place, mormăi Liderul Roşu, deşi nimic nu mai împiedica înaintarea lor, deşi nu mai trebuiau să evite nici o rază.
Pops fu primul care înţelese corect această mişcare aparent absurdă a duşmanului.
- Stabilizaţi-vă deflectorii din spate acum. Aşteptaţi-vă la interceptoare inamice.
- Ai ghicit, Pops, admise Liderul Roşu, privind un ecran. Iată-i. Trei puncte la doi-zece.
O voce artificială continua să recite distanţa pînă la ţintă, ce scădea continuu, dar nu destul de repede.
- Aici sîntem ca nişte raţe pe uscat, observă el cu nervozitate.
- Trebuie să ne continuăm cursa, le spuse bătrînul. Nu putem să ne apărăm şi să ne apropiem de ţintă în acelaşi timp.
Îşi reprimă vechile reflexe de luptător cînd pe ecranul radarului apărură trei interceptoare TIE, intrînd în picaj, în formaţie strînsă, aproape vertical, spre ei.
- Trei-opt-unu-zero-patru, anunţă Vader în timp ce-şi regla, calm, comenzile.
Stelele se pierdeau cu repeziciune în urma sa.
- Am să-i vînez eu însumi. Acoperiţi-mă.
Roşu Doi nu află niciodată ce l-a lovit şi cine i-a fost călăul, căci tînărul pilot muri primul.
În ciuda experienţei sale, Liderul Roşu fu pe punctul de a intra în panică cînd văzu nava subordonatului său dizolvîndu-se în flăcări.
- Sîntem prinşi aici. Nu se poate manevra... pereţii canalului sînt prea apropiaţi. Trebuie să ne facem loc, cumva. Trebuie...
- Rămîi pe ţintă, îl admonestă o voce mai în vîrstă. Rămîi pe ţintă.
Liderul Roşu găsi tonifiante cuvintele lui Pops, dar acesta era într-adevăr, singurul lucru pe care putea să-l facă pentru a ignora interceptoarele TIE ce se apropiau de aparatele lor pe măsură ce acestea brăzdau spaţiul; spre ţintă.
Deasupra lor, Vader îşi permise un moment de indisciplinată plăcere cînd îşi reglă din nou computerul balistic. Vasul rebel

continua să-şi menţină traiectoria dreaptă, fără a încerca să scape. Vader atinse încă o dată butonul comenzii de foc.

Ceva scrîşni în casca Liderului Roşu şi din aparatura de bord izbucniră flăcări.

- N-are nici un rost, ţipă el în microfon. Sînt lovit. Sînt lovit...!

Al doilea interceptor Y explodă într-o sferă de metal vaporizat, lăsînd să se împrăştie de-a lungul canalului doar cîteva fragmente şi resturi ale epavei. Această a doua pierdere se dovedi a fi prea mult chiar şi pentru Pops. Trase de manşă şi interceptorul începu să se ridice din canion pe o curbă largă. Comandantul vînătorilor imperiali continua să-l urmărească.

- Roşu Cinci către Liderul Albastru, chemă Pops. Sînt nevoit să renunţ din cauza focului intens. Interceptoare TIE s-au aruncat asupra noastră de nu ştiu unde. Nu pot... să aştept...

În urma sa, un duşman tăcut şi neîndurător atingea din nou butonul aducător de moarte. Primele rafale ţâşniră chiar în clipa în care Pops se ridicase îndeajuns pentru a începe manevra de evadare. Dar se redresase cîteva secunde prea tîrziu.

O rază energetică ciupi motorul stîng, aprinzînd gazul aflat în interior. Reactorul explodă, smulgînd o dată cu el comenzile şi elementele stabilizatoare. Incapabil să compenseze avaria, nava scăpată de sub control începu o cădere lentă şi uşor arcuită spre suprafaţa staţiei.

- Eşti teafăr, Roşu Cinci? îl întrebă o voce îngrijorată, pe frecvenţa de legătură între nave.

- L-am pierdut pe Tiree... L-am pierdut şi pe Dutch, explică Pops rar, cu o voce obosită. Ne-au atacat din spate şi în canion nu se poate manevra. Îmi pare rău. Adio, Dave...

Acesta fu ultimul dintre nenumăratele mesaje ale unui veteran.

În timp ce încerca să nu se lase impresionat de moartea vechiului său prieten, Liderul Albastru se forţă, să vorbească cu duritate, dar vocea nu-i sună deloc aşa.

- Către Băieţii Albaştri, aici e Liderul Albastru. Puct de întâlnire la şase-virgulă-unu. Raportaţi primirea mesajului.

- Către Liderul Aibastru, aici e Albastru Zece. Recepţionat.

- Aici Albastru Doi, comunică Wedge. Vin spre tine, Lider Albastru.

Luke îşi aştepta şi el rîndul pentru a raporta, cînd ceva piui pe panoul de bord. O privire aruncată în spate îi confirma

avertismentul electronic. Un interceptor imperial se strecura in spatele său.

- Aici Albastru Cinci, spuse el balansîndu-şi nava în încercarea de a scăpa de interceptorul TIE. Am o problemă. Vin şi eu imediat.

Intră într-un picaj abrupt spre suprafaţa metalică, apoi se redresă brusc, evitînd o rafală a apărării de dedesubt. Nici una dintre manevre nu-l descurajară pe urmăritor.

- Te văd, Luke, veni un răspuns liniştitor din partea prietenului său. Menţine-ţi cursul.

Luke se uita în toate părţile, dar nu văzu nici urmă de Biggs. Între timp, rafalele energetice trase de imperialul din coadă trecură supărător de aproape.

- La naiba, Biggs, unde eşti?

Văzu ceva, dar nu lateral şi nici în spate, ci char în faţa lui. Luat cu totul prin surprindere, interceptorul TIE se făcu ţăndări chiar în clipa în care pilotul său înţelegea ce se întîmplă.

Luke se întoarse spre punctul de întîlnire în timp ce Biggs trecu razant, în sens invers.

- Bună mutare, Biggs. M-ai păcălit şi pe mine.

- Asta-i abia începutul, îl anunţă prietenul său pe cînd îşi răsucea brusc nava pentru a evita tirul de dedesubt. Se ivi la orizont, puţin deasupra umărului lui Luke şi execută un tonou în semn de victorie.

- Indică-mi doar ţinta şi vei vedea.

Înapoi, pe orbita masivului şi indiferentului Yavin, Dodonna îşi încheie discuţia intensă purtată cu o parte dintre consilierii săi principali, apoi se îndreptă spre un emiţător cu rază lungă de acţiune.

- Către Liderul Albastru, aici e Baza Unu. Verifică-ţi de două ori planul de atac înainte de a-l pune în aplicare. Ţine-ţi piloţii în spate pentru a te proteja. Păstrează jumătate din echipaje pentru atacul următor, în afara razei de bătaie a bateriilor de la sol.

- Recepţionat, Baza Unu, veni răspunsul. Albastru Zece şi Doisprezece veniţi cu mine.

Cele două nave se aliniară lîngă comandantul escadrilei pentru a-l flanca. Acesta îi verifică. Satisfăcut de faptul că se poziţionaseră corect pentru începerea atacului, trecu la alcătuirea grupului ce trebuia să-l urmeze în cazul în care ar fi

dat greş.
- Albastru Cinci, aici e şeful tău. Luke, i-ai pe Doi şi Trei cu tine. Rămîneţi aici, în afara focului celor de jos şi aşteptaţi semnalul meu pentru a declanşa atacul.
- Recepţionat, şefule, răspunse Luke, încercînd să-şi încetinească bătăile inimii. Forţa fie cu voi. Biggs, Wedge, hai să ne apropiem unul de altul.
Cele trei interceptoare intrară în formaţie strînsă mult deasupra furiosului schimb de focuri pe care escadrilele Verde şi Galben îl continuau cu tunarii imperiali de dedesubt.
Orizontul începu să joace în faţa Liderului Albastru pe cînd se apropia de suprafaţa staţiei.
- Albastru Zece, Albastru Doisprezece, veţi rămîne în spate pînă detectăm interceptoarele lor, apoi mă veţi acoperi.
Toate cele trei aparate se redresară aproape de suprafaţă apoi coborîră arcuit în canion. Însoţitorii lui rămaseră din ce în ce mai în urmă, pînă cînd Liderul Albastru păru singur în vasta falie cenuşie.
Nu-l întîmpina nici un foc de apărare pe cînd gonea spre îndepărtata ţintă. Se pomeni că privea nervos în jur, verificînd şi reverificînd aceleaşi instrumente.
- Asta nu-mi miroase a bine, murmură el.
Albastru Zece părea la fel de îngrijorat:
- Ar fi trebuit să detectăm ţinta pînă acum.
- Ştiu. Totul e atît de confuz aici jos. Cred că instrumentele mele nu mai funcţionează. Să fie acesta canalul cel bun?
Deodată, dîre intense de lumină izbucniră în apropiere; apărarea din zonă deschisese focul. Loviturile apropiate îi zdruncinau pe atacatori. În capătul îndepărtat al canionului un turn masiv domina falia metalică şi împroşca enorme cantităţi de energie spre navele ce se apropiau.
- N-o să ne fie uşor cu turnul acela de sus, declară neînduplecat Liderul Albastru. Fiţi gata să strîngem rîndurile cînd vă spun.
Brusc, jeturile de energie încetară şi canalul redeveni tăcut şi întunecat.
- Asta e, anunţă Liderul Albastru încercînd să vadă totul de deasupra din care urma să pornească atacul împotriva lor. Uitaţi-vă bine după interceptoarele acelea.
- Toate detectoarele cu rază scurtă sau lungă de acţiune sînt

oarbe, raportă încordat Albastru Zece. Prea multă interferenţă aici. Albastru Cinci, poţi să-i vezi din locul în care te afli?

Luke îşi aţinti privirea spre suprafaţa staţiei.

- Nici urmă de... Aşteaptă!

Îi atraseră atenţia trei puncte luminoase ce se deplasau cu repeziciune.

- Iată-i. Vin dinspre zero-virgulă-trei-cinci.

Albastru Zece se întoarse să se uite în direcţia indicată. Aripioarele stabilizatoare ale interceptoarelor TIE luciră în soare pe cînd acestea coborau, într-un looping, spre ei.

- Îi văd.

- Ei bine, ăsta este culoarul cel bun, exclamă Liderul Albastru căci brusc, detectorul ţintei începu să piuie continuu.

Coborînd vizorul în faţa ochilor, îşi reglă aparatura de ochire.

- Sînt aproape de punctul de tragere. Ţinta la vedere. Ţineţi-i cîteva secunde departe de mine... daţi-le de furcă.

Darth Vader îşi pregătea deja comenzile de foc în timp ce aparatul său cădea, asemeni unui bolovan, spre canion.

- Strîngeţi formaţia. Îi voi vîna tot eu.

Albastru Doisprezece pieri primul, cu două motoare lovite. Nava îi devie puţin de la traiectoria de zbor şi se izbi de un perete al canalului. Albastru Zece încetinea şi accelera, se legăna de parcă ar fi fost beat, dar nu putea face mare lucru în strîmtoarea acelor ziduri metalice.

- Nu pot să-i reţin mult timp. Mai bine tragi cînd poţi, Lider Albastru - se apropie de tine.

Comandantul escadrilei încerca din răsputeri să suprapună două cercuri în interiorul vizorului de ochire.

- Sîntem aproape de ţintă. Uşurel, uşurel...

Albastru Zece privi disperat în jur.

- Sînt chiar în spatele meu!

Liderul Albastru era uimit de propriul său calm. Dispozitivul de ochire era în parte răspunzător pentru asta, căci îi permitea să se concentreze asupra unor imagini minuscule şi abstracte şi să le ignore pe altele; îl ajuta să-şi îndepărteze din minte restul universului inamic.

- Aproape acolo, aproape acolo... şopti el.

Apoi, cele două cercuri se suprapuseră perfect, deveniră unul singur şi roşu şi în casca sa începu să răsune un bîzîit continuu.

- Torpile lansate, torpile lansate.
Imediat după aceea, Albastru Zece îşi lansă propriile rachete. Ambele aparate se ridicară aproape vertical, părăsind capătul canalului; în urma lor izbucniră cîteva explozii.
- Am dat lovitura! Am reuşit! ţipă isteric Albastru Zece.
Răspunsul Liderului Albastru era plin de dezamăgire.
- Nu, n-am reuşit. Torpilele n-au căzut înăuntru. Au explodat la suprafaţă, în afara puţului.
Amărăciunea le aduse pieirea, căci uitaseră să privească în spate. Cele trei interceptoare imperiale îşi continuaseră urmărirea, ţîşnind în sus prin lumina în scădere a exploziilor provocate de torpile. Albastru Zece căzu sub tirul precis al lui Vader, apoi Lordul Întunecat schimbă uşor cursul pentru a cădea în spatele comandantului de escadrilă.
- Îl iau şi pe ultimul, anunţă el, rece. Voi doi, întoarceţi-vă!
Luke încerca să distingă echipa de asalt prin gazele arzînde de dedesubt, cînd auzi prin difuzor vocea Liderului Albastru.
- Albastru Cinci, aici Liderul Albastru. Intră în dispozitiv. Porniţi atacul - zburaţi la joasă înălţime şi aşteptaţi să ajungeţi chiar deasupra lui. N-o să fie uşor.
- Aveţi probleme?
- Sînt pe urmele mele... dar o să scap de ei.
- Albastru Cinci către Grupa Albastră, ordonă Luke. Pornim.
Cele trei interceptoare părăsiră formaţia şi plonjară spre zona în care se afla canalul.
Între timp, Vader reuşise să-şi nimerească prada cu un fulger strălucitor care nu produse altceva, decît nişte explozii mici şi intense la unul din motoare. Robotul de tip R2 al navei rebele se tîrî şi se chinui să repare generatorul.
- R2, închide conducta principală de alimentare a motorului unu din dreapta, îi comandă calm Liderul Albastru, privind resemnat la aparatura de bord care scăpase de sub control.
- Ţine-te bine, s-ar putea s-avem probleme.
Luke văzu că Liderul Albastru era în pericol.
- Sîntem chiar deasupra ta, comandante, spuse el. Întoarceţi-vă la zero-virgulă-zero-cinci şi vă vom proteja.
- Am pierdut motorul superior din dreapta, se auzi răspunsul.
- Venim jos, după dumneavoastră.
- Nu, nu. Rămîneţî acolo şi pregătiţi-vă atacul.
- Sigur sînteţi teafăr?

- Cred că da. Aşteaptă o clipă.
De fapt, trecu ceva mai puţin de o clipă şi interceptorul Liderul Albastru intra în viraj, înfigîndu-se apoi în suprafaţa staţiei.
Luke privi imensa explozie de dedesubt risipindu-se în vid şi, ştiind cu siguranţă ce anume o provocase, realiză pentru prima oară cît de disperată era situaţia în care se afla.
- Tocmai l-am pierdut pe Liderul Albastru, murmură el absent, neinteresîndu-l dacă microfonul îi culesese sumbrele cuvinte.
Pe Yavin Patru, Leia Organa se ridică din scaun şi începu să patruleze prin cameră. Unghiile, de obicei tăiate perfect, erau acum zdrenţuite şi inegale din pricină că şi le rosese, plină de nervi.
Neliniştea ce i se citea pe chip era însă mult mai relevatoare pentru starea ei de spirit, nelinişte şi îngrijorare care se revărsară în centrul de comandă la anunţul morţii Liderului Albastru.
- Pot să continue? îl întrebă în cele din urmă pe Dodonna.
Generalul îi răspunse cu o fermitate blîndă.
- Trebuie.
- Dar am pierdut atîţia oameni valoroşi. Cum se vor regrupa fără Liderii Albastru şi Roşu?
Dodonna se pregătea să-i răspundă, dar îşi înghiţi vorbele, căci altele, mult mai dojenitoare se auziră în difuzoare.
- Ţine-aproape, Wedge, spunea Luke, la mii de kilometri depărtare. Biggs, unde eşti?
- Vin chiar in urma ta.
Wedge răspunse puţin după aceea.
- O.K., şefu'! sîntem în formaţie.
Privirea lui Dodonna se îndrepta spre Leia. Părea îngrijorat.
Cele trei interceptcare X zburau în formaţie strînsă la mare înălţime, Luke îşi privi aparatura de bord şi se chinui cu o comandă ce părea că se defectase.
În urechi îi răsună o voce şi tînără şi bătrînă în acelaşi timp, o voce cunoscută: calmă, mulţumită, sigură şi li-niştitoare - cîndva, demult, o ascultase cu atenţie în deşertul de pe Tatooine şi în măruntaiele staţiei de dedesubt.
- Încrede-te în propriile simţuri, Luke, fu tot ce glasul lui Kenobi îi spuse.

Luke ciocăni în cască, nefiind sigur că auzise ceva. Dar nu era timpul să facă supoziţii. Orizontul de oţel al staţiei se înclina în spatele lui.

- Wedge, Biggs, îi dăm drumul, le spuse însoţitorilor săi. Vom zbura cu viteză maximă. Uitaţi că trebuie mai întîi să detectăm canalul şi apoi să accelerăm. Poate că aşa interceptoarele acelea vor rămîne departe, în urma noastră.

- Vom sta suficient de departe, în urma ta, pentru a te acoperi, îi spuse Biggs. La viteza aceea, vei fi în stare să redresezi la timp?

- Glumeşti? rîse Luke vesel pe cînd îşi începeau picajul spre suprafaţă. O să fie exact ca acasă, în Canionul Cerşetorilor.

- Sînt chiar în spatele tău, *şefule,* anunţă Wedge, luînd în serios, pentru prima dată, titlul. Să mergem...

Cele trei aparate suple se îndreptară cu viteză maximă spre suprafaţa strălucitoare şi se redresară un pic prea tîrziu, astfel încît Luke trecu razant, atît de aproape de învelişul exterior al staţiei spaţiale, încît vîrful uneia dintre aripi agăţă o antenă exterioară împroşcînd aşchii metalice. Dintr-o dată, fură învăluiţi într-un păienjeniş de fulgere energetice şi proiectile explozive. Acesta se îndesi cînd coborîră în canion.

- Se pare că i-am supărat, chicoti Biggs, care trata ucigătoarea privelişte energetică ca pe un foc de artificii pregătit pentru amuzamentul lor.

- Asta-mi place, comentă Luke, surprins de vizibilitatea foarte bună. Pot să văd totul.

Wedge nu mai fu chiar atît de încrezător după ce privi pe ecrane.

- Radarul meu indică turnul, dar nu detectează gura tunelului de evacuare. Trebuie să fie îngrozitor de mică. Eşti sigur că poate fi ochită prin computer?

- Ar face bine..., murmură Biggs.

Luke nu se pronunţă - era prea preocupat să-şi menţină traiectoria printre turbulenţele produse de explozii. Apoi, ca la comandă, tirul apărării încetă. Căută cu privirea, în jur şi în sus, un semn de la interceptoarele TIE, dar nu văzu nimic.

Întinse mîna să-şi aducă vizorul în poziţia de ochire şi, pentru o clipă, ezită. Apoi îl răsuci şi-l coborî în dreptul feţei.

- Păziţi-vă bine, le ordonă însoţitorilor săi.

- Şi cu turnul cum rămîne? întrebă îngrijorat Wedge.

- Voi să vă ocupaţi de interceptoarele alea, se răsti Luke. De turn, am eu grijă.

Apoi se aruncă înainte, apropiindu-se clipă de clipă de ţintă. Wedge se uită în sus şi privirea îi îngheţă brusc.

- Uite-i - zero-virgulă-trei.

Vader îşi pregătea comenzile, cînd unul dintre piloţii săi încălcă restricţia verbală de dinaintea atacului.

- Se apropie de ţinta lor prea repede - nu vor mai apuca să se redreseze.

- Urmăreşte-i în continuare, îi ordonă Vader.

- Se mişcă prea repede ca să mai iasă de-acolo. Îl anunţă, sigur de sine, celălalt pilot.

Vader studie cîteva ecrane; propriile detectoare confirmau spusele celorlalţi.

- Şi totuşi, vor trebui să încetinească înainte de a ajunge la turn.

Luke urmărea imaginile exterioare prin vizorul computerului balistic.

- Sînt aproape de ţintă.

Se scurseră alte cîteva secunde, apoi cele două cercuri se contopiră. Degetul său apăsă convulsiv pe comanda de foc.

- Torpilele lansate! Redresaţi, redresaţi.

Cele două lovituri căzură, ineficient, departe de mica deschizătură. Puternicele explozii zguduiră canalul. Trei aparate TIE ţîşniră din sfera de flăcări ce se disipa rapid şi se apropiară de rebelii aflaţi în retragere.

- Luaţi-i, ordonă Vader încetişor.

Luke îi descoperi pe urmăritori în acelaşi timp cu însoţitorii săi.

- Wedge. Biggs. Împrăştiaţi-vă - numai aşa putem scăpa de ei.

Cele trei aparate picară spre staţie, apoi accelerară brusc, în trei direcţii diferite. Toate interceptoarele TIE se întoarseră şi-l urmară pe Luke.

Vader se încruntă cînd rafala sa rată nava ce se ferea, rotindu-se nebuneşte.

- Forţa este alături de acesta. Ciudat. Mă voi ocupa personal de el.

Luke ţîşni printre turnurile defensive şi ţesu o adevărată plasă răsucindu-se strîns în jurul structurilor exterioare ale

astroporturilor. Dar degeaba. Ultimul dintre urmăritori continua să se ţină scai de el. O rază laser îi crestă una dintre aripi, foarte aproape de motor. Acesta începu să scuipe, ameninţător, jerbe de scîntei. Luke se lupta să compenseze avaria şi simultan, să menţină controlul aparatului. Încercînd din nou să scape de persistentul agresor, coborî într-un alt canion.

- Sînt lovit, anunţă el. Dar nu e grav. R2, vezi ce poţi să faci.

Micul robot îşi desfăcu legăturile şi se îndreptă spre motorul avariat; pe lîngă el treceau, periculos de aproape, alte jeturi de energie.

- Ţine-te bine acolo, în spate, îl sfătui Luke pe cînd interceptorul se răsucea şi vira strîns în jurul ascuţitelor turnuri, croindu-şi drum prin complicata topografie a staticii.

Tirul apărării rămăsese la fel de intens ca şi înainte, aşa că Luke trebuia să-şi schimbe la întîmplare direcţia şi viteza pentru a-l evita. Cîţiva indici de pe panoul de bord îşi schimbară culoarea; trei indicatoare vitale reveniră, relaxant, la poziţiile normale.

- Cred că ai reuşit, R2, îi spuse Luke cu recunoştinţă. Cred că... aşa, e perfect. Acum încearcă să blochezi stabilizatoarele de aşa manieră ca să nu ne mai dea bătaie de cap a doua oară.

Robotul răspunse cu un piuit în timp ce Luke studia panorama în continuă schimbare, din spatele şi de deasupra lor.

- Am impresia că am scăpat şi de interceptoarele acelea. Grupa Albastră, aici Albastru Cinci. Mă recepţionaţi?

Trase manşa şi interceptorul său ţîşni din canion urmărit încă de focul bateriilor de la sol.

- Te aştept sus, şefule, îl anunţă Wedge din poziţii sa, aflată departe, deasupra staţiei. Nu reuşesc să te văd.

- Sînt în drum spre tine. Albastru Trei, mă recepţionezi? Biggs?

- Am avut ceva dificultăţi, explică prietenul său, dar cred că acum am scăpat de el.

Pe ecranul lui Biggs apăru din nou, ca un blestem, acel semnal. Se uită înapoi şi-l văzu pe vînătorul imperial care-l hăituise în ultimele minute, căzîndu-i iar în spate. Se îndreptă, încă o dată, spre suprafaţa staţiei.

- Nu, nu încă, le spuse celorlalţi. Aşteaptă puţin, Luke. Vin imediat.

O voce subţire, artificială, se făcu auzită în difuzoare:

- Ţine-te tare, R2. Ţine-te tare.

În statul-major din templu, C-3PO îşi feri privirile cînd cîteva chipuri umane se întoarseră curioase spre el.

Pe cînd Luke se înălţă la mare distanţă de suprafaţa staţiei, un alt aparat X apăru lîngă el. Recunoscu nava lui Wedge şi începu, neliniştit, să-şi caute din priviri prietenul.

- Pornim la atac, Biggs,.. vino şi tu. Biggs, eşti teafăr? Biggs!

Nici urmă de al treilea aparat.

- Wedge, îl vezi pe undeva?

În carlinga interceptorului ce zbura în apropiere, un cap acoperit de o cască de protecţie se clătină uşor.

- Nimic, îi răspunse Wedge prin radio. Mai aşteaptă puţin. O s-apară el.

Luke privi în jur îngrijorat, studie cîteva aparate de bord, apoi luă o hotărîre:

- Nu putem să aşteptăm; trebuie să pornim acum. Nu cred că a scăpat.

- Hei, băieţi, se auzi un glas vesel. Ce mai aşteptaţi? vru el să ştie.

Luke se răsuci brusc spre dreapta, chiar la timp pentru a vedea un alt interceptor depăşindu-l in viteză şi încetinind apoi uşor, în faţa sa.

- Să nu renunţaţi niciodată la bătrînul Biggs, îi avertiză acelaşi glas şi pilotul navei din faţă se întoarse spre ei, privindu-i.

În camera centrului de comandă al staţiei spaţiale de luptă un ofiţer obosit se îndrepta grăbit spre o siluetă ce studia marele ecran tactic şi-i agita prin faţă un teanc de statistici proaspăt imprimate.

- Domnule, am încheiat analiza planului lor de atac. Există un pericol. Doriţi să ne retragem sau să pregătim un plan de evacuare? Nava dumneavoastră este pregătită.

Sub privirea stupefiată a guvernatorului, ofiţerul se făcu mic.

- Evacuare! răcni Tarkin. În clipa triumfului? Sîntem pe punctul de a distruge ultimii supravieţuitori ai Alianţei, şi tu-mi vorbeşti despre evacuare? Cred că le acorzi mult prea multe şanse... Şi-acum, ieşi afară!

Copleşit de furia guvernatorului, ofiţerul se întoarse abătut şi părăsi încăperea.

- Pornim, spuse Luke şi se lansă în picaj spre suprafaţa

staţiei.
Wedge şi Biggs îl urmau îndeaproape.
- Să mergem - Luke, îi şopti în gînd vocea pe care o auzise nu demult.
Îşi ciocăni uşor casca aşa cum făcuse mai înainte şi privi în jur. Vocea venise parcă chiar din spatele lui. Dar acolo nu se afla nimic în afara metalului tăcut şi a instrumentelor de zbor. Nedumerit, Luke se concentra asupra comenzilor.
Atunci cînd suprafaţa staţiei spaţiale de luptă păru că se prăbuşeşte peste el, jeturile de energie ţîşniră din nou în întîmpinarea lor, trecînd şi de dala aceasta, inofensive, pe lîngă aripi. Dintr-o dată, Luke se pomeni că aparatul începe să tremure din nou din toate încheieturile, dar ştiu că nu focul apărării era de vină: cîteva ace indicatoare vitale pendulau din nou, intrînd în zona critică a scalei.
Se aplecă spre microfon.
- R2, elementele stabilizatoare au luat-o iar razna. Încearcă să le blochezi. Trebuie să am control deplin asupra aparatului.
Micul robot se deplasă să repare avaria, ignorînd coborîrea agitată, razele laser şi exploziile ce străluminau spaţiul din jur.
Zgîlţîite continuu de neobositele explozii ale proiectilelor apărării, cele trei nave coborîră în canion. Biggs şi Wedge rămaseră în urmă pentru a-l acoperi pe Luke, iar acesta întinse mîna să-şi coboare vizorul de urmărire a ţintei.
Pentru a doua oară, simţi acea tentaţie aparte de a nu apela la computerul balistic. Mîna i se mişca chiar mai încet, de parcă deciziile nervilor săi locomotori intraseră în conflict cu hotărîrile unui alt creier.
Cum era şi de aşteptat, tirul apărării încetă ca la comandă şi Luke se pomeni că străbate nestingherit canalul.
- Iar o luăm de la capăt, spuse Wedge în clipa în care detectă trei interceptoare TIE venind asupra lor.
Biggs şi Antilles începură să zboare încrucişat în spatele lui Luke, pentru a atrage tirul vînătorilor imperiali asupra lor şi, în acelaşi timp, a-i deruta. Unul dintre inamici ignoră aceste manevre şi continua să se apropie inexorabil de navele rebele.
Luke privi prin dispozitivul de ochire - apoi ridică încet mîna pentru a-l îndepărta. Cîntări îndelung în palmă instrumentul dezactivat, privindu-l ca hipnotizat. Apoi îl coborî brusc în faţa ochilor şi studie micul ecran pe care era afişată legătura

instabilă dintre navă şi puţul de evacuare ce se apropia continuu.

- Grăbeşte-te Luke, îi strigă Biggs în timp ce-şi răsucea nava pentru a evita, în ultimul moment, o rafală intensă. De data asta se apropie prea repede. Nu putem să-i reţinem prea mult timp.

Cu o precizie neomenească, Darth Vader apăsă încă o dată pe comanda de foc. Un strigăt puternic şi disperat

răsună din difuzoare, transformîndu-se apoi într-un ultim ţipăt agonic al metalului şi cărnii, căci nava lui Biggs devenise deja un mănunchi de fărîme strălucitoare ce cădeau ca o ploaie de foc pe fundul canionului.

Wedge auzi explozia în căşti şi se întoarse să privească îngrozit interceptoarele inamice ce-i urmăreau.

- L-am pierdut pe Biggs, urlă el în microfon.

Luke nu răspunse imediat. Îşi şterse furios ochii ce începuseră să-i lăcrimeze. Imaginea de pe ecranul de urmărire a ţintei i se tulburase.

- Sîntem doi meteoriţi care nu se vor opri niciodată, Biggs, şopti el cu glas răguşit.

Nava i se legănă uşor din cauza unei explozii apropiate. Vorbi singurului însoţitor rămas, accentuînd caustic sfîrşitul fiecărei propoziţii.

- Apropie-te Wedge. Acolo, în spate, nu mai poţi face nimic. R2, încearcă să-mi măreşti puterea pe reflectorii din spate.

Robotul se grăbi să îndeplinească ordinul în vreme ce Wedge se alătura navei lui Luke. Dar şi urmăritorii îşi sporiseră viteza.

- Liderul e al meu, le spuse Vader soldaţilor săi. Luaţi-l pe celălalt.

Luke zbura chiar în faţa lui Wedge, uşor spre stînga acestuia. Jeturi de energie venind dinspre interceptoarele imperiale începură să brăzdeze spaţiul, aproape de ei. Amîndoi îşi încrucişau în mod repetat traiectoriile, străduindu-se să facă din navele lor nişte ţinte cît mai derutante cu putinţă.

Wedge se lupta cu comenzile de zbor cînd din panoul de bord izbucniră flame. Un ecran mic explodă, lăsînd în urmă doar resturi calcinate. Reuşi cumva să menţină controlul navei.

- Am o defecţiune gravă, Luke. Nu pot să rămîn cu tine.

- Bine. Wedge, retrage-te.

Antilles murmură un sincer "Îmi pare rău" şi ţîşni afară din canion.

Vader îşi concentră atenţia asupra singurei nave rămase în faţa lui şi trase.

Luke nu văzu expozia aproape ucigătoare ce se produse chiar în spatele lui. Şi nici nu mai avu timp să examineze carcasa fumegîndă de metal contorsionat ce zăcea acum lîngă unul dintre motoare. Braţele micului robot atîrnau neputincioase.

Toate trei interceptoarele continuară să urmărească singurul aparat X rămas în canal. Le mai trebuiau doar cîteva secunde ca unul dintre ele să lovească cu o rafală nimicitoare nava ce sălta nebuneşte în faţa lor, cînd se pomeniră că mai erau doar doi urmăritori. Cel de-al treilea devenise un cilindru în flăcări şi se dezagrega în bucăţi, piese şi resturi care izbiră violent pereţii canionului.

Celălalt pilot a lui Vader privi în jur cuprins de panică, căutînd sursa atacului. Dar aceleaşi distorsiuni care bruiaseră detectoarele rebelilor aveau acum un efect similar asupra imperialilor.

Noua ameninţare deveni vizibilă numai în clipa în care un cargou eclipsă total îndepărtatul soare. Era un vas de transport corellian, mult mai mare decît orice interceptor şi plonja direct spre canion. Dar totuşi, nu se mişca întocmai ca un cargou.

Pilotul îşi spuse că orice ar fi fost acela care conducea vehiculul, era cu siguranţă, inconştient sau nebun. Trase violent de manşă în încercarea de a evita previzibila coliziune. Cargoul trecu chiar pe deasupra capului său, dar reuşind astfel să scape, imperialul alunecase prea mult într-o parte. O mică explozie se produse atunci cînd două dintre masivele aripi paralele ale aparatelor TIE se intersectară. Pilotul ţipă inutil în microfon, căci, din ricoşeu, interceptorul fu azvîrlit spre peretele apropiat. Dar nu mai apucă să-l atingă căci izbucni în flăcări înainte de contact.

Pe de altă parte, nava lui Darth Vader începu să se rotească neajutorată. Multiplele comenzi şi instrumente de zbor nu se lăsară impresionate de privirea disperată a Lordului Întunecat şi continuară să afişeze adevărul dureros,: micul aparat de zbor scăpase de sub control şi continua să se răsucească pe o traiectorie opusă celei imprimate nefericitului său însoţitor - în

afară, spre nesfîrşitele întinderi ale spaţiului cosmic.

Poate că deşi puţin ţicnit, individul care pilota manevrabilul cargou nu era nici inconştient nici nebun, ci dimpotrivă. Îşi stăpînea cu măiestrie nava. Se înălţă mult deasupra canionului şi se roti pentru a zbura protector deasupra lui Luke.

- Acum, că te-am scăpat de probleme, puştiule, auzi Luke vocea familiară a lui Solo, aruncă o dată în aer chestia asta ca să putem pleca cu toţii acasă.

Acest minidiscurs de îmbărbătare fu întărit de un muget ce nu putea proveni decît de la un anume personaj mătăhălos - un wookie.

Luke privi în sus şi zîmbi. Dar asta doar pentru o clipă, căci se întoarse la vizorul de ochire. Simţi că ceva îi înţepa aproape fizic creierul.

- Luke... încrede-te în mine, îi cerea imperiosul gînd ce căpătase glas pentru a treia oară. Privi prin vizor.

Aşa cum făcuse şi înainte, apropie cercul care reprezenta ţinta de cel de ochire - dar atunci ratase. Ezită, doar o secundă de data aceasta, apoi îndepărtă ecranul. Închise ochii şi murmură ceva ca pentru sine, ca şi cînd ar fi purtat o conversaţie interioară cu cineva nevăzut. Cu încrederea unui orb aflat în locuri cunoscute, Luke apăsă cu degetul mare cîteva comenzi, apoi atinse un anume buton. Imediat după aceea, o voce îngrijorată se revărsă în carligă, venind din difuzoarele deschise.

- Baza Unu spre Albastru Cinci, computerul tău balistic este decuplat. E ceva în neregulă?

- Nimic, murmură Luke foarte încet. Nimic.

Clipi şi deschise ochii. Adormise? Se uita în jur şi văzu că se află în afara canalului, ţîşnind spre spaţiul deschis. Încă o privire afară şi zări forma familiară a navei lui Solo, însoţindu-l. Panoul de bord indica lansarea ultimelor două torpile, deşi el nu-şi amintea să fi atins comanda de foc. Şi totuşi, o făcuse.

Difuzorul reveni la viaţă, transmiţînd emoţia unui mesaj:

- Ai reuşit! Ai reuşit! strigă întruna Wedge. Cred că au intrat în tunel.

- Bună lovitură, puştiule, îl complimentă Solo, care trebui să-şi ridice glasul pentru a acoperi hăulitul lui Chewbacca.

Bubuituri înăbuşite şi depărtate zguduiră nava lui Luke, ca un semn prevestind începutul sucesului. Şi atunci, asta însemna

că lansase torpilele, nu-i aşa? începu să-şi revină încetul cu încetul.

- Sînt bucuros... că aţi fost cu mine cînd s-a întîmplat. Şi acum hai să luăm ceva distanţă pînă cînd chestia din spate nu face bum. Sper că Wedge a văzut bine.

Mai multe aparate X şi Y, împreună cu un cargou ce părea jerpelit, accelerară şi, după ce se îndepărtară de staţia spaţială de luptă, porniră spre îndepărtatul glob al lui Yavin.

În spatele lor, fulgere mici de lumină palidă brăzdară suprafaţa staţiei ce părea că se îndepărtează. Fără de veste, pe locul unde se aflase Steaua Morţii apăru o lumină cu mult mai strălucitoare decît uriaşul gazos sau soarele lui îndepărtat. Pentru cîteva secunde, eterna noapte deveni zi. Nimeni nu îndrăzni să se întoarcă şi să privească, căci nici cele mai complexe filtre cuplate la maximum n-ar fi reuşit să umbrească înspăimîntătoarea strălucire.

Pentru puţin timp, spaţiul fu umplut cu miliarde de microscopice fragmente metalice, împrăştiate pînă dincolo de navele în retragere, de energia dezlănţuită a micului soare artificial. Un asteroid enorm, rămăşiţă a acum distrusei staţii de luptă, urma să ardă încă multe zile după aceea, constituind în acel scurt interval de timp al istoriei cea mai impresionantă piatră funerară din acest colţ de univers.

XIII

O mulţime veselă de tehnicieni, mecanici şi alţi ocupanţi ai cartierului general al Alianţei se îmbulzea zgomotos în jurul fiecărei nave de luptă care ateriza şi rula apoi spre hangarul templului. Unii dintre piloţii care supravieţuiseră îşi părăsiseră deja interceptoarele, pregătindu-se să-l întîmpine pe Luke.

De partea cealaltă a navei, se afla un grup mai puţin numeros şi mai rezervat. Din el făceau parte cîţiva tehnicieni şi un robot umanoid înalt, care urmărea îngrijorat cum nişte oameni se căţărau în interceptorul pîrjolit şi ridicau din partea din spate o carcasă metalică arsă aproape în întregime.

- O, Doamne! R2? se lamentă C-3PO, aplecîndu-se peste robotul carbonizat. Mă auzi? Spune ceva...

Îşi întoarse privirea fixă spre un tehnician.

- Nu-i aşa că puteţi să-l reparaţi?

- Vom face tot ce ne stă în putinţă.

Bărbatul studie carcasa topită şi componentele interne care se bălăngăneau desprinse de la locul lor.

- A încasat-o rău de tot.

- Trebuie neapărat să-l reparaţi! Domnule, dacă vreunul dintre circuitele sau modulele mele vă sînt cu ceva de folos, le donez cu dragă inimă...

Se îndepărtară încetişor, ignorînd zgomotul şi agitaţia care-i înconjura. Între roboţi şi fiinţele umane care-i reparau se stabilise un tip de relaţie cu totul speciale. Fiecare împărtăşea puţin din soarta celuilalt şi uneori bariera care despărţea omul de maşină îşi pierdea contururile, mai mult decît ar fi mulţi dispuşi să admită.

Sufletul atmosferei de carnaval îl formau trei indivizi, care se luptau între ei să-i complimenteze pe ceilaiţi mai mult. Cînd se ajunse la felicitări prin bătăi prieteneşti pe spate, Chewbacca cîştigă fără voia lui. Lumea rîdea, iar wookieul privea stînjenit cum aproape că-l turtise pe Luke în entuziasmul cu care se grăbise să-i ureze bun venit.

- Am ştiut că te vei întoarce! strigă Luke. Am ştiut eu! N-aş fi fost decît o mînă de ţărînă dacă n-ai fi intervenit aşa de prompt, Han!

Solo nu-şi pierdu cîtuşi de puţin infantuata siguranţă de sine.

- Oricum, n-aş fi putut să las un puşti de la ţară să atace staţia de unul singur. În afară de asta, începusem să-mi dau seama ce ar putea să urmeze şi mi-ar fi părut tare rău, Luke, să te las să-ţi asumi toate riscurile şt apoi să primeşti toată răsplata.

În timp ce rîdeau, o siluetă mlădioasă, cu veşmintele fluturînd pe ea, se îndreptă grăbită spre Luke într-o manieră cît se poate de nesenatorială.

- Ai reuşit, Luke, ai reuşit! strigă Leia.

Căzu în braţele lui şi se lipi de el în timp ce o învîrtea. Apoi ea se îndreptă spre Solo şi repetă îmbrăţişarea. Cum era de aşteptat, corellianul nu răspunse cu aceeaşi emoţie.

Înfricoşat dintr-o dată de adulaţia mulţimii, Luke se întoarse cu spatele. Aruncă o privire mulţumită navei obosite, apoi, fără să-şi dea seama, ochii lui căutară în sus, dincolo de plafonul

înalt de deasupra. Preţ de o clipă i se păru că distinge un oftat uşor de satisfacţie, o relaxare musculară pe care obişnuia cîndva s-o facă, în momentele de bucurie, un bătrîn nebun. Probabil fusese vîntul fierbinte care se strecura în templu venind dinspre jungla aburindă, dar Luke zîmbi oricum spre ce crezuse o clipă că vede acolo, sus.

În vastul spaţiu al templului, care fusese transformat potrivit scopurilor Alianţei de tehnicienii ei, se aflau multe încăperi. Ruinele sălii tronului degajau un aer atît de pur şi erau de o frumuseţe clasică deosebită, încît cu toate că aveau nevoie disperată de spaţiu, arhitecţii lor renunţaseră să o mai modifice, curăţaseră lianele, ierburile junglei şi gunoiul, iar în rest, o lăsaseră aşa cum era.

Pentru prima dată după mii de ani, acea încăpere spaţioasă era plină. Sute de soldaţi rebeli şi de tehnicieni se adunaseră pe podeaua veche de piatră, toţi la un loc, pentru ultima oară, înainte de a se risipi fiecare spre alte garnizoane sau spre căminele îndepărtate. Pentru întîia data, şirurile masate de uniforme ca scoase din cutie şi armuri strălucitoare se întîlniseră toate laolaltă, ca pentru o paradă a forţelor reprezentative ale Alianţei.

Drapelele numeroaselor lumi ce acordaseră sprijin Alianţei fluturau în adierea curentului ce se formase înăuntru. În capătul îndepărtat al unui culoar lung şi descoperit, se afla o siluetă înveşmîntată într-un alb oficial, bătut cu pietre de cuarţ policromatic: însemnul rangului Leiei Organa.

Din capătul culoarului apărură cîteva siluete. Una, masivă şi grosolană, părea că ar fi vrut să fugă în căutarea unui adăpost, dar fu împinsă pe culoarul descoperit de tovarăşul său. Lui Luke, Han, Chewie şi 3PO le trebuiră cîteva minute ca să parcurgă distanţa pînă acolo.

Se opriră în faţa Prinţesei şi Luke îl recunoscu pe generalul Dodonna printre ceilalţi demnitari aşezaţi în apropiere. Într-un moment de acalmie îşi făcu apariţia, sclipitor şi familiar, R2-D2: se apropie şi, căutîndu-şi un loc lîngă C-3PO care-l privea absolut îngrozit, se alătură grupului.

Chewbacca se foia nervos, dînd semne că ar dori să fie în cu totul alt loc. Solo îl linişti, căci Leia se ridicase şi se apropie de ei. În acelaşi timp, drapele se înclinară la unison şi toţi cei adunaţi în imensul hol se întoarseră cu faţa spre tribună.

Prinţesa aşeză o medalie grea de aur în jurul gîtului lui Solo, apoi al lui Chewbacca - trebuind să se ridice pe vîrfuri ca să o facă - şi în sfîrşit, în jurul gîtului lui Luke. Apoi făcu un semn spre mulţime şi disciplina rigidă se topi, fiecărui bărbat, femeie sau robot permiţindu-i-se să-şi dea curs sentimentelor.

Aşa cum stătea legănat de strigătele de bucurie ale mulţimii, Luke îşi dădu seama că gîndurile nu-i zburau nici spre un viitor posibil în cadrul Alianţei, nici spre şansa unor călătorii aventuroase alături de Han Solo şi Chewbacca. Chiar dacă Solo prelinsese că aşa ceva nu s-ar putea întîmpla, el descoperi că întreaga atenţie îi era absorbită de figura radioasă a Prinţesei Organa.

Ea îi observă privirea intensă şi netulburată, dar de data aceasta nu făcu altceva decît să zîmbească.
